

Vadim Zeland

TRANSURFING

Upravljanje stvarnošću

aruna

projektor modela realnosti

4.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

VADIM ZELAND
TRANSURFING REALNOSTI

UPRAVLJANJE
STVARNOŠĆU

KNJIGA 4.

Beograd, oktobar 2018.

Naslov originala:

Трансерфинг реальности.

Ступень IV: Управление реальностью

© ОАО Издательская группа «Весь», 2005.

Copyright Serbiya © Aruna, 2018.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjkevič

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Aleksandar Dramićanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: 064/15–77–045

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Predgovor

Poštovani čitaocē,

Ovo je četvrta knjiga o Transurfingu – zagonetnom aspektu stvarnosti, koji je izazvao toliko emocija kod čitalačke publike. U prozaičnoj stvarnosti čovek se nalazi pod vlašću okolnosti i nije sposoban da značajnije utiče na tok događaja. Život se „događa”, baš kao što se i stvari događaju u nesvesnom snu. Događaji se odvijaju svojim redosledom, ne obraćajući pažnju na vaše „želim” ili „ne želim”. Reklo bi se da je nemoguće prevazići ovu fatalnu neminovnost. Međutim, iz ovakvog položaja postoji potpuno neočekivan izlaz. Čovek i ne sluti da se nalazi u zarobljeništvu iluzije ogledala.

Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji je nemoguće dotaći rukom, i metafizički, koji se nalazi van granica percepcije, ali nije ništa manje objektivn. U izvesnom smislu, svet je beskonačno *dvostruko ogledalo*. S jedne strane se nalazi materijalna vasiona, a s druge strane se prostire metafizičko *prostranstvo varijanti*, odnosno informaciona struktura u kojoj se čuvaju scenariji svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan, kao što je beskonačan i raspon dopuštenih položaja tačke na koordinatnoj ravni. Tamo je zapisano sve što je bilo, što jeste i što će biti. Odatle nam dolaze snovi, vidovitost, intuitivne spoz-naje i uvidi.

Osoba koja je omađijana ogledalom veruje da su odra-zi u njemu prava stvarnost. Efekat ogledala stvara iluziju da spoljašnji svet postoji sam za sebe i da se njime ne može upravljati. Zbog toga život postaje nalik igri u kojoj pravila ne određujete vi. Naravno, možete i sami pokuša-vati da utičete na ono što se dešava, ali ste lišeni osnovnog: nisu vam objasnili kako da se iz piona pretvorite u onog koji pokreće pione.

U knjizi se govori o tome zašto je upravljanje stvarnošću moguće i koje su prepreke na putu ka tome. Možete se osloboditi iluzije odraza i probuditi se na javi iz svog sna ogledala.

1. Igra sa senkama

JA I MOJ SVET IDEMO U ŠETNJU

Praizvor namere

Čovekovi odnosi sa okruženjem uređeni su na takav način da se svaka novina neminovno vremenom pretvara u rutinu. Stvarnost neprestano menja svoj oblik poput oblaka na nebu. Međutim, brzina promena nije toliko velika da bismo mogli da primetimo kretanje materijalne realizacije u prostranstvu varijanti. Isto tako, kretanje i tran-sformaciju oblaka možemo jasno da uočimo samo po-moću brze reprodukcije kadrova na usporenom snimku.

Čak i svežina promene koja animira život kratkotrajnim bljeskom isto tako brzo biva zatamnjena. Neobično postaje obično, a radost slavlja se rasplinjava u jednoličnosti svakodnevice. Dosadno...

Postavlja se retoričko pitanje: šta je dosada? Razuman odgovor je teško dati. Jednostavnije je objasniti kako da se borimo protiv nje. Spasavajući se od jednoličnosti svakodnevice, duša i razum iznalaze najrazličitije igračke koje pobuđuju neobične utiske. Igračka je dobro sredstvo protiv dosade. Igra je još bolje.

Pored klizanja na ledu, izuzetno su popularne žmur-ke, vije i druge varijante zabavnih igara. Odrastajući, čovek osmišljava sve prefinjenije načine zabave: od spor-tskih takmičenja do virtuelne stvarnosti. Čak i brojne profesije po svojoj suštini nisu ništa drugo do igre.

Zašto brojne? Pokušajte da se setite nekog posla koji ne liči na igru. Obratite pažnju: kad čovek nešto radi, on se zapravo igra. Ono čime se bave deca, odrasli nadmeno nazivaju igrom, a odrasli se igraju onim što, s velikom važnošću, imenuju svojim poslom.

I jedni i drugi se prepuštaju svojim aktivnostima s pu-nom odgovornošću. Ako upitate dete čime se bavi, ono će vam ozbiljno, a možda čak i zabrinuto, odgovoriti: „Igram se!” Međutim, pokušajte da odvučete odraslu oso-bu od posla i videćete kako će se pobuniti: „Zauzet sam važnim poslom!”

Dakle, igra je ozbiljan posao. Šta radi dete kad nije okupirano igrom? Po običaju,

pravi nestašluke. A odrasle osobe? One lenčare. U svetu odraslih se to tako naziva. Međutim, lenčarenje brzo zamara, izaziva dosadu, pa nam se zbog toga ponovno javlja želja za nekakvom igrom.

Zašto su nam igre ipak po-treb-ne? Da li samo zbog toga da bismo se oslobodili dosade? Ili pitanje treba da postavimo drugačije: šta uzrokuje dosadu? Da li je to nedostatak utisaka?

Zapravo, ovo pitanje i nije ta-ko trivijalno kao što se možda čini. U osnovi naše naklonosti prema igrama nalazi se potreba koja je stara koliko i ovaj svet. Koju potrebu živo biće prvo ose-ti? Preživljavanje, nagon za samoodržanjem? Postoji takav stereotip, nećemo poreći, međutim, to nije tačan odgovor. Možda potreba za razmnožavanjem? Ponovo pogrešan odgovor. Šta je onda u pitanju?

Prva potreba koja se javlja zapravo je ta da bar u nekoj meri samostalno raspoložemo svojim životom – to je osnovni princip koji leži u osnovi ponašanja svih bića. Sve ostalo, a samim tim i nagon za samoodržanjem i razmnožavanjem, posledica je tog principa. Drugim rečima, cilj i smisao života svih bića je upravljanje stvarnošću.

Međutim, to je nemoguće učiniti ako okruženje postoji nezavisno od nas i ponaša se potpuno nekontrolisano, pa čak i neprijateljski. Uvek će postojati oni koji žele da nam oduzmu komadić hrane, da nas isteraju iz prijatnog kutka, a možda i da nas pojedu. Žalosan je, pa čak i strašno, kad se život ne živi, nego ti se događa, a ti ništa ne možeš da učiniš po tom pitanju. Zato se i pojavljuje neodložna i ponekad nesvesna potreba da okruženje držimo pod svojom kontrolom.

Takav preokret se mnogima može učiniti neobičnim: „Kako je to moguće? Uvek nam je bilo sasvim jasno da je nagon za samoodržanjem najvažniji, a sad ispada da je on samo posledica nečeg još važnijeg?”

Međutim, to je neobično samo na prvi pogled. Ako pogledamo detaljnije, bez obzira na to čime se bavi svako živo biće (u smislu preživljavanja i razmnožavanja), sve se svodi na pokušaje da *stavi pod kontrolu svoje okruženje*. Upravo je to osnovni motiv i prvi izvor bilo kakve namere koja se nalazi u osnovi aktivnosti svih bića.

Lenčarenje je odsustvo kontrole. Samim tim, dosada sama po sebi ne postoji – *postoji jedino stalna i neugasiva žudnja za upravljanjem stvarnošću*. Na bilo koji način, ali

je bitno podrediti je svojoj volji. Igra je u tom smislu modelovanje stvarnosti kojom se upravlja.

Neke ptice, na primer, vole da se igraju sa šišarkama. Šišarka je čestica postojeće nekontrolisane stvarnosti. Ali čim je ptica učini atributom svoje igre, ta čestica, a sa-mim tim, u određenoj meri, i realnost – postaje kontrolisana.

Klizanje na ledu je takođe svojevrсно upravljanje. Stvarnost me nosi, ali onako kako ja želim. Bilo koja dru-ga igra takođe se u izvesnoj meri potčinjava pravilu: „Biće kako ja želim.” Scenario igre je više-manje pre-dod-ređen, a samim tim je i situacija predvidljiva. Naravno, postoje igre u kojima je prilično teško održati liderstvo, ali sve one se, na ovaj ili onaj način, svode na jedno te isto: podrediti ono što se događa svojoj volji.

Prizor za posmatrača je takođe igra u kojoj se modeluje upravljanje stvarnošću. Muzika, knjige, film ili šou-programi su ljuljaške za dušu i razum. Tad se zaustavlja iscrpljujuća jurnjava napetih misli i prelazi u let na krilima čudesne melodije ili uzbudljive radnje. Šta god se događalo sa glavnim likovima zabave, ona je samo pripitomljena, dresirana stvarnost i posmatrač bezbrižno uživa u predstavi.

Igre sa stvarnošću ne prestaju čak ni tokom sna. Duša i razum pronalaze zadovoljstvo u prostranstvu snova gde se stvarnost gipko potčinjava laganom povetarcu namere.

Naposletku, igranje maštom je još jedan prihvatljiv način. Čovek izmišlja čak i nepostojeću stvarnost samo da bi se igrao upravljanja. Fantastika je neobična. Dopušteno joj je da bude neobična dokle god je nestvarna. Ona je daleka. A stvarnost je obična jer je pristupačna, ali je istovremeno nedostup-na jer je na nju teško uticati.

Generalno, sve ove igre se ne započinju zbog borbe protiv dosade. Svakodnevnica nije dosadna. Ona je ustaljena budu-ći da se njome ne može upravljati. Teško ju je podrediti pravilu „biće onako kako ja želim”. Zato čovek i pokušava da od takve stvarnosti pronade utočište u igri, u kojoj je sve jednostavno i predvidljivo.

Međutim, od neizbežne stvarnosti se ne možemo sakriti. Čovekov život uslovljen je okolnostima i njegovim položajem u društvu. Stvarnost se najvećim delom odvija nezavisno od njegove volje. Svako „želim” ima svoje „ne smeš”. Kao odgovor na „daj” pristize „nećeš dobiti”. Šta možemo da preduzmemo u takvim uslovima?

Čovek se po pravilu ponaša jednoobrazno. Pokušavajući da dostigne željeno, on se trudi da pravolinijski utiče na okruženje, po principu „daj”. Direktan uticaj, zasnovan na neposrednom kontaktu, jedan je od oblika upravljanja. Ali to nije jedini i, sasvim izvesno, najefikasniji način.

Postupićemo na drugačiji način: sakrićemo ruke iza leđa i učiniti tako da svet sam krene u susret našim željama. Sve što dalje sledi govoriće o tome kako to možemo da učinimo. Transurfing je tehnika upravljanja stvarnošću bez direktnog uticaja. Ali ne pretvarajući se, kao u igri, već zaista.

Zakon baksuzluka

Da bismo naučili da upravljamo stvarnošću, neophodno je, u krajnjoj meri, da razumemo mehanizam njenog formiranja. Svaki čovek, neposredno, *sam stvara slojeve svog sveta*, ali najvećim delom ne razume kako se to događa.

Čovek teži tome da „sve bude onako kako želi”, tj. pokušava da na svet primeni svoj uprošćen princip: u kom pravcu se okrenem, tamo ću se i zaputiti; šta želim to i uzmem. Ali, iz nekog razloga, svet ne želi da mu se potčini. I više od toga, čovek se uputi na jednu stranu, a biva odvučen na sasvim drugu.

Trebalo bi se zamisliti: ako se stvarnost ponaša tako neadekvatno, znači da je potreban drugačiji pristup prema njoj. Možda se ona podređuje sasvim drugim zakonima? Ali čovek ne želi da se zaustavi i da se osvrne oko sebe, već nastavlja uporno da tera po svom. Zbog takvog „stvaralaštva” nastaje sloj sveta u kome „nije sve onako kako želim”. Naprotiv, mnogo toga se dešava upravo „onako kako ne želim”. Stvarnost je baš čudna, čudljiva i tvrdoglava.

Često imamo osećaj da se svet zainatio protiv nas. Problemi pristižu kao da ih privlači neka neobjašnjiva sila. Strahovi se ostvaruju, a najgora očekivanja potvrđuju. Neprestano nas prati ono što izaziva neprijatnost u nama i što se trudimo da izbegnemo. Zašto se to događa?

U početnom kursu Transurfinga (*knjiga „Prostranstvo va-ri-janti” - \prim. prev.)* već se govorilo o tome zašto se do---gađa da „dobijate ono što ne želite”, naročito ako vaša želja nije strasna. Ukoliko nešto mrzite ili strahujete ce-lim bićem, znači da će *spoljašnja namera* sve to da vam pruži u izobilju.

Energija misli, koja nastaje u jedinstvu duše i razuma, otelotvoruje potencijalnu mogućnost u stvarnost. Drugim rečima, sektor prostranstva varijanti koji odgovara parametrima mentalnog odašiljanja materijalizuje se ako su osećanja duše u jedinstvu sa mislima.

Ali to nije jedini uzrok ostvarivanja najgorih očekivanja. Generalno, život bez problema postaje norma. Sve teče dobro i glatko ako se prepustimo toku varijanti, ne narušavajući ravnotežu. Priroda ne voli da troši energiju u prazno i nije sklona

spletkarenjima.

Neželjene situacije i događaji nastaju zato što suvišni potencijali izobličavaju energetske slike okoline, a odnosi zavisnosti još više pogoršavaju situaciju.

Višak potencijala se pojavljuje kad se nekim karakteristikama pridaje veći značaj. A odnosi zavisnosti među ljudima nastaju ukoliko oni počnu međusobno da se upoređuju, suprotstavljaju i postavljaju uslove poput „ako ćeš ti tako, ja ću onda ovako”.

Višak potencijala nije toliko strašan sam po sebi sve dok je iskrivljena procena nezavisna, samodovoljna. Ali čim se jedan objekat, veštački precenjen, upoređuje s drugim, nastaje polarizacija koja stvara vetar uravnoteženih sila.

Sile ravnoteže pokušavaju da otklone nastalu polarizaciju i njihovo dejstvo je u većini slučajeva usmereno protiv onoga koji je tu polarizaciju izazvao.

Evo primera nezavisnih potencijala: volim te; volim sebe; mrzim te; odvratam sam samom sebi; ti si loš. Takve procene su samodovoljne budući da nisu zasnovane na poređenju i suprotstavljanju.

Takođe, evo primera za potencijale koji nastaju pri odnosima zavisnosti: volim te pod uslovom da ti voliš mene; volim sebe zato što sam iznad svih drugih; loš si zato što sam ja bolji; dobar sam zato što si ti loš; ne dopadam se sebi zato što sam gori od svih; odvratam si mi zato što nisi kao ja.

Razlika između prve i druge grupe procena je vrlo velika. Procene koje se zasnivaju na poređenju stvaraju polarizaciju. *Sile ravnoteže otklanjaju tu nejednakost pu-tem borbe suprotnosti.* Isto tako se međusobno privlače suprotni polovi magneta.

Baš iz tog razloga se tako nametljivo i prkosno prikradaju problemi u životu. Na primer, u brak stupaju ljudi koji su naizgled nespojivi, bukvalno su kao kazna jedno drugom. U različitim kolektivima uvek će se naći bar jedna osoba koja će vam nečim dosađivati. Marfijevi zakoni, odnosno na našem jeziku „podlosti”, imaju istu takvu prirodu. Takođe, zlobni susedi su generalno postali neophodan uslov za bilo kakav suživot.

Primer sa napornim susedima može da posluži kao do-bar efekat polarizacije. Ovo pitanje, bez obzira na svo-ju banalnost, neposredno se odnosi na oblast metafizike. Problem se sastoji u tome što neki ljudi ometaju druge da mirno žive. Ali zašto?! Zašto uvek i svuda

pronalazimo „loše” čike i tete koji ne daju mira onim „dobrim”? Da li to znači da su ljudi podeljeni u dva tabora? Međutim, ako sprovedemo anketu tipa „Kom taboru vi pripadate?” – samo će mali broj njih priznati da su loši. Vaši susedi su uglavnom normalni ljudi kao što ste i vi sami.

Tendenciju stvara vetar sila ravnoteže koji duva u pravcu vašeg neprijateljstva. Smer vetra je određen upra-vo takvim „podlim” principom: *sve ono što vam se ne dopada, uporno će vas pratiti.*

Neko će se suprotstaviti iznetom stajalištu: „Ma dođavola, kakve sad sile ravnoteže? Ti ljudi jednostavno nemaj savesti i to je sve. Nema tu o čemu da se filozofira”. Međutim, sad ću vam dokazati da to nije prazna filozofija.

Recimo, susedi vam idu na nerve. A da li vi idete nji-ma? Najverovatnije da ne. A zašto? „Zato što su oni ovakvi i onakvi – tj. loši, a ja nisam takav” – odgovorićete. Međutim, ne postoje isključivo loši ili dobri ljudi. Svaka procena je relativna, budući da nastaje iz poređenja i protivljenja.

Ipak, zašto vi ne idete na nerve svojim susedima? Moj odgovor će vam se učiniti neočekivanim: *ne idete im na nerve zato što ih je baš briga za vas.* „To je to – reći ćete – zato i jesu loši, jer su potpuno bez savesti”.

Upravo takvim odnosom vi uključujete polarizaciju, odnosno pravi elektromagnet koji će i dalje privlačiti nedaće sa susedima. Međutim, oni uopšte neće mariti za to jer im vi niste nimalo interesantni. Ne pada im na kraj pameti da vas upoređuju i procenjuju, tj. da s vama stupaju u odnos zavisnosti. U tom smislu, baš ih briga za vas – *ne pridaju vam značaj i ne unose vas u sloj svog sveta,* pa samim tim i ne pate.

Susedi nemaju polarizaciju prema vama sve dok su usmereni na svoje brige i ne obraćaju naročitu pažnju na vas. Ali čim pridaju značaj vašem postojanju kao susedu i počnu da upoređuju, odmah će se ispostaviti da vi niste kao oni. Ako ih to uznemiri i dotakne im „žicu”, počecete i vi njih da nervirate. Iz dobrog suseda pretvorićete se u lošeg.

Nadalje će se dešavati nešto još neverovatnije. Počecete da im pričinjavate probleme na takav način da vam neće pasti na pamet da to nekome može da smeta. Razdraživaćete ih, a da toga nećete biti ni svesni. Na isti način kao što njima sad ne pada na pamet da nerviraju vas.

Buka u susedstvu je ono što obično stvara gorući problem. Što vam se manje dopada, time će vas aktivnije progoniti – bez obzira na to što su tišina i mir optimalan način postojanja ne samo za vas, već i za vaše susede. Na taj način se troši manje energije. Ometanje mira uvek je anomalija koja se ne pojavljuje na praznom mestu. Odakle stiže ta ener-gija?

Bučni susedi vas izbacuju iz ravnoteže i vi počinjete da ih tiho (ili glasno) mrzite. Upravo je vaša razdražljivost izvor loše energije. Pojavljuju se odnosi zavisnosti koji dovode do polarizacije. Mahnita osećanja poput: „Mrzim ove bučne susede!”, proizvode snažan magnet koji će privlačiti i druge razdraživače.

Oko vas će se pojavljivati novi stanari koji će biti skloni bučnom načinu života, a dosadašnji susedi će nabavljati odgovarajuće uređaje koji su bukvalno specijalno napravljeni za to da vas nerviraju.

Potrebno je imati u vidu i da susedi vaših suseda takođe daju određeni doprinos, i, ako se sveopšti osećaji pre-ma onima koji narušavaju mir podudare, efekat će se uvećavati.

Naravno, „prijatno susedstvo” se ne završava samo na buci. Sve zavisi od toga prema čemu ste skloni da osećate gađenje. Mogu vas zatrpiti smećem, gušiti vas neprijatnim mirisima, iscrtati zidove na ulazu u zgradu i tako dalje. Neprijateljstvo prema susedima, kao ljudskoj vrsti generalno, može da povuče za sobom još primetnije posledice – poplavu, pa čak i požar.

Slično tome i u svim drugim slučajevima deluje neka vrsta zakona baksuzluka. Predmeti ili osobine kojima se pridaje poseban značaj privlačiće objekte sa suprotnim osobinama.

Naravno, kao što je već poznato, zna-čenje se uvećava kroz upoređivanje i protivljenje. Ukoliko postoji je-dan polaritet, mora se pojaviti i dru-gi. Polarizacija proizvodi magnet za probleme. Da li se privlači sve ono što izaziva mržnju? Proganja nas sve što nas iritira. Dešava se sve ono što je krajnje nepoželjno. I ovde nema nikakve mistike, već je sasvim logično.

Polarizacija iskrivljuje energetska slika i proizvodi vrtloge sila ravnoteže nakon čega se stvarnost ne odražava istinito, već poput iskrivljene slike u ogledalu. Čovek ne shvata da je patologija posledica poremećene ravnoteže i pokušava da se bori sa okruženjem

umesto da otkloni polarizaciju.

Potrebno je samo da realizuje osnovno pravilo Transurfinga: *da dopusti sebi da bude ono što jeste, kao i drugima – da budu takođe ono što jesu*. Celom svetu je potrebno dopustiti da rade po svom nahođenju. *Potrebno je olabaviti svoj stisak*.

Što više insistirate na svojim željama i pretenzijama, jači je magnet koji privlači ono suprotno. Događa se doslovno sledeće: držite svet za gušu, a on se odupire pokušavajući da se oslobodi.

Beskorisno je vršiti pritisak i insistirati jer se situacija time samo još više pogoršava. Umesto toga je potrebno svesno promeniti svoj odnos prema situaciji u skladu s pravilom Transurfinga.

Na primer, potrudite se da bar na neko vreme izbacite susede iz glave, da prestanite da ih osuđujete i pretvarate se da jednostavno ne postoje. Recite sebi: „Dođavola s njima!” Samo ih izbacite iz sloja svog sveta.

Čim uspete da od njih odvojite pipke svog odnosa, polarizacija će iščeznuti i susedi će postepeno prestati da vas nerviraju. I više od toga, ako uspete da potpuno prekinete odnos zavisnosti, može da se dogodi nešto nepojmljivo: ti neotesani likovi postaće vaši najbolji prijatelji.

Kad se sve zainati

Generalno, činjenica da postoji „zakon podlosti” sama je po sebi prilično neobična, zar ne? Zašto, iz kog razloga, svet postupa tako pokvareno? Da li su to samo nagađanja i predrasude? Ne, tendencija svakako postoji i od te činjenice ne možemo da pobegnemo. Na sreću, model Transurfinga ne samo što otkriva razlog takve logike, već i objašnjava kako se ona može izbeći.

Pravilo Transurfinga deluje besprekorno, spasavajući onog koji ga poštuje od gomile problema nerazumljivog porekla. Potrebno je samo olabaviti stisak, prestati „držati svet za gušu”, i on će postati ljubazan i poslušan.

Međutim, onaj koji „ne olabavi stisak”, biće poput mag-neta koji privlači suprotne sile. Ipak, nevolje se ne okončavaju sa zakonom baksuzluka. Čim se suprotnosti sretnu, one teže ka daljem pogoršanju.

Poznati zakon jedinstva i borbe suprotnosti, čija se suština sadrži u samom nazivu, već je postao „školsko” znanje. Volga se uliva u Kaspijsko more, a Misisipi u Meksički zaliv. Ali nije sve tako jednostavno. Zapitajmo se: a zašto, na kraju krajeva, ovaj zakon deluje?

Već smo objasnili uzrok sveprisutnog jedinstva suprotnosti: sudarajući ih međusobno, sile ravnoteže sa-mim tim uspostavljaju balans. Ali zašto se suprotstavljene strane nalaze u stanju neprekidne borbe?

Reklo bi se da sve treba da bude obrnuto: sudarile su se, međusobno su se iscrpele i stišale. Međutim, do toga ne dolazi; suprotnosti „besne” jedna na drugu sve dok se ne „potuku”. I ukoliko se nasilnici ne razdvoje, to će se neprestano ponavljati.

Primere ne treba tražiti daleko. I sami možete da potvrdite kako vam svet često ide na nerve. Naravno, na svakog to deluje u različitoj meri i na svoj način. Ali, generalno, suština je u sledećem: ako je u datom trenutku nešto sposobno da vas izbací iz ravnoteže, to će se iz nekog razloga baš u inat vama i dogoditi.

Događa se sledeće: ako ste zbog nečega uznemireni, zabrinuti ili potišteni, tada su vam nervi napeti, barem delimično. I upravo tad, kao da je povezano s tim, pojavljuje se neki klovn koji počinje da skače i galami tako da vam još više zateže nervne strune.

Postajete razdražljivi, a klovn sve besomučnije poskakuje.

Postoji mnogo načina da se uveća razdražljivost. Pretpostavimo da negde jako žurite i plašite se da ćete zakasniti. Klovn je istog trenutka lupio dlanom o dlan i trljajući šake uskliknuo: „Pa, krenimo!”

Od tog trenutka sve se zaverilo protiv vas. Ljudi vam preprečuju put i paradiraju usporenim koracima, a vi nikako ne možete da ih zaobiđete. Potrebno vam je da što pre prođete kroz vrata, međutim, tamo se odjednom nanizao čitav red lenjivaca koji jedva vuku noge. Na putu se sa automobilima isto dešava. Kao da se sve urotilo protiv vas.

Naravno, puno toga možemo da pripišemo percepciji: kad žurimo, čini nam se kao da se ceo svet oko nas usporio. Ali prisutni su i očigledni znaci: pokvarili su se lift ili automobil, autobus kasni, na putu je nastao saobraćajni čep i to već predstavlja neku zlonamernu objektivnost.

Možemo navesti i druge primere. Ako ste zbog nečega zabrinuti i napeti, ljudi oko vas će raditi upravo ono što vas nervira i to baš onda kad želite da vas ostave na miru.

Deca počinju da bivaju nestašna iako su do tad bila mirna. Neko u vašoj blizini počinje glasno da mljacka i guta. Različiti subjekti vam se motaju pod nogama i dosađuju vam sa svojim problemima. Svuda uporno iskaču neke prepreke. Ako s nestrpljenjem nekoga očekujemo, on dugo ne dolazi. Ako nekoga ne želimo da vidimo, obavezno će se pojaviti. I tako dalje.

Taj spoljašnji pritisak postaje sve intenzivniji u odnosu na to kako se kod vas pojačava razdražljivost. Što ste napetiji, okolina vas sve više nervira. Ali zanimljivo je sledeće: oni se tako ne ponašaju namerno. Čak im ni na pamet ne pada da to nekome može da smeta. U čemu je razlog takvog ponašanja?

U psihologiji nesvesnog generalno ima puno rupa. Ma kako čudno zvučalo, u većini slučajeva ljude pokreću nesvesni motivi. Ali ono što iznenađuje nije to, već se *pokretačka sila, koja formira nesvesne motive, ne nalazi unutar čovekove psihe, već izvan nje.*

Te sile su nevidljivi ali realni energetske-informacioni entiteti, koje stvara mentalna energija živih bića – klatna. O klatnima se već puno govorilo u prvoj knjizi Transurfinga.

Ona se uvek pojavljuju tamo gde se može profitirati na energiji konflikta.

Ne treba ni pretpostavljati da su ta bića sposobna da nešto planiraju i svesno ostvaruju svoje namere. Klatna su poput pijavica koje polarizaciju osećaju kao različitost u energetske polju i pokušavaju da se prikače. Ali to još uvek nije tako strašno.

Sav užas se krije u tome da ona ne samo što crpe energiju konflikta, već na neki način navode ljude da se ponašaju tako da se te energije još više oslobode.

Ona čine sve da bi se energija prelivala. Klatna povlače ljude putem nevidljivih niti i oni im se potčinjavaju, poput marioneta. Na koji način klatna tačno utiču na motivaciju ljudi do sad nije poznato, ali ona to rade veoma efikasno.

Čista svest je klatnima nedostupna, ali ona im i nije potrebna – sasvim im je dovoljna podsvest. Po pravilu, svi ljudi u određenoj meri spavaju i kad su budni. Mnoge stvari čovek obavlja automatski, ležerno, ne shvatajući sabrano: „Sad ne spavam, već sam potpuno svestan šta radim i zbog čega baš na ovaj način”.

Čovekova svest je na vrlo niskom nivou kada se nalazi u svojoj kući ili u masi.

U kućnim uslovima je mala potreba za pojačanom samokontrolom i zato je čovek opušten i u stanju dremanja. U spoljašnjem, ali uskom krugu ljudi, svesnost je najaktivnija i preokupirana je samokontrolom. Pri većem broju okupljenih ljudi čovekovi postupci ponovo postaju spontani, ali su i tesno povezani sa opštim impulsom mase.

Da bismo demonstrirali rad klatna uzećemo najjednostavniji primer – prolaznika iza kog koračate istim putem a zatim ga prestižete. Čim ste odlučili da ga zaobiđete s leve strane, on spontano zakorači u istom pravcu, kao da vam preprečuje put. Pokušate da ga zaobiđete s desne strane, on se takođe slučajno okreće na tu stranu.

Šta je ono što navodi prolaznika da promeni smer kretanja? Jer, on vas ne vidi, a i baš ga briga za to što želite da ga zaobiđete. Možda na neki način s leđa oseća vaše približavanje i instinktivno ne želi da propusti „suparnika” ispred sebe? Takva pretpostavka se navodno nameće, ali to ipak nije tačno. U živoj prirodi, ukoliko govorimo o nagonima, suparništvo se uvek ispoljava u situacijama kad suprotstavljene strane stoje jedna naspram druge. Klatno je ono što će prolaznika naterati da skrene na vašu stranu.

Čovek korača ne razmišljajući o tome kako treba da korača da bi hodao po ravnoj liniji. On u tom smislu spava, jer linija njegovih koraka s vremena na vreme spontano

naginje ka jednoj ili drugoj strani. Motivacija, odnosno izbor smera, nalazi se u podsvesti koju u određenom trenutku ne kontrolišemo. To znači da je potencijalno otvorena za klatno.

I tad na scenu stupate vi, pokušavajući da zaobiđete prolaznika. U suštini je to konflikt iako je banalan. U cilju po-ve-ćavanja energije konflikta klatno navodi prolaznika da načini spontan korak u stranu kako bi vam preprečio put i na taj način pogoršao situaciju.

Istovremeno, klatno ne deluje smišljeno budući da ne poseduje svesnu nameru. Isto tako nesvesno svoj posao obavljaju i sile ravnoteže. Još jednom ću naglasiti: ovde je reč o određenim procesima čiji je mehanizam nejasan, a ne o razumnom ponašanju entiteta. Mi samo primećujemo zasebne pojave i zakonitosti prirode energetsko-informacionog sveta.

Nema smisla baviti se time koja vrsta klatna deluje u ovoj situaciji, odakle dolazi, kako mu to uspeva i šta se zapravo dešava na energetskom planu. Svejedno, mi to ne možemo u potpunosti da shvatimo. Bitan je samo jedan, glavni zaključak: ako sile ravnoteže sukobljavaju suprotnosti, *klatna čine sve da rasplamsaju energiju nastalog konflikta. Takav je zakon klatna.*

Neprekidne bitke klatana, bilo da je reč o porodičnim svađama ili oružanim sukobima – odigravaju se upravo u skladu s tim zakonom. Ako dođe do suprotstavljanja, dalji događaji će se razvijati u smeru zaoštavanja šta god da se dešavalo, uključujući privremena i prividna pomirenja.

Tamo gde deluje zakon klatna zdrav razum je nemoćan. Baš zato se postupci pojedinaca i država vrlo često ne uklapaju u okvire zdravog razuma. *U konfliktnim situacijama se čovekovi motivi nalaze pod vlašću klatna.*

Tako i dobijamo čudan efekat kad svoje pređašnje postupke doživljavamo kao san: „Gde mi je bio razum? Zašto sam smislio da baš tako postupim?” Da, zato što je čovek postupao nesvesno. Tek na kraju, kad svest više nije pod uticajem spoljašnjeg delovanja, sve što se dogodilo dobija odgovarajuću procenu.

Bliski ljudi se svađaju i razilaze jer su ubeđeni da nisu karakterno kompatibilni. Ipak, postojali su trenuci sreće kad je sve bilo predivno. Ali čovek iz čista mira odjednom počinje da se menja i da se ponaša neprijateljski. To nikako nije u skladu sa onim ka-kav je bio ranije, još donedavno. Ovo vam zvuči poznato, zar ne?

Zapravo, ovde se ne radi o tome da se jedna ili druga osoba promenila. Čovek se

ponaša potpuno neprihvatljivo za partnera zato što ga na to prisiljava klatno.

Klatno upravlja podsvesnim motivima suprotstavljenih osoba. Takvo upravljanje je usmereno na uvećavanje energije konflikta. Čovek nije svestan šta ga primorava na to da bude uvučen u konflikt. On može da postupa potpuno nelogično i neadekvatno.

Takav efekat je naročito uočljiv kod neobjašnjivo svirepih zločina. Zatim, već na optuženičkoj klupi zločinac se zbunjeno priseća svojih prošlih dela: „Imao sam pomračenje svesti”. I on ne laže – to je zaista tako. Za sa-mog prestupnika je to potpuno neočekivano, pa sve što je učinio doživljava kao strašan san.

San postaje naročito čvrst ako vam pažnja upadne u zamku. U specifičnim kolektivima, na primer, u vojsci, grupi ljudi ili sekti, stvara se atmosfera određenih stereotipa ponašanja i razmišljanja. To „uspavljuje” čoveka i podsvest mu se potpuno otvara za zombirajući uticaj klatna. Tad se događaju stvari koje se sa strane čine potpuno nepojmljivim.

Zašto ljudi s takvom okrutnošću ubijaju sebi slične samo zato što se oni klanjaju svojim bogovima? Kome to smeta? Ljudi su izloženi lišavanjima u ratu pri čemu ih umire na desetine, stotine hiljada, milione. Gde je tu nagon za samoodržanjem? Bitku za bogatstvo i teritorije još i možemo da shvatimo, ali kako objasniti bitku za uverenja?

Ideja o miru je svima bliska, ali ratovi ipak ne presta-ju. Ideja o jednom Bogu je očigledna. Ideja o dobroti, pravednosti i jednakosti... spisak je podugačak. Svima je to jasno, međutim, ne deluje zdrav razum, već pobeđuje zlo. Odakle nastaje to zlo?

Prosto, klatna su univerzalni izvor zla. Samo ih treba posmatrati neko vreme i sve će vam postati jasno: šta god da se radi u bilo kakvoj opoziciji nečega s nečim – sve se kreće u smeru uvećanja energije konflikta. Ukoliko se borba i stiša, to je samo nakratko, da bi se potom razbuktala novom snagom.

Naravno, postoje mnoga klat-na i sva ona su u različitoj meri destruktivna. Brojna od njih su potpuno benigna. Klatno Transurfinga je na primer potrebno da bi se što veći broj ljudi zamislio nad tim šta se u stvari događa.

Nije reč o tome da se treba u potpunosti osloboditi svih klatana, jer to je teško izvodljivo. Najvažnije je ne biti marioneta, već delovati svesno, kako bismo te strukture iskoristili za svoje interese. Ali kako se osloboditi njihovog uticaja?

Tako što ćemo se probuditi i osvestiti na koji način klat-no pokušava da manipuliše nama. Time što ćemo to razumeti, uradićemo već pola posla. Snaga uticaja klatna obrnuto je proporcionalna svesnosti. Ono nad vama ima vlast sve dok spavate na javi.

Pre svega, ne treba učestvovati u destruktivnim bitkama klatana ukoliko vam to lično nije potrebno. Kad ste u masi, neophodno je da siđete sa pozornice među publiku, da se osvrnete oko sebe i probudite: „Šta ja radim ovde? Jesam li svestan svega? Zašto mi je to potrebno?”

Buđenje iz sna mora da vam bude apsolutno jasno, kao što je već navedeno: „U ovom trenutku ne spavam i potpuno sam svestan šta radim i zašto radim upravo tako”. Ako ste toga svesni, sve je u redu. Ukoliko niste, to znači da ste u svakoj, pa i beznačajnoj, konfliktnoj situaciji vi samo – marioneta.

Stvari se komplikuju kada vas nešto uzrujava. U tom slučaju će klovn skakutati dokle god ste vi nervno uzbuđeni. To obično znači da je klatno ulovilo vašu pažnju u zamku. Da biste se oslobodili klatna, neophodno je da budete ravnodušni. Ali to stanje je teško dostići.

Na primer, nervira vas muzika koja dopire iz susedstva i koja vam se ne nimalo ne dopada. Vaš zadatak je da se na sve načine „otkačite” od klatna. Ali vi, praktično, ne možete naterati sebe da ne reagujete. S druge strane, beskorisno vam je da potiskujete emocije. Umesto toga, pažnju bi trebalo da preusmerite na nešto drugo.

Pokušajte da slušate svoju muziku, ali ne glasno, već toliko da biste prigušili onu koja vam dopire iz susedstva. Smislite još neke načine kako da skrenete pažnju. Ako vam pođe za rukom da se zaokupite nečim drugim, vaši susedi će se postupno smiriti.

Isti princip deluje u osnovi bilo kojih slučajeva. Ako „klovn skače”, znači da je vaša pažnja uhvaćena u neku zamku. Uvukli su vas u igru klatna čiji je cilj da uveća energiju konflikta. Da biste se oslobodili iz zamke, neophodno je da preusmerite pažnju.

U suštini, stvari ne stoje tako loše. Ako ne budete spavali na javi, neće biti ni onog „zainatilo se”. Moglo bi se pomisliti da je sve što je dosad izrečeno samo neka monstruozna besmislica. Naravno, nije lako naviknuti se na misao o tome da neka bića mogu da upravljaju nama. Prihvatiti to znanje ili ne – stvar je ličnog izbora. I nije neophodno da verujete. Posmatrajte i sami donosite zaključke.

Pravilo klatna

U našem svetu smo skoro na svakom koraku prinuđeni da se susrećemo sa direktnom ili indirektnom informacijom koja se tiče odnosa među polovima. U modelu Transurfinga se ta tema, kao i mnoge druge, pojavljuje u neobičnoj perspektivi. Seks igra vrlo značajnu ulogu u ličnom životu ljudi, priznali oni to ili ne. Tačnije, ne sam seks, već odnos prema njemu. Nije bitno da li čovek ima ispunjen seksualni život ili ne, u njegovim mislima se, s vremena na vreme, pojavljuju bljeskovi koji odaju njegov stav po tom pitanju.

Generalno, ovde ne može biti neutralne pozicije – jer se prirodni entitet na jedan ili drugi način ispoljava. Kod nekih ljudi se odnos manifestuje kroz zlobu, razdražljivost, podsmeš i odbacivanje. Kod drugih se pretvara u nameru. Ukoliko se namera ne realizuje, ili to bude neuspešno, u psihi nastaju različiti kompleksi, ili, rečnikom Transurfinga – negativni slajdovi.

Možemo da konstatujemo da se seksualna pitanja u manjoj ili većoj meri dotiču ako ne svih, a onda mnogih ljudi. I zbog toga mnogi imaju određene komplekse. Veliku ulogu ovde igraju klatna jer se na sve moguće načine trude da vas uvere kako ste nesavršeni i da imate probleme. I vi zaista verujete da ih imate. Ne možete ni zamisliti da niste usamljeni u tom uverenju.

Razmišljajući o tome kako u vašem intimnom životu nije sve uspešno, dok je istovremeno kod drugih ljudi sve harmonično, nalazite se u najdubljoj zabludi. To je iluzija koju su veštački stvorila klatna pomoću sredstava masovnog informisanja. Obratite pažnju na to kako se svuda, gde se dotiče tema seksa, prikazuju osobe kod kojih je navodno sve u redu.

I tako, kad bismo zamislili prepun stadion gledalaca, a zatim odstranili odatle sve one kojima „nešto ne ide kako treba”, preostalo bi ih koliko i prstiju na rukama. Pokušajte da zamislite kako se nalazite u središtu ogromnog i prepunog stadiona, koji je odjednom ispražnjen. Osvrtaćete se uokolo tražeći preostale, „normalne”. O takvim dimenzijama je reč.

Čak i ako vaši prijatelji, koji se hvale svojim uspesima, ne preuveličavaju, možete biti sigurni da i oni imaju svoje probleme koje pažljivo skrivaju kako od okoline tako i od

sebe samih.

Nećemo pominjati Frojda. Teško da je mogao pretpostaviti kakve će dimenzije u naše vre-me dostići „seksomanija”. Predlažem vam da se zapitate: zašto oko tako jednostavne funkcije, koju je priroda savršeno podesila, nastaje toliko problema?

Odgovor na to pitanje leži u potpuno neočekivanoj banalnosti koja je na neki način povezana s pojavom „fleš-moba”. Ako ne znate šta je to, pojašniću vam.

Zamislite ulicu prepunu ljudi, ili trg osvetljen suncem. Sve je uobičajeno. I odjednom, bez ikakvog razloga, nekoliko desetina, ili stotina, ljudi izvlači kišobrane, otvara ih i ponaša se kao da pada kiša. „Normalni” prolaznici su zašezeknuti, a „kišni ljudi” se od srca vesele.

Takva grandiozna šala se vrlo lako može organizovati. Grupa ljudi, koji se čak međusobno i ne poznaju, može se dogovoriti putem interneta da će u određeno vreme, na dogovorenom mestu i dogovorenim znakom uraditi neki besmisleni gest.

Šta se dešava u takvoj akciji? Kao što vam je poznato, kad grupa ljudi počinje da razmišlja u jednom pravcu, nastaje klatno. Fleš-grupa razmišlja: „Pogledajte nas, s kišobranima!” Ostali prolaznici, koji stoje otvorenih usta, zbunjeno komentarišu: „Što to rade?” Ujednačeno mentalno odašiljanje ove grupe ljudi proizvodi rezonancu čiju energiju upija klatno.

Fleš-klatno je kratkog životnog veka – ono bljesne i ugasi se, ali zato nikome nije naškodilo. Ovaj bezazlen primer nam pokazuje kako nastaju i deluju dugovečnija i destruktivnija klatna.

Šta je potrebno da bi se ljudi naterali da odašilju energiju u jednom smeru? Potrebno je da se odredi šablon ponašanja i razmišljanja, odnosno da se postavi pravilo. Naravno, pravila ne postavljaju klatna, već ljudi. Klatna ne mogu da realizuju svesnu nameru. Ona se pojavljuju spontano. Međutim, inicira ih sačinjeno pravilo. Pravilo klatna je najstrašnije i najštetnije od svih koje je čovečanstvo smislilo, a ono glasi „Radi kao ja”. Svi šabloni ponašanja i mišljenja se u opštem obliku svode na pravilo klatna. Osvrnite se oko sebe i primetićete da to pravilo deluje na svakom koraku.

Naravno, ono nije uvek štetno. Na primer, talas navijača na stadionu proizvodi fleš-klatno koje se hrani energijom rezonance, ali nikome od toga neće biti lošije.

U koncertnoj dvorani klatno potpuno upija energiju gledalaca. To takođe nikome neće naneti nikakvu štetu, ali obratite pažnju kako se često ponašaju izvođači. Oni se iz petnih žila trude da animiraju publiku pomoću pravila klatna: „Gore ruke! A sad svi zajedno!” Gledaoci poslušno tapšu i ta energija, bezazlena za jednu osobu, izliva se u rezonancu iz koje nastaje nevidljivo čudovište što se nadvija nad dvoranom.

Ukoliko klatno ne bi upijalo tu energiju, izvođač bi bukvalno odleteo u vazduh. Ali on dobija tek neznatne mrvice, dok sve ostalo uzima klatno. Čudovište živi sve dok ljudi poštuju njegovo pravilo „Radi kao ja!”

I šta s tim? Ništa strašno se nije dogodilo. Zaista, fleš-klatna su benigna. Ali kakve to ima veze sa seksom? Nikad nećete pogoditi.

Počeli smo da govorimo na temu seksa, ali smo se prebacili na fleš-mob. Šta im je zajedničko? Verovatno ste pomislili da im je zajedničko to što su povezani energijom. Zaista, u toku seksualnog odnosa nastaje fleš-klatno koje upija energiju rezonance. Ljudi su još od davnina naslućivali, pa čak i znali, da postoji neki entitet, koji lebdi nad „scenom radnje”.

Pomenuti entitet, koji u okvirima Transurfing modela nazivamo fleš-klatno, kod različitih naroda obično asocira na emocionalno obojene slike. Na primer „Satana se zabavlja”. A neki sledbenici okultnih tehnika su čvrsto ubeđeni u to da se prilikom polnog odnosa odašilje energija što privlači predstavnike suptilnog sveta, koji odmah doleću i priređuju svoju demonsku orgiju.

Ne treba da vas uznemirava bez obzira na to šta se govorilo budući da fleš-klatno ne može da vam naškodi. Ono se jednostavno hrani energijom koju vi ionako trošite. Ali suština nije u tome. Ono najvažnije što seks u njegovom savremenom obliku povezuje s klatnom jeste pravilo klatna „Radi kao ja!”

Sa razvojem tehničkih sredstava masovnog informisanja, pravilo klatna je steklo neograničenu dominaciju. Čovekova psiha je na svakom koraku izložena nevidljivoj, ali veoma efikasnoj obradi uz utiskivanje šablona ponašanja i razmišljanja. Plašio bih se da upotrebim reč „zombiranje”, ali se, u suštini, sve svodi na to.

Savremena industrija informacija i zabave zasniva se na jednom prostom prin-cipu: posmatraj kako to rade drugi ljudi koji su postigli uspeh i prati ih, neka ti oni budu primer.

Sve što pokušavaju da vam prodemonstriraju je etalon uspeha. I sami sve odlično shvatate, ali možda se niste zamislili nad tim koliko je velik uticaj te propagande, ponekad očigledne, ali koja najčešće deluje prikriveno, postepeno.

Naročito se to odnosi na sve ono što je povezano sa intimnim odnosima, gde su veoma čvrsto ukorenjeni stereotipi o tome kakvi oni treba da budu. Sva štampana i video-produkcija na tu temu demonstrira odnose koje treba da shvatimo kao nešto što zadovoljava etalone.

Nemojte misliti da je reč o nekoj zaveri ili dobro osmišljenoj propagandi. Zapravo, niko sebi neće postaviti za cilj uvođenje nekih šablona. Sve ide samo od sebe. Radi se o tome da u čovekovim mislima uvek postoje sumnje: da li postupam ispravno? Uvek postoji potreba za poređenjem, budući da je uspeh relativna stvar. Zato, kad čovek vidi tuđ uspeh, on prirodno naginje ka tome da ga doživi kao etalon.

Intimni odnosi, a naročito seks, uglavnom se dešavaju u uskom i zatvorenom krugu i samim tim se pojačava potreba za potvrdom da je „kod nas sve u redu”. Ali ukoliko čovek nema, ili nikad nije imao partnera, tada on grčevito počinje da traži etalon. I, naravno, sredstva masovnog informisanja zadovoljavaju tu ljudsku potrebu pružajući najrazličitiji izbor etalona.

Tako se oblikuju opšteprihvaćeni stereotipi: na koji način nešto raditi, kakav treba imati imidž i drugo. Na primer, on je brutalni „mačo”, ona je vruća, „seksi”. Gledajte ih i radite kao oni. Ako se ne uklapate u te standarde, znači da s vama nešto nije u redu.

Teško je zamisliti svu destruktivnost tog pravila. Verovatno mislite da neopravdano prenaplašavam važnost problema kad govorim o tome da je pravilo klatna najstrašnije i najštetnije od svih pravila koje je čovečanstvo izmislilo. Nipošto. Izražavam se veoma suzdržano.

Broj parova koji su se rastali je ogroman. Broj propalih, a nekad srećnih porodica je još veći. Glavni uzrok nesuglasica se na kraju svodi na nezadovoljstvo seksom. Sve ostalo su posledice nastale zbog tog nezadovoljstva, ili izgovori ljudi koji ne žele da jedni drugima priznaju pravi razlog.

Nezadovoljstvo nastaje kao posledica toga što se dve osobe pridržavaju pravila klatna. One znaju da se u skladu sa standardima treba ponašati na određen način. Pravilo

klatna glasi: „Radi kao ja!”, što znači promeni sebe. I čovek nastoji da se podredi utvrđenim standardima što rezultira duševnim nemirom i nezadovoljstvom.

Greška čoveka koji ima bilo kakve seksualne probleme je u tome što on igra ulogu. Sve je vrlo prosto. Čovek od mnoštva etalona bira jedan, koji mu najviše odgovara, i drugi etalon – namenjen njegovom partneru. Zatim na sebe preuzima ulogu i počinje da je igra, a na partnera prebacuje projekciju u skladu sa svojim očekivanjima. Pritom, što je zanimljivo, on tu igru igra u skladu sa principom Transurfinga – nevezano, kao gledalac koji stalno upoređuje sebe i partnera sa etalom: da li sve rade ispravno.

Međutim, nema nikakvih rezultata, jer je priroda seksa takva da zahteva opuštenost, slobodu i predanost. Seks je jedini slučaj kad u igru ne treba uneti glavu, tj. ona se igra bez ikakvih uloga. Normalan i prirodan seks je igra u skladu s pravilima koje određujete vi sami, bez razmišljanja o tome kako to rade drugi i kako je navodno određeno.

Uz sve to, veoma je zbunjujuće pogrešno brkanje različitih pojmova: ljubavi i seksa. Ponekad je prosto muč-no kad čujemo tu licemernu izjavu „vodimo ljubav”. Zar nije jednostavnije stvari nazvati svojim imenom? Seks nije ljubav, a ljubav nije seks. Zar te stvari nisu nespojive? Spojive su, ali još jednom treba naglasiti: ljubav nije seks, a seks nije ljubav.

Ta dva pojma možemo i spojiti, ali i razdvojiti. No, pravilo klatna ometa da to učinimo neusiljeno. Neću pogrešiti ako kažem da su svi neuspesi u seksualnom odnosu povezani s tim što ljudi, sledeći pravilo klatna, pokušavaju da na veštački način pomešaju ljubav i seks. Iz svega toga nastaje nesrećan hibrid.

U stvari, ako zaboravimo na pravila i standarde, sve je vrlo jednostavno. Zamislite skalu sa nulom koja se nalazi u centru, gde se na levoj strani nalaze podeoci nežnosti, a s desne strane – agresije. Dakle, ako se strelica pomeri ulevo, to je ljubav, a ako udesno – to je seks.

Bez obzira na to koliko vam se ova misao dopada ili ne, ali seks, ma kako okrenuli, u većem je stepenu agresija nego nežnost.

Ali mnogi ljudi se ustručavaju, ili se plaše, kada se u njima probude ti „đavolji” nagoni. Oni smatraju da je to neprirodno. Zapravo, kad se sretnu dve normalne osobe, isprva se ponašaju sasvim uobičajeno, a zatim im se u očima pojavi nekakav zverski bljesak i

počinju da rade stvari koje nikako ne ulaze u okvire... U okvire čega?

Upravo ovde stupa na snagu pravilo klatna. S jedne strane, postoje opšteprihvaćeni okviri pristojnosti koje nije uvek zgodno narušavati. S druge strane, dok se god nalazite u tim okvirima nemoguće je osetiti seksualno zadovoljstvo. A hteli biste i jedno i drugo. I stoga, da bi se prilagodili standardima, ljudi počinju da igraju svoje uloge. Strahujući od buđenja životinjskih nagona, oni razvodnjavaju seks utvrđenim i, kako se njima čini, neophodnim ritualima. To, sa svoje strane, izaziva svojevrsno ropstvo. Trebalo bi otpustiti uzde, ali pravilo klatna to ne dopušta. I obrnuto, ako strelica ode predaleko na podeoku agresije, odmah se javlja potreba za potvrđivanjem: „Da li me voliš?”

Samim tim, na sceni su stalno prisutna dva gledaoca koja igraju uloge. Oni, kao marionete, vise na nitima kontrole za koje su se sami uhvatili. Šta rade? Pa, iz sve snage pokušavaju da pomere strelicu čas na jednu, čas na drugu stranu. A potrebno je samo da odustanu od pravila klatna i puste strelicu da se slobodno kreće u korelaciji sa osećajima duše, a ne sa idejama razuma.

Neko bi mogao da primeti da uskoro sledi pad na životinjski nivo. I ovde opet deluje pravilo klatna. Ko je odredio granice gde se završava ljudski, a počinje životinjski nivo? Nije reč čak ni u samim granicama, već u tome da vi sami morate da određujete svoja pravila, a ne da sledite tuđa. Vi ste čovek i zato imate pravo na svoje kriterijume ljudskosti i pristojnosti.

Nadam se da shvatate da sve ovo pišem za ljude koji imaju neke seksualne probleme, a naročito za one koji se međusobno vole. Sve što je potrebno za otklanjanje problema je da pustimo strelicu isto tako svesno, kao što svesno kontrolišemo poštovanje pravila klatna.

Postoji kategorija ljudi koji nemaju nikakve seksualne probleme. U suštini, mnogi problemi se otklanjaju kad se stvari nazovu svojim imenom, kada se ne brkaju pojmovi i kad smo svesni onoga što želimo da dobijemo, a najvažnije od svega je – da iskreno o tome razgovaramo s partnerom. Život postaje jednostavniji kada smo otvoreni. Možete biti sigurni da vaš partner takođe ima puno skrivenih želja. Pritom, mogu se pojaviti situacije kada jedan želi ono što drugi ne prihvata. Šta činiti u takvim slučajevima?

Prvo, potrebno je da uvek razumete osnovni princip Frejlinga (*termin autora* –

tehnika ljudskih odnosa - prim. prev.): ako odustanete od namere da dobijete i zamenite je namerom da date, dobićete ono čega ste se odrekli. Ovaj sjajan princip besprekorno funkcioniše, pri čemu čak i ne shvatate uvek na koji se način to događa.

Drugo, potrebno je da se u potpunosti odreknete pravila klatna i zamenite ga pravilom Transurfinga. A to pravilo glasi: *dopustite sebi da budete ono što jeste, ali dopustite i drugome da bude ono što jeste.*

Kao što znate, da biste bili zadovoljni seksualnim odnosima, neophodno je da se osećate slobodno, emancipovano. Čovek ne može da se oseća slobodno ako ima višak potencijala u vidu kompleksa, na primer, osećaj manje vrednosti. Ma koliko se trudio da se opusti, sile ravnoteže mu to neće dopustiti.

Međutim, najveći deo napetosti se pojavljuje ne samo kao posledica suvišnih potencijala, već i kao rezultat odnosa zavisnosti. Unutrašnje čovekove namere su najčešće usmerene na to da dobije, a ne da daje. Uz to, partneru se obično nameće projekcija u skladu sa očekivanim ulogama, ili, drugim rečima: nipošto ne želimo da dopustimo drugome da bude ono što jeste.

Poznato vam je da odnosi zavisnosti stvaraju polarizaciju koja izaziva vetar sila ravnoteže, a one, sledstveno tome, sve upropašćavaju. Pravilo Transurfinga trenutno otklanja polarizaciju stvorenu odnosima zavisnosti. Stoga, čak i ako ne uspevate da se oslobodite kompleksa, dovoljno je da pratite pravilo Transurfinga i vaša napetost će se odmah primetno olabaviti.

Ako dozvolimo sebi da budemo ono što jesmo, znači da prihvatamo sebe sa svim manama. Ako, pak, dozvolimo drugome da bude ono što jeste, znači da otklanjamo sa njega projekciju svojih očekivanja. Posledično tome, situacija u kojoj jedan želi ono što drugi ne prihvata, na nepojmljiv način će se rešiti sama od sebe.

Ponavljam, sve što treba jeste da se *odreknete pravila klatna, zamenite ga pravilom Transurfinga i usmerite svo-ju nameru u skladu s prvim principom Frejlinga.* Ako to budete radili sa svojim partnerom, više nećete ima-ti nikakvih problema. Detaljnije rasprave na temu zašto to deluje ostavićemo psiholozima. Jednostavno deluje i tu je kraj priče.

Šta će klatnu uopšte pra-vilo? U primeru sa fleš-klatnima sve je jasno – oni se hrane energijom rezo-nan-ce i zato im je potrebna sinhronizacija dejstava. Ali na čemu se

temelje sva osta-la, dugovečna klatna, za koja nije obavezno da njihovi sledbenici deluju kao jedan?

Pre svega, pravilo klatna postavlja norme ponašanja i razmišljanja, odnosno standarde „normalnosti”. Čovek ne shvata da mu se nudi zamena, surogat uspeha. Tuđ uspeh ne može da bude primer, tj. obrazac oponašanja. Pravi uspeh dostižu samo oni koji se odvažavaju da prekrše pravilo i krenu svojim putem.

Prateći tuđe tragove, čovek je zauvek osuđen da sustiže Sunce koje zalazi. Standardi uspeha su fatamorga-na, ali čovek ne zna, ili ne želi da zna, da ga pravilo klat-na drži u paučini iluzija. Iluzija je često slađa, ugodnija i razumljivija od nepoznate stvarnosti. Kad se čovek li-cem u lice sretne s činjenicom da se ne uklapa u postavljene standarde, on oseća duševnu neudobnost. Ugnjetava ga strah od poraza, oseća se manje vrednim i usamljenim u tom neprijateljskom svetu.

Šta on može da učini u toj situaciji? Jedna od varijanti je odbacivanje. Čovek može da postavi zid neprihvatanja između sebe i nedostižnih etalona. A može i da nastavi svoju trku za njima. Sledeći pravila klatna, on pokušava da promeni sebe i tera svoju dušu u futrolu uslovljenosti. To mu ne donosi ništa osim nezadovoljstva, zbog čega će biti ponovo prinuđen na promenu.

Dakle, kad čovek krene u potragu za etalomom, on odašilje energiju nezadovoljstva i razočaranja. Drugačije i ne može da bude. Na isti način magarac hoda u krug za okačenom šargarepom pred očima. Upravo takvom energijom se i hrane destruktivna klatna, tj. nudeći etalone tuđeg uspeha.

Zauzvrat, zid odbacivanja zahteva veliku potrošnju energije. Veoma je zahtevno očuvati oko sebe zaštitno polje kada nam na svakom koraku sugerišu pravila koja nemamo snage da pratimo.

Ali iz tog lavirinta ipak postoji izlaz. On se sastoji u tome da se treba odreći pravila klatna i krenuti svojim putem. Ko se toga bude pridržavao, steći će predivan kvalitet, od čijeg nam osećaja bukvalno staje dah, a to je – unutrašnja sloboda. Takvi ljudi postoje. Evo, na primer, pisma jedne čitateljke, koja se nalazi na dva koraka od takve slobode.

”Bližim se 30-oj godini i nikad nisam imala muškarca. Seksolozi govore da je to ozbiljan poremećaj, ali ja ne mogu da shvatim zašto. Ubeđena sam da nigde nije zapisano

da do 25. godine treba hitno s nekim spavati i da je nevinost povod za moralnu kaznu. Privlačna sam i imala sam mnogo prilika da započnem svoj intimni život, ali ga ne želim. Fiziološki je sa mnom sve u redu, već, jednostavno, do sada nisam srela muškarca s kojim bih poželela da legnem u postelju i u poslednje vreme sve više u sebi primećujem da taj osećaj dominira nada mnom. Zato što se svi predaju telesnoj ljubavi, a ja ne. Tako je uobičajeno, međutim ja ne sledim to pravilo... Nikad nisam bila robinja društvenih stereotipa, ali upravo taj njihov deo čini da počinjem da se nerviram. Ponekad se osećam kao moralna nakaza. Iako sama činjenica samoće ne utiče na moje samopo-uzda-nje – svesno ne želim da ulazim u intimne odnose bez naročite privlačnosti prema nekoj osobi. Da li je moj slučaj ipak neka devijacija, neki defekt?”

Naveo sam da se nalazi „na dva koraka” zato što strah od toga da ne bude „kao svi” ipak postoji. Dakle, unutrašnja snaga i nezavisnost su kod čitateljke očigledno prisutni, a to već nije malo. I naravno da ovde nije reč ni o kakvoj devijaciji. Samo je potrebno ne osećati strah „nisam kao svi”, već se tome radovati. I, takođe, ne odlaziti u krajnost. Možda je potrebno spustiti prag zahteva i svemu pristupati jednostavnije.

Sudeći prema informacijama koje se sa svih strana obrušavaju na nas, može se pomisliti da se svi bave samo seksom. To je, zapravo, iluzija. Daleko od toga da svako na tom planu vodi „aktivan način života”, a mnogi uopšte i nemaju partnera. Ali strah od samoće i strepnja da ne budemo kao svi navodi nas da verujemo u iluziju.

Uzmimo na primer grad Pariz s njegovim slobodarskim i neusiljenim duhom. Stekao je reputaciju „grada usamljenih srca”. Svakog dana, od ranog jutra, ljudi se tiskaju na ulicu i sede po brojnim kafićima. Zašto to rade kad šoljicu kafe mogu da popiju i kod kuće? Zato što ih iz kuće goni usamljenost.

Nekome može da se učini da klatna svojim pravilima namerno porobljavaju ljudsko društvo. Istina, porobljavaju ga, ali pravila ne postavljaju klatna. Klatno postoji zbog pravila! Pravilo uzrokuje klatno, a zatim to klatno počinje da radi svoj prljavi posao. Najvažnije u čemu se sastoji destruktivnost klatna je u tome da ono odvodi čoveka daleko od puta na kome bi mogao da pronađe istinsku sreću.

Zamislite ulicu prepunu ljudi gde svako ide za svojim poslom. Odjednom se pojavljuju ljudi u crnom, sve poređaju u stroj i nateraju ih da marširaju. Neko pokušava da

istupi, ali ga odmah grubo vraćaju nazad: „Stani! Gde si krenuo!?! Vraćaj se u stroj!”

Film kao što je „Ma-tri-ks” nije se pojavio slučajno. Fantastika ima te-n-denciju da vremenom postaje stvarnost. I ta te-n-dencija se ubrzava. Ako obratite pažnju, jaz između fikcije i stvar-ne materijalizacije sve više se smanjuje. Naravno, ljudi ne sede u staklenim balonima sa cevčicama pričvršćenim za telo, ali sličnost postoji.

Svima se čini da biti postrojen znači da je takva realnost. Zapravo, potreba da budemo postrojeni je iluzija. Prava stvarnost sastoji se u tome da možemo da izađemo iz stroja i krenemo svojim putem. Ali nije tako jednostavno biti svestan toga. Čovek je toliko navikao da živi sa svojim iluzijama da ga je potrebno dobro protresti, ili, kao kod Karlosa Kastanede, „izmestiti tačku sastava” da bi shvatio gde je realnost, a gde iluzija.

Invalidi se, na primer, nalaze u položaju u kome nemaju izbora. Oni su prinuđeni da ceo život pate i da se muče zbog svoje inferiornosti, ili, pak, da zanemare pravila klatna. Ako čovek shvata da nema više šta da izgubi, on odustaje od trke za etalonom i počinje da živi za svoje zadovoljstvo. Osobe sa invaliditetom, koje igraju košarku u kolicima, neizmerno su srećnije od zdrave omladine, koja imitira Majkla Džordana. Poslednji su neprirodniji od invalida zato što koračaju u stroju. Niko od njih neće postati novi Majkl Džordan sve dok ne shvati da je potrebno da izađe iz stroja.

Oni koji krše pravilo klatna postaju vođe ili otpadnici. Jedne uzdižu u zvezde, a druge izopštavaju. Razlika između jednih i drugih je u tome što su prvi uvereni kako imaju puno pravo da krše pravilo klatna, a drugi u to sumnjaju.

Zvezde se same rađaju, ali ih pale klatna. Onaj koji izađe iz stroja stvara novi etalon uspeha. Klatna ne trpe individualnost, već ona vide zvezdu u usponu i ništa im drugo ne preostaje nego da je učine svojim ljubimcem. Tada se postavlja novo pravilo, stroj pravi zaokret i korača u potrazi za no-vom zvezdom. Da li shvatate šta se događa?

Ali da biste izašli iz stroja potrebno je da znate kako to da uradite. Ako se budete borili s ljudima u crnom, bićete poraženi. U borbi s klatnima uvek ćete biti poraženi.

Cela tajna je u tome da iz stroja treba izaći bez borbe. Možete jednostavno izaći i, mirno se osmehujući, mahnuti rukom ljudima u crnom u znak pozdrava, a zatim krenuti svojim putem. Oni će se upinjati da vas vrate na-zad u stroj, ali ništa neće moći da učine ako odustanete od borbe s njima.

Ipak, da biste shvatili ovu jednostavnu istinu, neophodno je da temeljno preispitate sopstvene poglede na svet. U našem svetu je mnogo toga okrenuto naglavačke. Transurfing u tom smislu sve postavlja na svoja mesta i pomaže da se odrekemo pravila klatna.

Istina, mnogima se možda neće dopasti čak ni sama ideja o tome da su ugurani u matricu. Za one kojima se više dopada da se ne probude Transurfing nije potreban. Svi dobijamo ono što odaberemo. Iluzija je takođe izbor i svako, ako mu se tako više dopada, ima na to pravo. Nikome ništa ne namećem i nemam nameru da dokazujem svoje ideje. Sve možete sami da proverite na sopstvenom iskustvu. Ja samo prolazim pored vas i kažem:

- Hej, da li znate da postoji Transurfing stvarnosti!
- Da, zaista?!
- Da! Ja idem tim putem, a vi kako želite.

I to je sve.

Stabilizacija strukture

U skladu sa svojim zakonom, klatno čini sve što je u njegovoj moći da uveća energiju konflikta. Bitke iz kojih klatno crpi energiju vode se neprestano. Međutim, svi ti konflikti po pravilu nastaju između dve, ili nekoliko, suprotstavljenih struktura. Primera za to ima mnogo – ratovi, revolucije, konkurencija i slični oblici konfrontacije.

Međutim, uporedo sa agresijom prema protivnicima, karakteristika svakog klatna sastoji se u težnji da sačuva i ojača strukturu zahvaljujući kojoj i postoji.

Energetsko-informacioni entitet se formira i razvija istovremeno sa pojavom uređene strukture koju tvore predstavnici žive prirode. Postojanje klatna potpuno zavisi od toga koliko je obrazovana struktura stabilna. Zato će ona činiti sve da bi je stabilizovala. To je drugi zakon klatna.

Radi ilustracije, pogledajmo najprostiji primer – jato mladih riba. Ono se ponaša kao jedan organizam. Ako ga zaplašimo s jedne strane, sve ribe će se sinhrono okrenuti i zaplivati na drugu stranu. Odakle nastaje sinhronizacija?

Ako pretpostavimo da svaka ribica reaguje na pokret svog suseda, tada bi uznemirenost trebalo da se prenosi lančano. Međutim, bez obzira na to kojom se brzinom pre-nosi signal, mora da postoji i vreme zadržke. U tome i jeste stvar što zadržke nema. Jato može da bude prilično veliko, ali ni to ništa ne menja – opet se primećuje pređašnja sinhronizovanost.

Na sličan način se ponašaju i ptice. Ukoliko ste nekada imali priliku da vidite veliko jato koje se sastoji iz malih i brzih ptica, sigurno ste primetili kako se njihovo kretanje s jedne na drugu stranu odlikuje neverovatnom usklađenošću.

Možda je u ovom slučaju aktiviran neki drugi mehanizam, na primer, telepatiski kontakt? Međutim, to je ma-lo verovatno. Ako u ribnjaku, gde nema nikakvih jata, uplašimo jednu ribicu, onda će druga, koja se nalazi na metar od nje, ostati potpuno mirna. Po tome ispada da između ribica ne postoji nikakva telepatiska veza. Signal se prenosi u jatu koje je zapravo najprostija struktura. A možda se signal uopšte ne prenosi?

Uzećemo kao primer strukturu višeg stepena – mravinjak. Nauka ne može da pruži smislen odgovor na koji način kolonija funkcioniše. Zadivljujuće je to što u mravinjaku

postoji jasan raspored obaveza, ali nema nikakve hijerarhije. Zašto svi insekti deluju izuzetno kohezivno, kao organizacija sa centralizovanim upravljanjem?

Mravi međusobno komuniciraju pomoću izlučivanja mirisnih supstancija – feromona. Putanja mirisa im omogućuje da pronađu pravac do kuće, kao i hranu. Ali na koji način se ta informacija istovremeno prenosi svim članovima kolonije? Tu nema govora ni o kakvim višim oblicima razmene informacije među mravima. U suprotnom, zašto bi koristili tako primitivnu bazu podataka kao što su mirisi?

Dakle, šta je ono što ujedinjuje članove u organizovanu koloniju? Klatno. Istovremeno sa stvaranjem i razvojem struktura, formira se energetska-informacioni entitet, koji na sebe preuzima funkciju upravljanja i stabilizacije te strukture. Klatno i elementi strukture su u direktnoj i povratnoj sprezi. Klatno postoji na račun energije svojih sledbenika i sinhronizuje njihovu aktivnost, objedinjujući ih u organizovanu zajednicu.

Sa strane može izgledati da je struktura na neki način samoorganizovana, ali to nije slučaj. O samoorganizaciji može biti govora samo u neživoj prirodi, kada ulogu organizujućeg elementa na sebe preuzimaju zakoni fizike. Na primer, molekuli tečnosti u procesu kristalizacije se prikupljaju u rešetku čija struktura je određena formom molekula i silama međusobnog dejstva.

Da bi se živi organizmi ujedinili u strukturu, potreban je spoljašnji faktor koji će ih organizovati. Taj faktor je upra-vo klatno. Za sada je nepoznato na koji način ono to čini. Po svoj prilici, između tog entiteta i živog organizma postoji određena energetska-informaciona razmena.

Klatno se, u ulozi kontrolne nadgradnje, nalazi u svakoj strukturi koja ujedinjuje žive organizme. Međutim, ne možemo reći da ono njome upravlja razumno budući da ne poseduje svesnu nameru. Svest energetska-informacione strukture je slična algoritmu. Klatno ne ostvaruje zamišljeno kao razumno biće, već upravlja strukturom otprilike kao što program upravlja radom automatskog uređaja.

U meri u kojoj „automatizovano” rade elementi strukture, zavisi i stepen njihove svesnosti. Što je živi organizam primitivniji, manje ima predstavu o svojim motivima i postupcima. Ako biće živi asocijalno, njegovo dejstva određuje unutrašnji program – skup nagona. Ali kada se bića grupišu, odmah se uključuje spoljašnji program – klatno, koje

upravlja ponašanjem zajednice.

Agresivnost u svetu, gde svi jedni druge proždiru, pojavila se kao posledica prvog zakona klatna. Agresija, koju klatno proizvodi, uopšte nije obavezna osobina žive prirode, što nalazi svoju potvrdu u određenim delovima sveta. Na primer, na Novom Zelandu praktično nema grabljivaca.

Mnogi stanovnici planete su prinuđeni da se sabiraju u grupe kako bi preživeli u opasnoj sredini. Klatna primoravaju živa bića da postanu elementi strukture u skladu s principom: „Hteo bi da živiš, pilence? Tad radi isto kao ja”.

Ljudi su takođe skloni da se okupljaju u interesne grupe. To se objašnjava tako što se u ovim grupama lakše odvija komunikacija. Možda će zvučati čudno da mnogi ljudi imaju velike poteškoće u komunikaciji. Uprkos očiglednoj lakoći međuljudskih odnosa, oni su zbog niza razloga, spoljašnjih ili unutrašnjih, veoma napeti. Da bi se uspostavio prisniji kontakt, ljudi instinktivno teže da pronađu nešto zajedničko, što bi moglo da ih, na ovaj ili onaj način, zbliži. Ovde se ispoljava stabilizujuća funkcija klatna. Kada se sagovornici ljujaju na jednom te istom klatnu, oni su „podešeni na istoj talasnoj dužini” i bez teškoća pronalaze zajednički jezik. Odnosi su lakši ako možemo zajedno da pušimo, pijemo, sedimo za prazničnim stolom, idemo na izlet, igramo se, itd.

Ali, po svoj prilici, najupečatljivija ilustracija drugog zakona klatna je nastanak civilizacije. Da li ste se ikada zapitali zašto su nastali gradovi? Zašto su ljudi stotinama hiljada godina živeli na selu i u nomadskim logorima, a zatim su odjednom počeli da grade velika civilizovana naselja? Šta je poslužilo kao osnov: zanatstvo, trgovina ili možda rat?

Najstariji gradovi su savremenici piramida. Jedan od njih je grad Karal, nedavno otkriven u Peruu. Taj izgubljeni grad je stajao neprimećen skoro pet hiljada godina. Otkriven je kada se ispostavilo da su brdašca, koja su se uzdizala nasred pustinje, nekad bila piramide, od kojih jedna po svojim dimenzijama nije zaostajala za egipatskim. Arheolozi su bili zadivljeni činjenicom da prilikom iskopavanja nisu pronašli ni grnčariju, niti oružje. Ljudi su koristili primitivna oruđa izrađena od kamena, kostiju ili drveta.

Ustanovljeno je da se stanovništvo bavilo uzgojem pamuka i pletenjem ribarskih mreža, koje su razmenjivali za ribu sa stanovnicima priobalja. Međutim, isto tako uspešno su mogli da zarađuju i stanovnici na selu. Zaštiti njih građevina u okolini Karala nije bilo, što

znači da je eliminisana vojna pretnja. Šta je bio motiv podizanja grada?

Ljudi su od davnina živeli u selima, bavili se primitivnim zanatstvom, trgovinom i međusobnim ratovanjem. Za sve to im nije bilo potrebno da podižu gradove od kamena i zidaju piramide. Po svoj prilici, organizacioni faktor su bila klatna, preciznije – njihova stabilizujuća funkcija.

Nemoguće je precizno objasniti kako se to događa. Istina je uvek negde pored nas. Najverovatnije se u određenom trenutku spontano stvara takva struktura klatna koja poseduje sposobnost daljeg razvoja. Jer grad je, po svojoj suštini, složena hijerarhija proizvodnje, upotrebe i razmene klatana. Ako se ispostavi da je taj samoorganizujući sistem otporan, tad se on razvija i osnažuje. Evolucija strukture može da preraste u nastanak složene civilizacije. I taj će se proces nastavljati sve dok neki defekt u arhitekturi ne sruši kolosalnu građevinu. Naravno, do tada ima još puno vremena. Iako, kako se uzme...

Ali vratimo se našem životu. U poređenju sa ostalim predstavnicima žive prirode, čovek je „probuđeniji”. Ipak, da li je uvek svestan svojih postupaka? Čovekov razum može da tvori komplikovane uređaje, mehanizme, gradove, da istražuje okruženje, ali, uprkos tome, u smislu svesnosti, čovek nije otišao dalje od životinjskog sveta.

Čitavo ljudsko društvo je organizovano kao složena struktura koja se sastoji od zasebnih tvorevina: od porodice, pa sve do velikih korporacija i država. Isto kao i u prirodi, ako čovek može da živi u samoći, on je uglavnom odgovaran za svoje postupke. Prosvetljenje, kako je poznato, dostizali su oni koji su se izdvojili iz društva. Ali kad čovek postane element strukture, on uglavnom spa-va na javi, što, između ostalog, ne smeta razumu da se bavi visokotehnološkom proizvodnjom.

Savremena fabrika je daleko složenija od mravinjaka. Međutim, po svojoj suštini i jedno i drugo su strukture kojima upravlja klatno. I sva dostignuća naučno-tehničkog progressa, ako ih pogledamo zajedno, nusprodukti su strukture a ne pojedinaca. Televizor može da izmisli jedna osoba, ali televizija je proizvod čitavog sistema ko-jim upravlja klatno.

Kad čovek postane element strukture, on mora da poštuje pravilo klatna. Kao posledica toga, pojavljuje se neminovna protivrečnost između ličnih interesa i uslova, koji se nazivaju struktura. Najgore od svega je kad čovek nije svestan te činjenice nego se poslušno,

sav oznojen, trudi u sistemu, ne uspevajući da podigne glavu kako bi se osvrnuo oko sebe i bio svestan svojih postupaka.

Možete da kažete: „Kakve su to gluposti! Kako to da ja nisam svestan? Naprotiv, potpuno sam svestan šta i zašto radim”! Kako da ne.

Kao upečatljiv primer možemo da navedemo letnje dečje kampove. Nerazvijena psiha mladih ljudi, koji su relativno oslobođeni svih obaveza, blagotvorna je osnova za klijanje klatana. Zbog svoje agresivne prirode, klatna formiraju sredinu u kojoj cveta duh suparništva. Ako u toj sredini nisi kao i svi ostali, odnosno ne odgovaraš parametrima nastale strukture, mogu te izložiti podsmehu, „prognati iz stada” ili, jednostavno, izlupati.

Kada se mlađa osoba nađe u sličnim uslovima, ona zapada u dubok san na javi, tj. živi kao u snu, nesvesna svojih postupaka, bez obzira na to da li je deo gomile ili je u opoziciji s njom. Pilula za spavanje tad postaje teskoba uzrokovana rivalstvom, izjedajućom sumnjom u sebe, osećajem sopstve-ne inferiornosti i neusaglašenosti sa „standardima”. Taj osećaj potištenosti i obazrivosti ne popušta ni na minut, čak i ako spolja dete deluje bezbrižno i spokojno.

Istu ovu potištenost, koja se graniči sa osećajem bez-iz-laznosti, čovek oseća u nesvesnom snu, kad se u potpunosti nalazi pod uticajem onoga što mu se događa. Život se u agresivnoj sredini „događa” slično kao u snu. Bujica okolnosti „nosi” čoveka i celokupna njegova svesnost se svodi na pokušaje da se zadrži na površini, uplašeno se osvrćući oko sebe.

Ako dete nema unutrašnje uporište ni samopouzdanje, ono počinje instinktivno, odnosno nesvesno, da traži oslonac koji će mu omogućiti učvršćivanje položaja. Taj oslonac daje klatno, ali ne besplatno, već kao zamenu za potčinjavanje pravilima strukture.

U atmosferi letnjih kampova mogu se приметiti drčne osobe koje su naizgled potpuno samouverene i plivaju kao ribe u vodi. Osećaj te napumpane samouverenosti pruža im klatno.

Zamislite dva čoveka koji imaju ovakva uporišta – jedan je „kilav”, a drugi je „žustar”: „Hej, ti! Pogledaj me! Radi kao ja! Radi kao ja!”; „Hej, ti! Što si sav snuđen? Ne šmrcaj tu, trgni se!”

Niko u blizini ne shvata da su njih dvojica, kao marionete, okačeni na kukicu

klatna. Iluziju im stvara uporište, pa makar i prolazno. Ostali, gledajući ovu prolaznu samouverenost marioneta, postupaju na sličan način – dobijaju uporište kao zamenu za poštovanje pravila „Radi kao ja!“. I tako se svi klata kao jedan, i „kilavi“ i „žustri“.

Najvažnije od svega je što se sledbenici klatna potpuno nesvesno potčinjavaju njegovom pravilu i žive u iluziji da baš tako treba da bude. Sledeći pravila, oni mogu da rade šta god žele, ali na isti način kao i drugi. Na primer, više ne koriste psovke u govoru, već psovka razgovaraju. Nikome ne pada na pamet da je to vulgarno. A vulgarnost je pre svega odraz lošeg ukusa. Nizak nivo. To je potpuno isto kao kad ne bi održavali ličnu higijenu i hodali u prljavoj odeći. Doduše, još ne idu tako, ali će se to obavezno desiti čim se pojavi odgovarajuće pravilo.

Na primer, na dvoru francuskog kralja Luja XIV nisu se kupali zato što je kralj osećao patološku mržnju prema higijeni, koju je sveo na pranje ruku konjakom. Dvorani su bili prinuđeni da slede njegov primer, a da bi prikrili neprijatan smrad tela, obično su se polivali parfemima zbog čega se na dvorcu osećao izuzetno jak smrad. Takođe, budući da su im se zbog toga zapatile vaške, uveli su „otmenu“ naviku: dame i vitezovi su nosili štapić kojim su se „elegantno“ češkali.

Kao što se vidi, pravilo je sposobno da opravda apsolutno svaku besmislicu. Ali glavno je to da sledbenici pravila postupaju identično, baš kao stado ovaca. Na primer, onaj koji je prvi rekao reč „super“ može da se smatra pastirom dok svi ostali horski ponavljaju ovu i slične reči, nesumnjivo se ponašajući kao ovce.

Setite se jata ribica. Da li je čovekova svest napredovala?

Uticao klatna nije izložena samo omladina, već i odrasli, naročito u masi. Na primer, na sastanku, kada se o nekome ili nečemu raspravlja, čovek može da usta-ne i upusti se u prazna naklapanja, iznenadivši pritom i samog sebe. Kasnije će se čuditi koji ga je đavo na to naterao, a zatim će se dugo tešiti da je bilo tačno sve ono što je govorio. Gomila svoje članove primorava da se ponašaju na određen i njima često nesvojstven način. Tako i klatno utiče na one koji traže uporište.

Može se pomisliti da je u redu to što je čovek pronašao oslonac u strukturi. Naravno, i to je izlaz. Samo treba imati na umu da ako se potčinjavaš pravilima strukture, moraš da zaboraviš na svoju individualnost. Ali ako si „kao svi“, bićeš bezbrižan i zaštićen,

samo što ćeš, pritom, izgubiti svoj božanski dar – jedinstvenost duše, zahvaljujući kojoj se mogu ostvariti sve genijalne zamisli.

A da i ne pominjemo to da ni o kakvom jedinstvu duše i razuma ne može biti govora. Čovek koji je u potpunosti pod vlašću strukture, praktično je nesvestan i ne čuje glas duše. To znači da nikada neće pronaći svoj put i da će se celog života povijati kako bi udovoljio strukturi.

Međutim, ja uopšte ne tvrdim da se čovekov put nalazi izvan nekakvih struktura. Možemo se povući u planine i ograditi se od sveta klatana. Ali ako nam i tamo život bude samo nastavak nesvesnog spavanja na javi, onda se apsolutno ništa neće promeniti.

Reč je o nečem drugom. Naime, čovek bi trebalo da postane gospodar svoje sudbine, a da pritom ostane u strukturi. Kako, npr., u letnjem kampu možemo da steknemo željeno samopouzdanje ne potčinjavajući se pravilu klatna, a da se istovremeno ne pretvorimo u odmetnika? Lako. Potrebno je samo da se probudimo i pogledamo tu igru očima gledaoca, bez napuštanja scene. Tada će se odmah razaznati svi: miljenici klatna, “kilavi” i “žustri”, kao i sledbenici koji poštuju pravilo.

Ono što svakako ne treba raditi je da osuđujete, a tim pre ni da prezirete druge zbog toga. Ako čovek, nakon što mu se probudi svest o poretku stvari, počne da se suprotstavlja „uspavanim”, pojaviće se odnosi zavisnosti, tj. zategnuće se polarizacija i „probudena” osoba će neminovno postati otpadnik. Vrlo je važno zapamtiti kako nije dovoljno samo se odreći pravila klatna. Potrebno ga je zameniti pravilom Transurfinga: „Dopustiti sebi da budemo ono što jesmo, a drugima da budu ono što jesu”.

Tada će biti moguće pronaći uporište u sebi. Razumeti ono što se oko nas događa znači obaviti pola posla. I sama ta spoznaja donosi pouzdanu i spokojnu veru u sebe zato što nesigurnost proističe iz straha pred neizvesnošću. Kad čovek nije upoznat s pravilima igre, okolina mu izgleda zastrašujuća i neprijateljska. I tada ga navirući osećaji samoće i potištenosti nagone da se uspava i da se potčinjava pravilu klatna.

Dakle, kad sve ovo znate, sposobni ste da život pretvorite u svesno spavanje na javi, što znači da možete da kontrolišete situaciju. Znači, bićete pastir ili ćete, u krajnjem slučaju, prestati da budete ovca.

O tome kako da učvrstite svoj položaj već smo detaljno govorili u osnovama

Transurfinga. Pre svega, oslobodite se osećaja krivice i prestanite da se opravdavate i polažete računa o svojim postupcima onima koji imaju dovoljno smelosti da vam sude. Kao drugo, prestanite da branite i dokazujete svoju važnost. Ako se pritom pridržavate pravila Transurfinga, tada su pomenute dve stvari potpuno dovoljne da biste stekli oslonac u samom sebi, tj. počeli da živite u skladu sa svojim uverenjima.

Međutim, imajte na umu da se ne smete nepromišljeno suprotstavljati strukturi i na sve načine pokušavati da se oslobodite njenog uticaja. Ponavljam, nije reč o tome da se treba potpuno osloboditi klatna, već o tome da ne budete njegova marioneta.

Kada se probudite, osetićete i razumećete na koji način vas struktura pritiska (da li želiš da živiš?) pokušavajući da vam nametne svoja pravila. Tada možete sa-mi da odlučite hoćete li odbaciti ta pravila ili ćete ih poštovati. Najvažnije je da to radite svesno, dok ostali oko vas žive u snu – na to se i svodi strategija gospodara situacije. Kao primer ćemo uzeti jedno upečatljivo pismo.

„Zašto se ponekad događa da kad dobro obavljamo posao, čak i bolje nego što je potrebno, kad predložimo neke nove ideje koje budu obručke dočekane, niko to ne primećuje i za sve to neko drugi dobije „hvala“? Na mene brzo zaboravljaju, čak i kad je reč o povišici, kao da im nisam u planu. Ako je raspisan konkurs za malo veću poziciju, tada u procesu prelaska na novu dužnost moje mesto zauzme druga osoba ili se sve prosto obustavi. Ispada kao da sam nevidljiva. Zašto se to događa?“

Po svoj prilici, čitateljka koja je postavila pitanje radi u nekom administrativnom sistemu. Svaki sistem je klat-no. Prvo se pojavljuje energetska-informaciona struktura putem kompleksa ideja i principa, a zatim njena materijalna realizacija, tj. sistem. Sistem počinje samostalno da se razvija, potčinjavajući sledbenike svojim zakonima.

Klatna postavljaju svoje sledbenike na ključne pozicije, ne zbog njihovih visokih zasluga, već zbog najsveobuhvatnije usaglašenosti sa sistemom. Naivno je misliti da na lestvici karijere, a naročito u vladajućoj hijerarhiji, ljudi napreduju u skladu sa svojim izvanrednim kvalitetima i dostignućima. U nekoj meri je tako, ali izvanredne osobine i dostignuća nisu najvažniji.

Glavni kriterijum se ne sastoji u tome koliko čovek dobro obavlja svoj posao, već koliko pravilno to radi s tačke gledišta sistema. Klatno se najpre brine o svojoj stabilnosti.

Zato i vi svoja dejstva treba da orijentišete pre svega na održavanje stabilnosti sistema.

Ako želite da napredujete u karijeri, morate da shvatite razliku između „dobrog” i „ispravnog”. Sve zavisi od konkretnog kolekti-va. Klatna takođe mogu biti različita.

U manjim kolektivima može da bude pozdravljena kreativnost, samostalnost, entuzijazam i inicijativa. Ali ako je to kontrolni aparat, ili veliko preduzeće, onda deluju sasvim drugi zakoni i sasvim drugačija etika – korporativna.

Korporativna etika zahteva daleko oštrije regulative, disciplinu i savesnost. Inicijativa se često kažnjava, samostalnost se dočekuje oprezno, dok kreativnost nema odlučujuću ulogu.

U takvom sistemu ne treba delovati „bolje”, nego „ispravnije”.

Iz tog razloga treba postupati svesno i fleksibilno, usklađujući svoje postupke sa realnošću sveta klatna. Ali sve to i nije tako teško kao što može da vam se učini. Glavno je probuditi se na vreme.

Indigo pridošlice

Jedna od najznačajnijih manifestacija nove stvarnosti je fenomen „Indigo dece”, koji je detaljno opisan u isto-imenoj knjizi Li Kerol i Džen Tober. Termin je uvela Nensi En Tep, koja se bavila istraživanjima uzajamne veze između čovekovog karaktera i boje njegove aure.

Početak sedamdesetih godina dvadesetog veka Nen-si Tep se susrela sa neobičnom pojavom: na svetu su počela da se pojavljuju deca novog tipa, s bojom aure koja se do tad nije sretala – indigo (plavo-ljubičastom).

Po svom karakteru, Indigo deca su se takođe izdvajala iz gomile ljudi. Njihova osnovna obeležja su hiperaktivnost i nedostatak pažnje. Ona ne mogu dugo da sede na jednom mestu ako im nije zanimljivo ono što se dešava oko njih. Premda nisu sva deca s takvim osobinama obavezno Indigo deca, i obrnuto. Sva ona se međusobno razlikuju.

Ono što im je zajedničko je urođeno samopoštovanje i težnja ka nezavisnosti. Indigo deca su svesna svoje cene i kao da poseduju uverenje kako su zaslužila da budu ovde, u ovom životu. Takva su Indigo deca!

Ona zadivljuju odrasle svojom inteligencijom. Imaju neobično razvijenu svest za svoj uzrast, kao i trezven pogled na svet. Isto tako, odbijaju da se klanjanju opšteprihvaćenim autoritetima.

Indigo deca ne prihvataju konzervativizam, nego im se čini normalnim da neke stvari treba raditi na sasvim drugačiji način, dok drugi ljudi iz navike slede opšteprihvaćene norme i pravila.

Ne možemo ih nazvati poslušnim. S gledišta vaspitanja, može se reći da se njima ne može upravljati pošto ona prate svoj unutrašnji osećaj. U određenoj meri je to odlika svakog novog pokolenja. Međutim, generacija Indigo dece se izdvaja svojom naročitom inovativnošću.

Tokom hiljade godina, smena generacija se odvijala ravnomerno, pa čak i odmereno. Ali u poslednje vreme se primećuje neki ubrzani proces obnavljanja pokolenja – svako sledeće se sve korenitije razlikuje od prethodnog. Indigo deca već imaju svoju decu koja su karakternim osobinama prevazišla i same roditelje.

Šta se događa? Proces revolucionarne obnove čovekove svesti ne može da se odvija sam po sebi, bez naročitih razloga. Kao što je poznato, u prirodi i društvu sve naginje ka ravnoteži. Dakle, preporod svesti se dešava kao protivteža nekom drugom procesu.

Nije teško shvatiti o kom procesu je reč. Poslednjih decenija, sa razvojem strukture informacija i telekomunikacija, istovremeno se formirala moćna mreža klatana koja je čvrsto obavila celu Zemlju.

Naučno-tehnički napredak u celini nije tako strašan kao njegova informaciona komponenta koja stvara plod-no tle za pojavu i postojanje klatana. Što je veća grupa poklonika, koja razmišlja u istom smeru, time je jače i klatno, a samim tim i njegova vlast nad ljudima.

Da bismo ostvarili kontrolu nad svešću velikog broja ljudi, nije obavezno da ih strpamo u komore s cevčicama, kao u čuvenom filmu „Matriks”. Sasvim je dovoljno da načinimo sveobuhvatnu informacionu mrežu i tada će ljudi sami automatski zauzeti mesta u njenim ćelijama.

Šta je čovek u informacionoj ćeliji? On je takozvani socijalni element, čija je svest uglavnom uslovljena njegovim položajem u strukturi, koja, po svojoj suštini, podseća na matriks.

Struktura neprimetno, ali čvrsto obavlja svakog člana određenim brojem stereotipa u razmišljanju i ponašanju. Čoveku se čini da je slobodan i da postupa u skladu sa svojom voljom, ali on zapravo nema pojma o slobodi jer „konfiguraciju” njegove volje oblikuje struktura, te stoga igra u skladu s voljom koja mu je dodeljena u nametnutoj igri.

Reklo bi se da je svako slobodan da radi ono što želi. Tako se deklariše sloboda. Međutim, svako će želeti samo ono što je u skladu sa interesima strukture. Struktura uči da želimo samo ono što je potrebno.

Upravo je reč o procesu porobljavanja volje (namere). Taj proces je po svojoj prirodi sinergijski, tj. samoorganizujući, budući da klatna ne poseduju svesnu nameru. Sve se događa samo po sebi, kao prilikom nastajanja kristala leda u procesu zamrzavanja. Mreža klatana, slično koloniji parazitskih biljaka, obmotava Zemljinu biosferu.

Zastrašujuće? Ili je možda smešno? Kako se kome više dopada. Svako je slobodan da ova razmišljanja nonšalantno smesti u područje fantastike. Ali, ipak, kad prozaična

stvarnost iskoči pred nama u nepoznatom obličju, njen surovi realizam prevazilazi i najhrabrije fantazije.

Vratimo se našoj dečici. Tendencija porobljavanja volje dovodi do povratne reakcije – pojave dece sa urođenom težnjom ka nezavisnosti. To je prirodan proces. Tako se manifestuje dejstvo sila ravnoteže kao odgovor na širenje mreže klatana.

S jedne strane klatna pokušavaju da regulišu svet, da sateraju ljude u strukturu sličnu matrici. S druge strane, Indigo deca uravnotežuju dominaciju klatna izvršavajući na taj način predodređenu misiju. Ponašanje ove dece je usmereno na uništenje poretka. Zarobljena u okvire stereotipa i uslovljavanja ona teže da se domognu slobode.

Sva deca, a naročito Indigo, vrlo su osetljiva na višak potencijala. Na primer, odmah mogu da prepoznaju sva-ku neiskrenost. Kad im se neko ulaguje, ona im odbruse. Dovoljno je da ih neko preterano hvali i ona počinju da se ponašaju hirovito.

Svaka uređenost proizvodi polarizaciju koju ta deca odmah pokušavaju da unište. „Neću da spavam! Neću ka-šicu! Sam ću!” Sklonost ka neposlušnosti i nestašlucima ne zasniva se na tome što žele da nanesu zlo, već je to njihova prirodna želja da se oslobode spoljašnje kontrole.

Ponekad se može učiniti da deca neke stvari rade u inat. U takvim slučajevima ona to čine nesvesno, nenamerno, tj. ne planiraju i ne osmišljavaju svoje prkosno ponašanje. To se događa prirodnim putem, samo od sebe. Na taj način se delovanje sila ravnoteže ispoljava kao odgovor na pravila ponašanja koja roditelji pokušavaju da nametnu svojoj deci.

Težnja Indigo dece ka nezavisnosti utiče i na odnos prema religiji. „Nova deca s teškoćama prihvataju savremenu crkvu”, napisale su u svojoj knjizi Li Kerol i Džen Tober. „Indigo deca dolaze na ovaj svet sa izoštrenim osećajem samopoštovanja i nepokolebljive samouverenosti da su ona Božja deca”. Da li su im u tom slučaju potrebni posrednici za kontakt s Bogom? Teško.

Indigo deca više prate glas srca nego razuma. Odrasli smatraju da postupaju dobro kad se pridržavaju pravila. Deca imaju mišljenje da je najvažnije sve raditi od srca, s ljubavlju, a nipošto ono što se smatra ispravnim.

Šta ako su nekada, u prošlim životima, vaša deca bili vaši roditelji? I sada ste zamenili mesta. Te stare duše ponovo nastavljaju da vas uče, držeći vam brojne mudre

lekcije.

Razumnost Indigo dece posledica je njihove pojačane svesnosti. Ona su svesna onoga što se oko njih dešava, kao i toga ko je ko. Svesnost se pooštrava kad je pažnja usmerena ka sebi, a ne prema spoljašnjem svetu. Jer, ako je čovek potpuno opterećen brigama koje su mu spolja nametnute, on se strmoglavljuje u nesvesnu igru. Svesnost Indigo dece se suprotstavlja tendenciji „uspavane svesti” ljudi koji se nalaze u mrežama klatna.

Svu Indigo decu od rođenja odlikuje snažna individualnost. U ranom detinjstvu ona su vrlo lepa i privlačna. Tajna privlačnosti ove dece je u harmoničnom jedinstvu duše i razuma. Ona sebe prihvataju onakvim kakva jesu i zato se njihova prvobitna duševna lepota ne izobličava lažnim maskama razuma.

Zašto se, pak, u skladu s procesom odrastanja, kod tih predivnih bića ispoljavaju neke iritantne i slabe strane? Jer, to su Božja deca i zato su lepa i svemoćna, kao sam Bog, bez obzira na bespomoćnost ranog uzrasta. Ona isprva poseduju snagu Tvorca, koja ima moć da kreira novu realnost. Ali sposobnosti Božje dece ne uspevaju da se razviju i realizuju jer im klatna oduzimaju božansku snagu – jedinstvo duše i razuma.

Deca dolaze na ovaj svet i s poverenjem ga posmatraju široko otvorenim očima – biserima. Život im se čini obećavajući i prepun nada. Ali svetom vladaju klatna, koja deluju u skladu s principom „Zavadi pa vladaj”.

Klatna ujedinjuju misli i težnje ljudi rušeći pritom jedinstvenost i integritet ličnosti. Odvajanje i otuđenje razuma od duše dovodi do gubitka božanske lepote i snage.

Vremenom dolazi do raspršivanja malih i velikih nada. Kod jednih se taj proces odvija polako i bezbolno, a kod drugih, koji imaju manje sreće, brzo i silovito. Ako pogledamo oči deteta koje živi u dečjem domu, u njima možemo videti istovremeno dve, reklo bi se, nespojive stvari: nadu i očaj. U tim očima kao da je kristalisano nedorečeno pitanje: „Da li je moguće?!”

Svet klatna neprestano pokazuje deci njihovu ranjivost i nesavršenost. U početku se u njihovoj svesti rađa nepoverenje, a potom i strah, koji se tako čvrsto utisne u njih da im postaje stalan pratilac. Ali nije dozvoljeno upla-šiti se i pobeći – potrebno je nekako preživeti u toj agre-sivnoj sredini. Kad potpadnu pod snažan uticaj struk-ture, Božja deca su prisiljena da postanu njeni elementi.

Kako odrastaju, deca počinju da strahuju od toga da ne budu kao svi, jer takvi mogu da ih „kljucaju”, što se često i događa. U gomili je sigurnije. Ukoliko stojiš izvan gomile, možeš postati otpadnik. Na taj način deca postepeno gube darove koje su dobila rođenjem – nezavisnost, svesnost, intuiciju i individualnost.

Sve te osobine su u najvećoj meri svojstvene Indigo deci. Ali to je za strukturu slično smrti i samim tim će proces porobljavanja volje i dalje biti u porastu. Neizvesno je ko će pobediti u toj bici.

Za nas je važno jedno: sve dok konačnu pobedu nije dobila struktura, neophodno je da sad, u ovom životu, vratimo bar česticu sile koju nam je dao Bog. I Transurfing će nam u tome pomoći.

A možda ste i vi, dragi čitaocē, Indigo dete? Uostalom, to i nije tako bitno. Svi smo mi po svojoj suštini isti – ili smo zrela deca ili odrasli koji su poput dece.

Gospodari energije

Kako je to čudno... Uobičajeno i istovremeno čudno. Kultivisane biljke i domaće životinje nekad su bile divlje i postojale su nezavisno i prirodno. Međutim, „probudio” se čovek i spoznao da ih može potčiniti svojoj volji. Upra-vo je osvešćenost omogućila ljudima da se uzdignu nad životinjama i biljkama, kao i da ih koriste za svoje potrebe dok one obitavaju u nesvesnom snu. Za to je bilo potrebno načiniti strukture koje bi odredile gde i na kakav način porobljeni treba da postoje.

Bez obzira na to kakve ciljeve imale životinje i biljke – a oni bez sumnje postoje, uređenost strukture ih je potpuno poništila. S čovekove tačke gledišta, cilj života njegove manje braće se svodi na primitivne potrebe za hranom i razmnožavanjem. Međutim, ako dotično „više” biće stvarno tako smatra, to pre svedoči o primitivnom nivou upra-vo njegovog, navodno savršenog uma.

Zapravo, svako živo biće ima svoj cilj. Ali zašto je to tako? Zato što je proces dostizanja cilja pokretač evolucije.

Na ovo pitanje ćemo se vra---titi kasnije, a zasad ćemo samo konstatovati činjenicu: prava svrha živog bića, ma kakva ona bila, može biti dostignuta samo u njegovom prirodnom okruženju. Međutim, svaka struktura podređuje svr-hu sva-kog svog elementa isklju-čivo svojim interesima. Razvoj pripitomljenih ili „regulisanih” životinja i biljaka ide u pravcu koji im određuje čovek. Kao rezultat toga, elementi strukture spavaju još čvršćim snom i potpuno gube predstavu o svojim istinskim ciljevima.

Život divljih životinja i biljaka je daleko bogatiji i inteligentniji. Uzmimo, na primer, stado divljih jelena. Briga imaju u izobilju, kao i probleme kako da se zaštite od grabljivaca, da vaspitaju potomstvo, pronađu hranu, izgrade porodične odnose, održe hijerarhiju. Tu su i igre, kao i obično uživanje u životu.

Život stada krava unutar farme je daleko siromašniji. Čovek im je rešio čitav niz problema time što im je osigurao krov nad glavom i hranu, ali u zamenu za sve to one su gospodaru morale da prepuste svoje ciljeve – sad on određuje kako, zašto i koliko će one živeti. Zar to ne liči na čovekovo „prodavanje duše đavolu”?

A šta je sa čovekom? Stvarnost je takva da, sazdavajući strukture, čovek postaje

njihov rob. On gubi sebe i prestaje da shvata ko je i šta želi. Sva njegova aktivnost se na kraju svodi na proizvodnju, prodaju i kupovinu različite robe. Na čelu svake strukture stoji klatno, slično nadgradnji. Sama roba nije interesantna klatnima, međutim, strukture se razvijaju vrlo aktivno. Zašto?

Radi se o tome da je energija osnovna roba. Čovek kupuje stvari za svoje zadovoljstvo i komfor, zar ne? Ali pored prijatnih postoje i one koje su namenjene da drugima pričinu neprijatnosti. Kako u jednom tako i u drugom slučaju oslobađa se energija – pozitivna ili negativna. To je ono što je klatnima potrebno.

Kao što vidite, ne završava se sve na proizvodnji i prometu realnih materijalnih predmeta. Prodaje se i kupuje energija, pre svega. I kompletno energetska tržišta kontrolišu klatna. Mali deo ostaje čoveku, a veći deo – tim magnatima. Nekom seno, a nekom mleko.

Na tržištu energije se čak obavljaju operacije slične finansijskim. Na primer, alkohol predstavlja energiju u čistom obliku. Uzimajući ga, uzimamo energiju na kredit. Alkoholna euforija je uzimanje pozajmice, a mamurluk je povraćaj s kamatama. Uvek morate da vratite više, jer klatna nikad ne daju energiju besplatno.

Blaga alkoholna pića opuštaju. Klatno crpi energiju malo po malo. Jaka pića, naprotiv, izazivaju dotok energije: „Pij se, votko! Lij se pesmo!” Međutim, klatno tu energiju daje u zajam uz visoke kamate. Uskoro će početi da naginje na drugu stranu: „Lij se votko! Pij se, pesmo!” Posle velike euforije dolazi do najnižeg pada. Što je uzbuđenje snažnije, kasnije se oseća sve jača utučenost.

Mamurluk nastupa ne toliko kao posledica fiziološkog udara na organe, već zato što klatno u to vreme pojačano crpi čovekovu slobodnu energiju. Čovek je prisiljen da pati ili da se iznova naliva. Klatno ponovo može da mu pozajmi energiju jer mu se nigde ne žuri. Otplata će neizbežno doći, pre ili kasnije. Od konobara možete pobeći a da mu ne platite račun, ali od klatna ne možete pobeći. I što je dalje otišao u svojoj „zaduženosti”, čoveka očekuje surovija otpлата.

U takvom stanju je slobodna energija dužnika u potpunom posedu klatna. Čovek se bukvalno oseća kao da je neko kleštima stisnuo njegovo energetska telo u predelu srčane čakre. Klatno postavlja uslov: ili će nastaviti da pije ili će se mučenje nastaviti. Budući da je čovekova volja zapravo njegova slobodna energija, on tako postaje slab i bez-voljan. To i

jeste glavni uzrok alkoholizma. Ako čovek nastavi da pije, ponovo pozajmljuje deo energije, a zatim neizbežno dolazi sve veća otplata. Postoji opasnost da mu stane srce, kao što često i biva. Klatno će ostaviti čoveka na miru tek kad od njega više ne bude imalo šta da uzme, a ako preživi, onda je to sreća.

Prvi kredit je uvek najdarežljiviji i najsvečaniji, svojevrsna je prezentacija. Kao što je poznato, prva čaša vina u životu ostavlja snažan utisak, ali kasnije svaki put osećaji ne samo što otupljuju, već postaju sve manje prijatni. Klatna „odrešuju kesu” samo da bi privukla žrtvu u svoju mrežu. Otplata je uvek žestoka i bez ikakvih ustupaka. Zato, ako uzimaš kredit ovakve vrste, potrebno je da održiš vaš svesnost na naročito visokom nivou i budeš svestan svojih „platežnih sposobnosti”.

Beskućnici-alkoholičari uopšte ni-su posrnule osobe kao što se to obično smatra. Ovi nesrećnici jednostavno nisu znali da procene svo-ju snagu i da na vreme otplate kredit, pa su zato sad u dugovima do guše. Zajam se neprestano iznova uzima i otplata je svaki put sve teža. A sve je započelo tako bezbrižno, za svečanim stolom! Proces pada neprimetno dobija ubrzanje i zatim prerasta u nešto nalik lavini. Priroda indukovano prelaska je vrlo podmukla te svako može da bude povučen u njegov vrtlog.

Generalno, sve što iziskuje ogromnu potrošnju energije i briga spada u štetne zavisnosti i sve je to kredit klat-na. Zašto štetne? Zato što su klatna po svojoj prirodi agresivna i sklona da uvećavaju energiju konflikta. Sve što je privlačno, ali štetno, po čoveka se pre ili kasnije završava loše. Što je više štete naneto, time se oslobađa više negativne energije. Pozitivna energija se nikad ne oslobađa u tako velikim količinama.

Najveći „prinos” energije se dobija od ljudi koji upotrebljavaju narkotike. Kratkotrajna euforija nije ništa u poređenju sa depresijom koja zatim sledi. Ako redovna doza ne bude uzeta na vreme, zastrašujuća kriza će iz nesrećnika izvući svu energiju do poslednje kapi.

Postoje i druge vrste kredita s nižim kamatama. To su pre svega duvan, kafa, čaj, bezalkoholni napici, gume za žvakanje. Neko neće odoleti nego će reći: „Zaboga, kakve veze s tim ima guma za žvakanje?”

Kao što sam već govorio, prilikom zadovoljavanja bilo kakve materijalne i duhovne potrebe, oslobađa se energija. Energija zadovoljstva, komfora ili bilo čega drugog,

nebitno. U svakom slučaju: kad želiš – sakupljaš energiju, kad dobijaš željeno – oslobađaš je. U procesu žvakanja crpi se osećaj prijatnosti, koji uzgred, ima svoje drevne korene. Priroda te prijatnosti je potpuno očigledna: kad jedemo – sve je u redu, ali kad jedu nas – stvari stoje loše.

Na kraju, ono što važi za sve oblike zavisnosti: ako čovek postane „stalni klijent”, on upada u „stado”. Obor nije ni potreban. Klijent i tako neće nigde otići sve dok se njegova pažnja nalazi u omći klatna. Kad čovek razmišlja o predmetu svoje pristrasnosti, on oslobađa energiju na rezonantnoj frekvenciji klatna. Na primer, sve misli opterećenih „dužnika” usmerene su isključivo na dobijanje redovne porcije energije – zajma i ni o čemu drugom nisu u stanju da misle zato što klatno drži njihovu pažnju zarobljenu.

Takvo osvajanje pažnje je moguće zahvaljujući određenom svojstvu ljudske psihe. Pažnja se može fokusirati samo na jedno – slična je streli na vetrokazu ukoliko vetar tera klatno na jednu te istu stranu. Okupiranje strele pažnje može se videti na jednostavnom primeru poput onog kad ne uspevamo da se oslobodimo od nametljive melodije u glavi.

Pogrešno je pretpostavljati da se zavisnost razvija samo zbog fizioloških faktora – oni takođe postoje, ali ne igraju najvažniju ulogu. Na primer, kada najstrastveniji pušači krenu da se voze u podmornici, oni tamo uopšte ne pate zbog nemogućnosti da puše. Čim se otvor hermetički zatvori i stigne komanda za porinuće, misli o pušenju potpuno prestaju, budući da objektivno ne postoji nikakva mogućnost da se puši. Pušač se s tom objektivnom nužnošću potpuno pomiri i uopšte više ne razmišlja o tome. Fokus njegove pažnje se okreće na drugu stranu. Gde se tad gubi fiziološka zavisnost? Ali čim se podmornica vrati iz pohoda, ako pušač nije imao nameru da prestane da puši, javljaju mu se misli kako ne bi bilo loše da zapali cigaretu i dosadni zajmodavac odmah hvata strelu pažnje u svoju zamku.

Zauzimanje strele pažnje se može potvrditi još jednom pojavom, kao što je zavisnost od igrice, ili zavisnost od interneta. Postoji velika grupa ljudi koji su otišli tako daleko, da se osećaju kao riba u vodi samo ispred kompjuterskog monitora. Ako li se zavisnik odmakne od ekrana na samo nekoliko sati, kod njega započinje remisija sa svim znakovima apstinencijske krize. Pojavljuju mu se glavobolja, bol u mišićima i nepodnošljiv osećaj neugodnosti. Ali čim se vrati pred ekran, svi simptomi odmah nestaju. Očigledno je da ovde ne postoji nikakva fiziološka potreba.

U svim slučajevima se zavisnost uglavnom javlja zbog toga što strela pažnje upada u zamku napada klatna. Da bi se „skinulo s igle”, potrebno je preusmeriti pažnju, okupirati je nečim drugim.

Upotrebiti silu volje i osloboditi se iz stiska omče, teško da je moguće. Isto kao što se od nametljive melodije možemo osloboditi jedino ako se prebacimo na drugu. Štetnu pristrasnost, po pravilu, prati određeni scenario i komplet scenografije. Sve to stvara karakterističnu atmosferu, kao što je na primer pauza za pušenje u toku radnog vremena, što pomaže u zarobljavanju pažnje. Otplatiti sve dugove i iskoračiti iz te poročne banke moguće je samo na jedan način: promenom scenarija i scenografije. To nije teško učiniti, potrebna je samo želja i malo fantazije.

U svakom slučaju, čak i kad nema „kreditnog duga”, ali upotrebljava civilizacijske proizvode, čovek protiv svoje volje daje klatnima deo svoje energije. Ljude u doslovnom smislu „pasu”, da ne kažemo „uzgajaju”. Ceo život civilizovanog društva je neprekidan proces potrošnje i davanja energije. I svu tu razmenu energije kontrolišu klatna.

Ali prikupljanje energije od ljudi još i nije tako strašno. Najveća opasnost strukture je u tome što ona poništava individualne putanje svojih elemenata. Član strukture gubi čak i samu predstavu o postojanju svog pravca. Čovek ne samo što ispunjava ono što mu naređuje struktura, već i želi upravo ono što njoj odgovara. I ne treba se zavaravati time da je čovek razumno biće i da zbog toga neće dozvoliti da bude porobljen.

Kao što je već pokazano, stepen čovekove svesti se nalazi na niskom nivou, a struktura polako ali sigurno vodi ka daljem snižavanju poslednjih tragova svesnosti. Da bi struktura konačno pobedila, neophodno joj je da okupi sve elemente u jedinstveno informaciono prostranstvo, što trenutno i radi, brzo i uspešno. Čoveku je možda preostalo samo da doda malo cigala u zid kako bi sebe potpuno pokopao.

Šta činiti? Jer, ispada da ako koristi proizvode civilizacije, znači da čoveka pasu (može već i bez navodnika). Bilo je slučajeva kada su ljudi pokušavali da pobegnu od civilizacije i da se kao zajednica nastane u prirodi. Neću suditi koliko su njihovi pokušaji bili uspešni. Svejedno, čovek savremenog doba ne može potpuno da se odrekne civilizacije – nije osposobljen za to. Međutim, ima smisla da sve štetne proizvode minimalno koristi i da ih zameni poklonima iz prirode.

Na primer, možete da napravite porodično imanje sa baštom. Osnovna prednost takve oaze žive prirode u pustinji civilizacije je u tome što pravila i standarde određuje gazda, a ne struktura. Ali uopšte nije obavezno da po lejama čeprka onaj kome to ne leži. Svako treba da ima priliku da samostalno određuje zakone svog života: ako poželim, sve ću asfaltirati, a mogu i da pustim da izraste bujna priroda u divljem neredu.

Drugi način za stanovnika grada može biti prelazak na ishranu isključivo prirodnim namirnicama. Ali i za to je potrebno pre svega se probuditi i osvestiti da lepa jabuka, koja je uzgojena u strukturi i kupljena u supermarketu, po svojim osobinama odgovara samo „kvalitetnom” elementu te strukture, sa svim bolestima koje proizilaze iz takvog načina ishrane.

Generalno, puteva ima mnogo i svako bira svoj put. Za primer ću uvek uzimati jednog podivljalog mačora s kojim sam imao „čast da se upoznam”.

Ja i moji prijatelji smo voleli često da odemo u šumu na „roštiljanje” kako bismo se odmorili od civilizacijskih prednosti. Jednom se, privučen zanimljivim mirisima, do naše vatre prikrao veliki mačor. Po svemu sudeći, nekada je bio domaći, ali se iz ko zna kojih razloga našao u šumi i podivljao. Sudeći po dimenzijama, taj čupavi neotesanac se vrlo uspešno hranio pticama i miševima, a takva mačorčina bi sigurno veoma lako mogla da savlada i zeca. Nije odbio da se počasti, ali bez ikakvih suvišnosti – hvatao je hranu i bežao.

Od tada smo ga više puta susretali u šumi. Brkati je voleo da se počasti, ali nije dopuštao nikakvu familijarnost. Taj mačak je zaista bio pravi transurfer. Poznavao je ukus stvarne slobode i, iako se nije odricao povremenih kontakta sa civilizacijom, svoju nezavisnost više nije menjao ni za kakva blaga.

Predmete civilizacije ipak možemo da koristimo, ali da ne ulazimo u zavisnost. Slobodnu ličnost od stada odvaja svesnost. Treba se samo probuditi i biti svestan šta se oko nas događa. Eto, i ja sam uspeo sve to da saznam samo zato što... Zapravo, to je tajna. Ali vama ću je, dragi čitaocē, odati. Ja sam podivljao. Pobegao sam s farne.

Objava namere

Do sada smo govorili samo o tome kako da se oslobodimo klatna i kako da ne padnemo pod njegov uticaj. A da li postoji mogućnost da od njega dobijemo bar neku korist? Generalno, svi snovi se na kraju ostvaruju pomoću klatna jer živimo i radimo u ovim ili onim strukturama. Pitanje je samo da li nam struktura oduzima snove, ili nam pomaže da ih ostvarimo.

Da li postoje neki metodi direktnog uticaja na klatno? Najverovatnije da ne. Nemoguće ga je pripitomiti, a neće nam uspeti ni da upravljamo njime. Međutim, ipak možemo da iskoristimo svojstva klatna za sopstvene interese.

Da li ste ikada razmišljali o tome zašto ljudi izgovaraju zdravice dok sede za stolom u društvu? Da li u tome postoji neki praktični smisao ili je to samo simboličan ritual? Čini se da to uopšte nije besmisleno. Narodna mudrost ustanovljuje običaje koji liče na besmislene predrasude. Ali ljudi nesvesno prate ustaljena pravila, ne sluteći da su ona neka vrsta tehnike za upravljanje stvarnošću.

Radi se o tome da su alkoholna pića, kao što smo ranije pomenuli, energetski kredit. Slobodna energija dobija dodatnu hranu i podiže se za stepen više. A budući da to nije ništa drugo do energija volje, tad, u zavisnosti od toga gde je ta volja usmerena, dobijamo i odgovarajući rezultat.

Na primer, kad pijemo zbog tuge, stvarnost će nam propasti u još mračniju jamu. Kad pijemo zbog radosti, tada će nam se povodi za veselje umnožiti. Ali ukoliko piće pomešamo sa osećajem nemira i straha, život će nam se preokrenuti na tumbe tako da ćemo zaista imati razloga da strepimo. Isto se događa i u svim drugim slučajevima.

Odašiljanje misli, osnaženo zapljuskivanjem energije, premešta čoveka na linije života sa odgovarajućim osobinama. Klatno koje daje kredit služi kao pojačivač energije namere. Samo klatno, ma koliko se ljuljalo, nema pristup spoljašnjoj nameri i zato nije sposobno da materijalizuje sektor prostranstva varijanti. Stvarnost se potčinjava samo živim bićima. Dakle, kad čovek izgovara zdravicu, on učvršćuje smer svoje namere. Da li razumete šta se događa?

Energija klatna-zajmodavca po pravilu ima negativne osobine, ali kad čovek toj

energiji doda dobru volju, on menja njen polaritet. Zato zdravice nisu samo isprazan ritual, već objavljivanje namere.

Međutim, bez obzira na blagotvorno dejstvo zdravica, sve one sadrže jednu pogubnu grešku: želje su obično uperene ka budućnosti. Energija koju pruža klatno samo se transformiše u pozitivnu, ali ne utiče na stvarnost. Željeno tako ostaje negde tamo, u nedostižnoj perspektivi. I to je potpuno logično. Jer, ogledalo ne može da odrazi budućnost – ono odražava isključivo sadašnjost.

Šta iz toga proizilazi? Da sve zdravice treba izgovarati u sadašnjem vremenu. Istina je da će one biti vrlo neobične, ali će funkcionisati. Na primer, umesto „Budi-mo!”, recimo „Mi smo!”. Ili: „Odličnog smo zdravlja!”, „Pobedili smo!”, „Oni koji nisu s nama – uvek su s na-ma!”, „One koji su na moru, neka prati sreća”, „Naše se želje ostvaruju!”, „Sreća nas uvek prati”. I tako dalje.

Takvo objavljivanje namere će imati snagu da privuče želju u trenutnu stvarnost, umesto da je odgađa u večnost i neizvesno sutra.

Samo ne treba računati na to da se pomoću alkoholnih pića želje lako mogu pretvoriti u stvarnost. Kao što shvatate, taj novčić ima i svoju drugu stranu. Što je veći kredit, više su i kamate. A da i ne pominjemo to da se s povećanjem „kreditne zaduženosti” svest, što znači i čovekova namera, premeštaju u oblast prostranstva varijanti koja ne odgovara stvarnosti. A o tome da se slične manipulacije sprovode s drogama, nema ni govora. Nije uvek moguće i ne može svako da negativnu energiju klatna pretvori u pozitivnu.

Na istom principu se zasniva delovanje crne magije. Zao čarobnjak priziva mračne sile da bi iskoristio njihovu energiju za pojačavanje svoje neprijateljske namere.

Generalno, u svakom pogledu je nepovoljno uzimati kredit od klatna. Međutim, ako to ipak radite, morate da se pridržavate pravila: kad si „obešen na udicu klatna”, razmišljaj samo o pozitivnom.

Koristite bar klatno Transurfinga. Ono vam svakako neće naškoditi i zato objavljivanje namere može primetno da poveća njegovu efikasnost. Svaki put kad se sretnete sa informacijom o Transurfingu, podsetite se kako će vam ona pomoći u dostizanju ciljeva. Takva fiksacija namere jasno usmerava vektor toka varijanti tamo gde je neophodno.

Sa bilo kojim drugim klatnom, čak i onim koje nema nikakve veze s vašim životom, treba da postupate na sličan način. Na primer, dok gledate seriju ili šou-program na televiziji, razmenjujete energiju s klatnom. Prateći radnju, imajte pripremljen slajd, odnosno sliku onoga što želite da dobijete. U informacionom toku uvek možete da pronađete povezanost koja ima bar nekakve veze s vašim ciljem. Na primer, kad vidite kako se glavni junaci serije voze u raskošnom automobilu, odmah konstatujte činjenicu da se pripremate da kupite nešto slično.

Ni u kom slučaju ne treba da razmišljate o bilo čemu lošem u trenutku dobijanja kredita. Uzrujane misli, problemi koji vas tište, uninije i strah – sve će to biti pojačano dodatnom energijom. Možemo navesti takve primere.

Tokom pauze za pušenje razmišljajte o predstojećem uspehu kao da vam je on već u džepu. Ili, recimo, kada vas reklama poziva da uživete u aromi kafe. Bolje je da u tom trenutku uživete u svojoj sreći, koja je uvek uz vas, šta god da se događa. Niste zaboravili na princip koordinacije namere? Na primer, u trenutcima dok pušite ili pijete kafu, umesto da besmisleno trošite vreme, objavite nameru: „Svi poslovi mi idu odlično jer svojom namerom oblikujem ličnu stvarnost. I znam kako se to radi”.

U skladu sa istim principom organizujte i čajne rituale. Molitva pre jela i posvećivanje hrane Bogu takođe su postali deo tradicije mnogih naroda. Međutim, odajući poštovanje Bogu, nemojte zaboraviti na sebe.

Ako budete „hranili” sebe ljubavlju i brigom, izgovarajući nešto poput „Jedi, jedi dobri moj, ozdravi!” – možete postići sasvim neverovatan i neočekivan efekat. Moguće je da će neke bolesti i proći. Telo će se na početku iznenaditi, a zatim će se obradovati i bujati kao cvet o kome se treba nežno i brižno starati. Najvažnije je služiti sebe sa iskrenim učešćem, ljubavlju i rečima poput: „Ako sam sebe ne nahraniš – niko te neće nahraniti”.

Takva objava poseduje veliku snagu. Ako ste se ranije prema sebi ponašali ravnodušno, ili čak neprijateljski, tada će sličan ritual uskoro za sobom povući dramatične promene. Ako ne verujete – probajte.

Imajući u vidu sve navedeno, može vam se učiniti da se objava namere može koristiti u igri s tako podmuklim klatnima kao što su berza, kazino i kladionica. U principu, zašto da ne. Verovatnoća uspeha će se povećati ako u trenutku ulaganja, a takođe i tokom

igre, budete vrteli slajd bezuslovnog dobitka. To nije lako učiniti, ali je moguće. Po pravilu, misli igrača svode se na sledeće formulacije: „Samo da pobedim!”; „A šta ako izgubim?”; „Ne, ja ipak moram da pobedim!”; „Ovaj put ću uspeti!”

Ali to nije dobro. Prisutni su i želja, i razmišljanje o tome kako pobediti, i strah od neuspeha, i nada u uspeh. Bilo kakva rasuđivanja, emocije, u tom smislu i nadu u uspeh – treba odbaciti. Potrebno je da ostane samo bezuslovna i nepristrasna odlučnost da se postigne dobitak. „Ja sam pobednik” – eto kako treba da glasi vaša objava, i to bez ikakvih uslova i uskliknika. Ako uspete da dostignete to stanje nepristrasne i bezuslovne odlučnosti da ostvarite dobitak, šanse za uspeh vam se naglo povećavaju.

Istina, to još nije sve. U jednoj sesiji igre možete samo jednom, dvaput ili triput da postignete uspeh, ali se to ne može nastaviti unedogled zato što svaki čovek ostaje čovek i ne može konstantno, bez ikakvih smetnji, da održava visok stepen važnosti. Svaka igra na sreću je energetska kredit koji može neprimetno da se pretvori u indukovani prelaz sa tužnom završnicom. Uostalom, ova pitanja su detaljno obrađena u prvoj knjizi Transurfinga i zato se na njima nećemo zadržavati.

Možemo reći da postoji još jedan način da izbegnemo plaćanje kamate na kredit – da na vreme izađemo iz igre. I ne samo da izađemo, već da se potpuno oslobodimo i najmanje veze s klatnom, da prigušimo odašiljanje misli koje su na njegovoj frekvenciji. Drugim rečima, pažnju bi trebalo, na neko vreme, da usmerite na nešto drugo, a da na igru više ne mislite. Tek kada prestanete da se ljuljate zajedno s klatnom, možete da se spasite od vr-tloga indukovanog prelaza. Nakon što je veza potpuno prekinuta, možete da započnete novu sesiju igre.

Generalno, igra s klatnom je vrlo opasna i nepredvidljiva zato što nijedan čovek ne poseduje za to neophodnu nepristranu odlučnost. U suštini, to čak nije igra, već ples sa senkom.

Klatno je nevidljiva, hladna i nemilosrdna senka. Ono nema svest i nameru. Ne poseduje dušu niti razum, kojima, ako se oponira, pobuđuje osećaje, porive i slabosti. Nikada ne možete da ga nadigrate, isto kao što ne možete da pobegnute od svoje senke. Ona ravnodušno prati vaše bacakanje znajući da nigde ne možete da pobegnute. Tu senku je nemoguće pobediti u borbi, a igrati se s njom nema smisla. Šta onda raditi?

Treba se odreći opasne igre ili započeti sopstvenu, ali tako da postanete miljenik klatna – to je ono što ima smisla.

Pokušavajući da pobedi klatno, čovek juri za senkom. Sve težnje ka osvajanju dobitka i propratni osećaji su podređeni unutrašnjoj nameri, a ona uvek slepo vodi samo prema onome što nam se nalazi ispred nosa i ne vidi ništa oko sebe. Da bi se prekinula ta besmislena trka, neophodno je zaustaviti se, osvrnuti se oko sebe i započeti svojevolsjno kretanje. Tada će se promeniti uloge: čovek neće juriti za klatnom, već će klatno početi da prati čoveka. Onaj koji se odrekne skućene unutrašnje namere, postaće gospodar igre – predvođiće ples sa senkama.

Da biste pokrenuli svoju igru, potrebno je da budete ono što jeste. Vaša igra se sastoji u oblikovanju stvarnosti po sopstvenom nađenju. Vi to možete. Potrebno je samo da dopustite sebi takvu privilegiju. Svoje privilegije dajete ili oduzimate jedino vi sami. To je potrebno da shvatite.

Međutim, zadatak nije završen time što ćete sebi dopustiti da budete vođa. Zvezde se same rađaju, ali ih pale klatna. Ma koliko bili natprosečne inteligencije i stvorili zapanjujuće remek-delo, niko za to neće saznati ako vas pod pokroviteljstvo ne uzme neko moćno klatno. Ma koliko da je čarobno neko delo, ono neće steći popularnost samo iz jednog razloga. U kulturi, nauci i umetnosti čuvena dela postaju predmet interesovanja široke publike samo ako se pojavi novo klatno, ili ako to bude odgovaralo starom.

Da biste postali zvezda u sferi svog posla, morate umeti da iskoristite svojstva klatna. Da li ste se ikada zapitali zašto dela koja su imala ogromnu popularnost u prošlosti, više nemaju taj uspeh, bez obzira na to što su sačuvala svoj nesumnjiv kvalitet?

Postoje mnoga kulturna dostignuća čije bi predivne osobine mogle da zadovolje svaku savremenu potrebu. Ali u današnje vreme za njih nema interesovanja zato što su njihova klatna, koja su u prošlosti blještala, sad skoro, ili potpuno, ugasla. Popularnost i modu lansiraju upravo klatna. U suprotnom, zašto bi odjednom velika masa ljudi postala opsednuta jednim istim predmetom?

Razmotrimo fenomen mode na primeru dve grandiozne grupe kao što su „The Beatles” i „Abba”. Obe grupe nisu bile svetski priznate zato što su lansirale nešto principijelno novo i vanserijsko. Ništa od onog što su radile nije bilo novo. Naprotiv, pioniri

disko i rok stila su bili neki drugi, mnogo manje poznati muzičari. Ali kako onda objasniti neverovatan uspeh te dve grupe?

Početak karijere grupe Bitlsi bila je serija zlopaćenja i brojnih neuspeha. Isprva je kvartet predstavljao potpuno prosečnu grupu, kakvih je u to vre-me bilo mnogo. Nisu čak uopšte znali da sviraju. Ceo njihov profesionalizam nije prelazio nivo običnih restorana, gde su i nastupali. Da, Bitlsi su bili vrlo talentovani, ali u šou-biznisu to nije dovoljno. Stara klatna se uvek svojski trude da novajlije odgurnu što dalje.

Uoči 1962. godine, grupa je već izgradila svoj stil i pojavile su se pesme koje će uskoro zapaliti ceo svet. Ali to će se dogoditi kasnije, a do tada na *Bitlse* niko nije obraćao pažnju. Oni su ipak imali svoje malobrojne, ali verne obožavatelje. Te godine je kvartet bezuspešno obijao pragove diskografskih kuća, gde su nailazili na odbijanje. Činilo se da takva grupa nema nikakve šanse da se uzdigne iznad klupskog nivoa.

Hanter Dejvis je u autorizovanoj biografiji „*The Beatles*” napisao: „Ali mi smo ipak, kao i ranije, verovali da ćemo se probiti i biti prvi” – pričao je Džordž. – Kada nam je išlo sasvim loše i pritom nismo imali sreće, praktikovali smo specijalni ritual. Džon bi vikao: „Momci, gde idemo?” A mi smo urlali odgovarajući: „Ka vrhu Džoni, ka samom vrhu!” „Ka samom vrhu čega?” „Na vrh sa-mog vrha, Džoni!”

Ali ih ova usmerenost ka cilju nije dovela do uspeha. Tokom 1963. godine su ipak uspeli da objave svoj prvi singl koji je neočekivano zauzeo vodeće mesto na top-listi. To je bio njihov prvi značajniji uspeh, međutim, niko ga nije prepoznao kao veliki događaj. Mediji su uspeh singla doživeli kao kratkotrajni bljesak zvezdice, te su prespavali senzaciju. Nakon te ploče pono-vo je nastupilo zatišje anonimnosti. Ali, pokazalo se da je to bilo samo zatišje pred buru.

Pola godine kasnije „bitlsomanija” je poput lavine prvo preplavila Englesku, a zatim i skoro ceo svet. „Svaka zemlja”, pisao je Hanter Dejvis – postala je svedok masovne psihoze koja se donedavno činila nezamislivom i koja teško da će se više ikada ponoviti. Danas niko u tako nešto ne veruje, a još koliko juče je sve to bilo istina”.

Nešto slično se ponovilo i u istoriji grupe Abba. Taj briljantni kvartet nije uspeo čak ni da se kvalifikuje na učešće u pesmi Evrovizije 1972. godine. Konačno su se 1974. ipak probili na to takmičenje i neočekivano osvojili ubedljivu pobedu, ostavljajući sve ostale

učesnike daleko iza sebe. Međutim, niko tome tada nije pridavao naročit značaj. Smatralo se da su grupe koje pobede na Evroviziji poput jednodnevnih leptira – ne mogu da imaju više od jednog hita. Opet je, kao i u slučaju Bitlsa, nastupilo privremeno zatišje. Ali za manje od godinu dana ceo je svet zapljusnuo novi snažni talas, sada „abamanije”.

U obe priče primećujemo dve jasne zakonitosti. Kao prvo, popularnost se razvija po talasastoj putanji. Isprva nastupa prilično težak i dug period anonimnosti, tokom koga se formira mala, ali stabilna grupa obožavatelja. Zatim sledi neočekivani uspon, nakon čega nastupa period zatišja, kao da se talas odbacio od obale da bi prikupio snagu. I konačno, nakon perioda kad se ništa nije događalo, odjednom se sručuje snažan talas zaglušujućeg uspeha. Popularnost može neko vreme da se zadrži na visokom nivou, ali potom talas neminovno slabi, budući da se pojavljuju nova klatna koja istiskuju prethodna u drugi plan.

Najzanimljivija zakonitost se sadrži u tome što numere, koje će kasnije postati najveći hitovi, u početnom periodu anonimnosti jednostavno niko ne primećuje. Slušaju se, ali se na njih ne obraća pažnja. I onda odjednom dolazi trenutak u kojem te iste stvari počinju da proizvode sasvim drugi, neobičan utisak posebnog noviteta, neponovljivosti. Zvuk dobija nijansu nečeg što je moderno i sa stilom. I svi istovremeno, na neki neshvatljiv način, postaju saglasni s tim da je to sjajno.

Ali odakle dolazi taj sveopšti osećaj povezan sa inovacijama i stilom? Jer, Bitlsi su i 1962. godine zvučali „bitlsovski”. Zašto tada niko na njih nije obraćao pažnja? A zašto niko nije primetio ni *Abbu* 1972. godine? Pesme su im bile iste, a upravo su se 1975. godine njima svi oduševili?

Ovo se objašnjava na taj način što svaka epoha ima svoje karakteristične osobine, zvuk, nijanse, ili, drugim rečima – harizmu. Međutim, nova epoha ne nastupa sama od sebe – nju privlače namere ljudi, kao oblak u prostranstvo varijanti. A klatno stabilizuje tu kolektivnu nameru.

Prvo se obrazuje manja grupa poklonika. Svaki od njih odašilje misli na frekvenciji „to mi se dopada”, pri čemu nastaje klatno koje povezuje i sinhronizuje misli poklonika u jednom smeru – „to nam se dopada”. U prostranstvu varijanti gde se, kao što je poznato, sadrži sve, postoji određena oblast sektora s jednom opštom karakteristikom – „to se svima dopada” Kolektivna namera prve grupe poklonika usmerava kretanje materijalne realizacije

u pravcu te oblasti. Zbog toga, nakon izvesnog vremena, realnost dobija nijansu nove epohe. Obožavatelja biva sve više i klatno prikuplja snagu. Na kraju, kolektivna namera prelazi određenu kritičnu masu i oblak sa harizmom nove epohe obuhvata svu materijalnu realnost. Upravo taj oblak, privučen ujedinjenom namerom sledbenika klatna, sačinjava posebnu harizmu novog vremena.

Sada, kad vam je poznat mehanizam pojave novih smerova, možete hrabro, bez osvrtnja na ostali svet, da koristite svoju zakonitu privilegiju – da budete ono što jeste. Tek tada možete da realizujete svoju šansu, da celom svetu pokažete svoju neponovljivu individualnost. Klatna ne podnose jedinstvene ličnosti – te će stoga biti prinuđena da od vas naprave zvezdu. Prestanite da trčite za senkom; počnite da se krećete samostalno i klatnima neće preostati ništa drugo nego da vas prate. Sposobni ste da diktirate modu budući da su odlike vaše duše jedinstvene, a u prostranstvu varijanti već je pripremljen individualni oblak „luks” kategorije koji vas čeka. Obznanite svoju nameru!

Rezime

- Cilj i smisao života svih živih bića sadrži se u upravljanju stvarnošću.
- Dosada sama po sebi ne postoji, već samo neprekidna i neugasiva žeđ za upravljanjem stvarnošću.
- Procene koje se zasnivaju na poređenju stvaraju polarizaciju.
- Sile ravnoteže otklanjaju različitost putem sukoba suprotnosti.
- Predmet ili osobina kojem se pridaje poseban značaj privlači objekte sa suprotnim osobinama.
- Pravilo klatna glasi: „Radi kao ja!”
- Pravilo Transurfinga je: dozvolite sebi da budete ono što jeste, a drugima da budu ono što jesu.
- Polarizacija se otklanja primenom pravila Transurfinga.
- Svesnost: u ovom trenutku ja ne spavam i potpuno sam svestan šta radim, zašto radim i zašto baš tako.
- Prvi zakon klatna ima za cilj da produbi energiju konflikta.
- Drugi zakon klatna čini sve da stabilizuje svoju strukturu.
- Klatna koordiniraju postojanje organizovanih struktura.
- Učvršćivanje volje (namere): struktura uči da se želi ono što je potrebno da se želi.
- Da biste se oslobodili od zombirajućeg uticaja strukture, potrebno je da sebi odredite ulogu aktivnog posmatrača.
- Proces dostizanja cilja je pokretač evolucije.
- U strukturi čovek gubi sebe i prestaje da shvata ko je on i šta želi.
- Zavisnost nastaje zbog toga što strela pažnje upada u stegu zamke klatna.
- Da bismo se „skinuli sa igle”, potrebno je da preu-sme-rimo pažnju, okupiramo je nečim drugim, promenimo scenario i scenografiju.

- Harizmu epohe privlači namera grupe ljudi kao oblak iz prostranstva varijanti.
- Dobijajući bilo koji energetska kredit, obznanite svoju nameru.
- Klatno je nemoguće pobediti. Potrebno je odreći se opasne igre ili započeti svoju, da bismo postali miljenik klatna.
- Kako biste započeli svoju igru nužno je da dozvolite sebi da budete ono što jeste.

2.Snovi Bogova

JA BRINEM O SVOM SVETU

Ako čovek u snu iznenada shvati da spava, otvaraju mu se sposobnosti da kontroliše tok događaja. Stvarnost je slična nesvesnom snu – čovek se nalazi pod vlašću okolnosti a život mu se „*događa*”. Mi se ne sećamo svojih prošlih života i nemamo tačku oslonca u odnosu na koju možemo da se uzdignemo na sledeći stepen svesti. Svaki život je samo još jedan san. Kako se probuditi iz tog beskonačnog lanca snova?

Dva lica stvarnosti

Od pamtiveka su ljudi primećivali da se svet ponaša dvojako. S jedne strane, sve što se događa na materijalnom planu manje-više je jasno i objašnjivo s tačke gledišta zakona prirodnih nauka. Ali, s druge strane, kad se sretnemo s pojavama suptilnog plana, ti zakoni prestaju da deluju. Zašto nikako ne uspevamo da ujedini različita ispoljavanja stvarnosti u sistem znanja?

Dobijamo neobičnu sliku: svet kao da se igra žmurke s nama, ne želeći da nam otkrije svoju istinsku prirodu. Naučnici ne uspevaju da otkriju zakon koji objašnjava jednu pojavu, a već stiže druga, koja se ne uklapa u okvire prethodnog zakona. I ta potraga za istinom, koja beži kao senka, neprestano traje. Ali evo šta je zanimljivo: svet ne samo što skriva svoje pravo lice – već spremno prihvata obličje koje mu pripisujemo.

Tako se dešava u svim granama prirodnih nauka. Na primer, ako zamislimo objekat mikrosveta u obliku čestice, obavezno će se pronaći eksperimenti koji to potvrđuju. Ali ako pretpostavimo da to nije čestica, već elektromagnetni talas, svet se neće buniti i biće spreman da se ispolji u skladu sa tim.

Sa istim uspehom možemo da svet postavimo pitanje: šta je supstancija iz koje se sastoji? Da li je to materija, koja poseduje masu? I on će odgovoriti – da. A možda je ipak reč o energiji? I odgovor će opet biti potvrđan. Kao što je poznato, u vakuumu se odvija neprekidan proces nastajanja i anihilacije mikročestica – energija se pretvara u materiju i

obrnuto.

Nema potrebe da ponovo pitamo svet šta je prvobitno: materija ili svest. On će isto tako lukavo menjati svoje maske, okrećući se na stranu koju mi želimo da vidimo.

Predstavnici različitih učenja se međusobno svađaju dokazujući suprotne tačke gledišta, ali stvarnost donosi nepristrasnu presudu: svi su oni, suštinski, u pravu.

Dakle, svet ne samo što nam izmiče, već se i saglašava, odnosno ponaša se kao ogledalo. U njemu se bukvalno odražavaju sve naše predstave o stvarnosti ma kakve one bile. Ali šta na kraju ispada: da su svi pokušaji da se objasni stvarnost uzaludni? Jer svet će se uvek složiti sa onim šta o njemu mislimo i uporno će izbegavati direktan odgovor.

Stvari su u suštini daleko jednostavnije. Apolutnu istinu ne treba tražiti u pojedinačnim pojavama razgranate realnosti. Potrebno je samo da prihvatimo činjenicu po kojoj je stvarnost slična dvostranom ogledalu – tj. da poseduje dve strane: fizičku, koja se može dotaći rukom, i metafizičku, koja se nalazi van granica percepcije, ali ništa manje objektivnu. U današnje vreme nauka se bavi onim što se odražava u ogledalu, a ezoterija pokušava da zaviri s druge strane. U tome se sastoji ceo njihov sukob. Ipak, šta se skriva tamo, s druge strane dvostranog ogledala?

Na toj strani ogledala se nalazi prostranstvo varijanti – informaciona struktura u kojoj se čuva scenario svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan, kao što je beskonačan i broj mogućih položaja tačke u koordinatnom sistemu. Tamo je zapisano sve što je bilo, što jeste i što će biti. Svaki događaj, koji se odvija u našem objektivnom svetu, predstavlja materijalnu realizaciju jedne od mnoštva varijanti.

Reklo bi se da je u to teško poverovati. Gde se nalazi prostranstvo varijanti? Kako je tako nešto uopšte moguće? S tačke gledišta naše trodimenzionalne percepcije, ono je svuda i istovremeno je nigde. Možda se nalazi van granica vidljive vasione, a možda u šoljici kafe koju pijete. U svakom slučaju, nije u trećoj dimenziji.

Paradoks je u tome što se mi svake noći upućujemo tamo. Snovi uopšte nisu iluzije u uobičajenom smislu. Čovek bezbrižno pripisuje svoje snove oblastima fantazije i ne sluteći o tome da oni odražavaju stvarne događaje koji bi mogli da imaju svoje mesto u prošlosti ili budućnosti.

Poznato je da čovek u snu može da vidi slike koje ne pripadaju našem svetu. Pritom

je savršeno jasno da on tako nešto u principu nigde nije mogao da vidi. Ako je san neka vrsta imitacije stvarnosti našeg mozga, odakle onda pristižu sve te nezamislive slike i sadržaji?

Ako uslovno pripišemo sve ono što je svesno ljudskoj psihi i razumu, a podsvesno – duši, možemo reći da su snovi let duše u prostranstvu varijanti. Razum ne zamišlja svoje snove – on ih zaista vidi. Duša ima neposredan pristup polju informacija u kome se svi „scenariji i scenografije” pohranjuju stacionarno, poput kadrova na filmskoj traci. Fenomen vremena, odnosno razvoj događaja, manifestuje se jedino u procesu kretanja „filmske trake”. Razum se pojavljuje kao posmatrač i „generator ideje”.

Pamćenje ima isti takav, direktan, odnos ka prostranstvu varijanti. Već je dokazano da mozak fizički nije u stanju da skladišti sve informacije koje čovek prikuplja u toku života. Na koji način uspeva da pamti? Radi se o tome da mozak ne čuva samu informaciju, već neku vrstu adresovanih podataka u prostranstvu varijanti.

Razum nije sposoban da tvori ništa suštinski novo. On može samo da sklopi novu varijaciju kuće od starih kockica. Sva naučna otkrića i umetnička remek-dela razum dobija iz prostranstva varijanti posredstvom duše. Vidovitost, kao i intuicija, takođe mu pristižu iz istog izvora.

„Naučno otkriće – pisao je Anštajn – ne obavlja se logičkim putem, već se u logičku formu odeva tek kasnije, prilikom prezentacije. Otkriće, pa makar i najsitnije, uvek je spoznaja. Rezultat dolazi spolja, i tako neočekivano, kao da nam ga neko došapne”.

Prostranstvo varijanti ne treba brkati sa poznatom koncepcijom opšteg informacionog polja u kome podaci mogu da se prenose s jednog objekta na drugi. Prostranstvo varijanti je stacionarna matrica, odnosno struktura koja određuje sve što jeste i što se može dogoditi u našem svetu.

Oficijelna nauka nije u stanju da objasni niti potvrdi postojanje prostranstva varijanti. Naprotiv, ona će na sve načine pokušavati da diskredituje model Transurfinga, što ne čudi s obzirom na to da je oficijelna nauka obično klatno. Generalno, nauci je, pri svim njenim ne-sumnjivim zaslugama i dostignućima, svojstveno da odbacuje sve što se ne uklapa u njene okvire. Kada se susretne s neobjašnjivim pojavama, ona će izvrđavati na sve moguće načine optužujući svoje protivnike za šarlatanstvo, za falsifikovanje činjenica, ili će jednostavno ignorisati očigledno samo da bi se zadržala na svom granitnom pijedestalu.

Međutim, pojavio se jedan čovek, akademik Vjačeslav Bronikov, koji je uspeo da nauku stavi u bezizlazan položaj spojivši nešto potpuno neverovatno sa više nego očiglednim.

Deca koja su se školovala na Međunarodnoj akademiji za čovekov razvoj, koju je osnovao Bronikov, demonstriraju sposobnosti koje se zaista ne uklapaju ni u kakve okvire. Ona mogu da vide zatvorenih očiju isto kao i otvorenih, mogu da zapamte ogroman broj informacija, poseduju dar vidovitosti, a udaljene objekte mogu da vide kao pomoću teleskopa. U to je teško poverovati, ali činjenica je činjenica – oni gledaju kroz zid kao da on ne postoji. Kako to uspevaju?

Istražujući efekat direktnog viđenja, neurofiziolozi svoje zaključke opisuju ovako: „Pri uobičajenom procesu gledanja, na aparaturi se fiksira mesto ulaska signala, njegovo premeštanje u mozgu i obrada. Pri direktnom vidu nije moguće registrovati premeštanje signala u mozgu, ali obradu signala uređaji precizno detektuju. Svi naši pokušaji da blokiramo ulazak signala u mozak imali su negativan ishod. Tom prilikom otkrivamo nešto što, imajući u vidu njegove fizičke parametre, ispoljava karakteristike koje nisu povezane sa elektromagnetnim procesima”.

Ispada da je mozak sposoban da vidi sam, bez posredovanja aparata za vid, pri čemu je način prijema informacija nepoznat. Kako to da shvatimo? Bronikov taj fenomen objašnjava prisustvom veze između čovekove sves-ti i onoga što on naziva nadsvešću. „Nadsvest je – piše on – nešto što se nalazi izvan čoveka, neko okruženje”. Sigurno ste već pogodili da se u Transurfingu pod tim okruženjem ima u vidu prostranstvo varijanti. Uostalom, kakva je razlika po pitanju naziva? Suština ostaje ista.

Razum, ili ako želite mozak, „vidi” ono što se nalazi u prostranstvu varijanti posredstvom duše. Oči detektuju fizičku stvarnost. Mozak se, pak, prilikom direktnog vida, priključuje na metafizičko polje informacija gde se doslovno čuva ceo otisak stvarnosti koja nas okružuje. Dobijajući pristup toj banci podataka, objekti se mogu videti bez obzira na to gde se nalaze – iza zida, pod zemljom ili na udaljenosti od nekoliko kilometara.

U prostranstvu varijanti postoje oblasti koje su otelotvorene u materijalnu stvarnost, ali i nerealizovane oblasti. Da bismo ovladali veštinom direktnog vida, neophodno je da percipiramo upravo aktuelni, realizovani sektor. S filozofske tačke gledišta to možemo da protumačimo kao naročitu sinhronizaciju obe moždane hemisfere. Akademik Bronikov je

razradio ceo sistem specijalnih (i u isto vreme jednostavnih) vežbi koje omogućavaju bilo kom čoveku da razvije te sposobnosti. Ukoliko želite, možete sami da pronađete adekvatnu informaciju na internetu i da isprobate. Sve je to stvarno.

U prostranstvu varijanti se takođe čuva informacija o svim mogućim varijantama prošlosti i budućnosti, što znači da pristup njoj otvara i mogućnost vidovitosti. Problem je samo u tome što postoji beskrajn broj varijanti, pa je zato moguće videti i događaje koji se neće realizovati. Upravo iz tog razloga vidovnjaci često prave greške u svojim prognozama. Jer, možemo da vidimo ono što nikad nije bilo, kao i ono što nikad neće biti.

Po tom pitanju možete da budete mirni – vaša budućnost nikome nije dostupna, jer niko i nije u stanju da odredi koja će varijanta biti stvarno realizovana. Isto kao što nema nikakve garancije da ste u snu videli upravo taj sektor prostranstva koji će biti otelotvoren u stvarnosti.

Sjajno je to što budućnost nije fatalno predodređena, jer to znači da uvek postoji nada da će biti bolje. Zadatak Transurfinga ne sadrži se u tome da se sa žaljenjem osvrćemo ka prošlosti ili da sa strepnjom gledamo u budućnost, već da svesno oblikujemo svoju stvarnost.

Energija čovekovih misli u određenim uslovima je sposobna da materijalizuje određeni sektor prostranstva varijanti. U stanju koje se u Transurfingu naziva jedinstvo duše i razuma nastaje neshvatljiva čudotvorna sila – spoljašnja namera – koja otelotvoruje potencijalnu mogućnost u realnost. Sve što se obično povezuje s magijom ima neposredan odnos sa spoljašnjom namerom. Pomoću te sile drevni magovi su gradili egipatske piramide i pravili druga slična ču-da.

Nameru smo nazvali spoljašnjom budući da se nalazi izvan čoveka, što znači da se ne pokorava njegovom razumu. Istina, u određenom stanju svesti čovek može da joj pristupi. Ako toj moćnoj sili potčinimo volju, možemo da činimo neverovatne stvari. Međutim, čovek savremene civilizacije je odavno izgubio sposobnosti koje su posedovali žitelji drevnih civilizacija kao što je Atlantida. Ostaci drevnog Znanja došli su do nas u obliku rasutih ezoteričnih učenja i praksi. U svakodnevnom životu ih je prilično teško koristiti.

Ipak, situacija nije tako beznadežna. U Transurfingu postoje indirektni metodi pomoću kojih spoljašnju nameru ipak možemo da nateramo da deluje zaobilaznim putem.

Čovek ima moć da formira svoju stvarnost, ali za to je potrebno poštovati određena pravila. Prosečan ljudski razum bezuspešno pokušava da utiče na odraz u ogledalu, dok je potrebno promeniti sam odraz. Odraz je smer i karakter čovekovih misli. Da bi se željeno pretvorilo u stvarnost, nije dovoljna samo jedna želja. Treba znati kako igrati igru sa dvostranim ogledalom. I vi ćete naučiti kako da to radite.

Istina, moraćete temeljno da uzdrmate monolit takozvanog „zdravog smisla” koji zapravo i nije takav. Ako se složite da istovremeno postoje dve strane realnosti – fizička i metafizička, stari stereotipi će se srušiti, ali zato će vam slika sveta biti sve jasnija. Dualizam je neodvojiv deo naše stvarnosti. Na primer, duša je povezana sa prostranstvom varijanti, a razum sa materijalnim svetom. Unutrašnja namera ima veze sa materijalnom stvarnošću, a spoljašnja sa virtuelnim sektorima prostranstva varijanti.

Kad se na površini ogledala ta dva aspekta dotaknu, nastaju fenomeni koji se obično svrstavaju u paranormalne ili neobjašnjive pojave. Očigledan primer takvog međusobnog doticaja dva oblika je korpuskularno-talasni dualizam, kada je mikroobjekat naizmenično talas, a naizmenično čestica. Nastajanje i anihilacija mikročestica u vakuumu je još jedan primer graničnog stanja u kome stvarnost varira između fizičkog i metafizičkog oblika.

Međutim, najupečatljiviji primer smo mi sami – živa bića koja u sebi istovremeno kombinuju materijalno i duhovno. Na neki način mi živimo na površini ogromnog ogledala, sa čije se jedne strane nalazi naša materijalna vasi-ona, a s druge se rasprostire crna beskonačnost prostranstva varijanti.

Nalazeći se u takvom jedinstvenom položaju, bilo bi u najmanju ruku kratkovidno živeti samo u okvirima uobičajenog pogleda na svet i koristiti samo jednu – fizičku stranu realnosti. Saznaćete kako da iskoristite dvostrano ogledalo sveta i da učinite ono što vam se ranije činilo nemogućim. Preostaje vam da se uverite da su vaše mogućnosti ograničene samo vašom namerom.

San na javi

Kada se potencijalna mogućnost otelotvoruje u stvarnost, u odnosu na površinu dvostranog ogledala, pojavljuje se simetrična slika. S jedne strane ogledala nalazi se sektor metafizičkog prostranstva varijanti, a s druge njegova materijalna realizacija. Sva živa bića pritom balansiraju na ivici ogledala, budući da su njihovo telo i razum deo materijalnog sveta, dok im duša ostaje u neprekidnoj vezi s prostranstvom varijanti.

Svi smo u ovaj život došli odatle i tamo ćemo se i vratiti, bukvalno iza kulisa, da bismo se, nakon presvlačenja, ponovo našli na površini ogledala u novom obličju. U tom teatru maski, glumci se obrću u beskrajnom vrtlogu uloga. Odigravši jednu ulogu, glumac na trenutak odlazi iza kulisa, navlači drugu masku i ponovo se uključuje u igru potpuno zaboravljajući na sve što se događalo do trenutka njegovog poslednjeg pojavljivanja na sceni. On je toliko ponesen likom koji glumi, da gubi predstavu o tome ko je zapravo po svojoj biti. Ali ponekad veo padne i čovek s čuđenjem spoznaje da taj njegov život uopšte nije prvi.

Američki profesor Jan Stivenson prikupio je više od dve i po hiljade podataka oficijelno registrovanih slučajeva sećanja na iskustva iz prošlih života, pri čemu su prvenstveno ispitivana deca. Mališani su bez ikakve hipnoze opisivali svoj život u dalekoj prošlosti, u drugim zemljama.

U knjigama pomenutog autora navode se vrlo zanimljive činjenice. Karakteristična je priča o dva brata blizanca koji su međusobno razgovarali na nekom nepoznatom jeziku. U početku su svi smatrali da je to neko dečje brbljanje, sve dok deca nisu napunila tri godine i roditelji su konačno shvatili da tu nešto nije u redu. Braću su odveli kod lingvистa koji su iznenađeno otkrili da oni razgovaraju na drevnom aramejskom jeziku. Taj jezik je bio široko rasprostranjen u doba Hrista, ali u današnje vreme se više ne koristi.

Jedna devojčica iz bivše Jugoslavije se razbolela i neko vreme je bila bez svesti. Kad se osvestila, prestala je da prepoznaje ljude oko sebe i progovorila je na čudnom jeziku. Stručnjaci su otkrili da govori jednim od bengalskih narečja. Tražila je da je vrate kući, u Indiju. Kad su je odveli u željeni grad, prepoznala je svoju kuću. Istina, ispostavilo se da su joj roditelji, baš kao i „ona sama”, odavno umrli.

Takvih priča sa decom ima u velikom broju. Međutim, slično se događa i odraslima. Na primer, dvadesetsedmogodišnja žena je, putujući s mužem po Nemačkoj, začuđeno otkrila da prepoznaje neka mesta kao u svojoj domovini iako tamo nikad pre nije bila. Čak je videla i svoju kuću i setila se imena roditelja i braće. U lokalnoj kafani je prepoznala jednog starca koji je poznao njenu porodicu i ispričao joj je o tragičnom događaju kad se konj ritnuo i kopitom ubio njihovu malu ćerku. Žena je odmah dopunila njegovu priču najrazličitijim detaljima.

Andžej Donimirski je u svojoj knjizi „Živimo li samo jednom?“ opisao eksperimente engleskog psihijatra Arnolda Bleksmema, koji je pomoću hipnoze usmeravao pacijente da se vraćaju u svoje prošle živote. Jedna pacijentkinja je detaljno ispričala o šest svojih prethodnih inkarnacija. U prvoj je bila žena rimskog guvernera u Engleskoj, zatim žena jevrejskog lihvara, pa sluškinja u trgovačkom domu u Parizu. Takođe je bila i dvorska dama španske infantkinje u Kastilji, krojačica u Londonu i monahinja u Americi. I sve to u periodu od dve hiljade godina. Istoričari su pažljivo proverili datume i događaje i sve se potvrdilo kao tačno.

Ako sve ove činjenice pogledamo zajedno, tada gotovo nema sumnje da reinkarnacija zaista postoji. Zbunjuje samo jedna okolnost: zašto se sećanja na prošle živote pojavljuju samo u retkim slučajevima, kod relativno malog broja ljudi? Uglavnom se to događa u ranom dečjem uzrastu, a vremenom se potpuno briše iz sećanja.

Zapravo, sećanja se ne brišu, već ljudska svest biva blokirana. Svako može da se seti svojih prethodnih inkarnacija ako se probudi u ovom životu koji je sličan snu na javi. Poznato je da do četvrte godine dete ne može da razlikuje san od stvarnosti. Možda se ono i seća prošlih života, ali mu nije dopušteno da to osvesti, zato što mu se uporno nameće „razumno“ prihvatanje sveta.

Uz to, čovek ne može da se seti samog sebe do četvrte godine. Šta mislite zašto je tako? Zato što je „nerazumno“ i još uvek nije svesno se-be? Eto, to je velika sveopšta zablu-da! U stvari, svesnost dece je daleko veća nego kod odraslih. Obrnuto, odrasli su ti koji se prepuštaju nesvesnom snu na javi i zato i ne pamte ni prošle živote niti sebe u ranom detinjstvu. Hajde da pogledamo kako se to događa.

Kada se rodi u novom telu, duša odlazi u drugi plan dok razum zauzima

dominantnu poziciju. A šta je ra-zum? Od trenutka rođenja to je prazan list hartije na kome se može zabeležiti sve što želimo. Od samog početka života na njemu se iscrtava šablon u skladu s kojim čovek doživljava sebe i stvarnost koja ga okružuje. I što je preciznije iscrtan taj šablon, veći je jaz između duše i razuma. Čovek spoznaje stvarnost onako kako je naučen da radi.

Svesnost se može podeliti na dva nivoa: prvi je pažnja, a drugi percepcija. Odmah nakon rođenja percepcija nije ničim zamućena. Detetove sposobnosti su potpuno otvorene za intuitivna znanja i vidovitost. Drugim rečima, ono ima neposredan pristup informaciji iz prostranstva varijanti i doživljava svet onakvim kakav on jeste.

Međutim, „uspavani” odrasli odmah ubacuju novorođenče u „šemu”, guraju ga u uske okvire snova, koje oni shvataju kao svesno postojanje. To se radi putem ograničavanja slobode i pomoću fiksacije pažnje. Dete primoravaju da usredsređuje pažnju na attribute materijalne stvarnosti: „Gledaj ovamo! Slušaj me! Ne radi tako! Radi ovako!” Kad je pažnja zadobijena, vidokrug percepcije se naglo sužava, svesnost se gubi i čovek tone u stanje koje se po malo čemu razlikuje od nesvesnog sna.

Zapravo, ako je pažnja usredsređena na uzak krug stvari, čovek korača zabijenog pogleda u zemlju i, logično, nema mogućnosti da se osvrne oko sebe. Šablon pogleda na svet, sa svoje strane, prebacuje čoveka u Prokrustovu postelju stereotipa koji određuju „kako sve mo-ra da bude”. U nesvesnom snu takva fiksacije pažnje i percepcije dostiže najviši nivo. Čovek prihvata situaciju kakva jeste podrazumevajući da je bespomoćan da utiče na tok događaja. Na kraju se snevač nalazi potpuno pod vlašću okolnosti; snovi mu se „događaju” i on ništa ne može da pre-duzme. Scenario se razvija spontano, u skladu sa strahovima i očekivanjima. Očekivanja i misli odvijaju mu se nekontrolisano.

U svesnom snu nivo svesnosti je viši i snevač može snagom volje da utiče na tok događaja. Dovoljno je da shvati da je u pitanju san i razviće mu se zadivljujuće sposobnosti. U svesnom snu ne postoji ono što ne može da se ostvari – možemo da upravljamo događajima i radimo nemoguće stvari, na primer da letimo. I sve zbog toga što su se pažnja i percepcija oslobodile od fiksacije – čovek kao da je podigao glavu, osvrnuo se i postao svestan situacije u kojoj se nalazi.

Na javi, ma kako čudno zvučalo, nivo svesnosti se opet snižava. Čovekove misli

uglavnom teku spontano, on s jedne teme skače na drugu. Ono što čoveka zabrinjava, uznemirava ili razdražuje obično potpuno ovlada svesću i stalno ga izjeda u većoj ili manjoj meri. Tok takvih misli je teško kontrolisati. Najgore strepnje i negativne reakcije, mimo čovekove volje, oblikuju njegovu stvarnost. Percepcija i pažnja se fokusiraju na probleme, tegobne misli, okolnosti. Zbog toga se čovek prepušta svojim brigama kao u snu na javi. Tako se i pretvara u „odraslog“.

Zrela osoba smatra da je dete nerazumno budući da se ne uklapa u njen san. Naravno, dete treba naučiti ka-ko da živi u uslovima koji su za njega novi. Pritom se neizbežno pojavljuje paradoks: što se bolje usvajaju pravila ponašanja u uskim granicama materijalnog sveta, time niže pada nivo svesnosti, što povlači sa sobom gubitak sposobnosti da se utiče na tok događaja i percipira metafizička strana stvarnosti.

Odrasli su postali robovi svojih igara, a samim tim i okolnosti od trenutka kad su počeli da ih ozbiljno doživljavaju i da u potpunosti uranjaju u brige. Dete je potpuni gospodar svoje igre. Njegova svesnost je veća zato što ono ne zaboravlja da je to samo igra. Njegova lična važnost je na niskom nivou jer shvata da je to samo igra. Nevezano je dok je istovremeno i posmatrač, tako da je i dalje svesno da je sve to samo igra.

Za odrasle su se igre završile; za njih je život ozbiljna stvar. S jedne strane je to tačno, a s druge – takav odnos pretvara život u nesvestan san na javi. Naravno, čovek je svestan da u određenom trenutku ne spava, već da je budan. Ali šta to menja? Jer, želje mu se ne ispunjavaju, maštanja mu se ne ostvaruju, ali zato, kao u inat, opravdavaju se ona najgora očekivanja. Život se kotrlja sam od sebe, pa kako ispadne, a ne kako bi želeo. I tako deluje da je u svesnom snu čovek gospodar svoje stvarnosti, dok je na javi bespomoćan. Sve je relativno.

Sposobnost upravljanja snovima se ispoljava kao rezultat čovekove spoznaje samog sebe u snu u odnosu na realnu stvarnost. Na datom stepenu svesti čovek poseduje uporište – stvarnost u koju može da se vrati nakon buđenja. Stvarnost je, pak, sa svoje strane, slična nesvesnom snu na javi – život „se događa“. Čovek se ne seća svojih prošlih života i nema uporište koje mu može pomoći da se uzdigne na sledeći nivo svesti.

U svesnom snu ćete se setiti ko ste zapravo. Vi ste onaj koji posmatra san. Jasno vam je da samo treba da se probudite i da će se sve vizije raspršiti. Ali možete i da ostanete u

snu i svojom namerom usmerite njegov tok. Sve dok ne budete postali svesni da posmatrate san i setili se tačke svog uporišta, bićete potpuno u vlasti sna. Zavisićete od okolnosti, nalazićete se u futroli uslovljenosti.

Stvarnost se razlikuje od sna po tome što se u nju uvek vraćate. Da biste odredili da li je nešto san ili stvarnost, potrebno je da definišete početnu poziciju odbrojavanja, budući da su i san i stvarnost relativni. Snovi su nerealni u odnosu na stvarnost. U odnosu na šta je nerealna sama stvarnost? Gde se nalazi početna pozicija za odbrojavanja stvarnosti?

U trenutku smrti vraćate se na početnu tačku odbrojavanja. Ali svaki put, rađajući se iznova, zaboravljate polazište i tonete u novi san – sledeći život. Ukoliko biste uspeli da se setite ko ste zapravo, spoznali biste da možete da upravljate svojim snom – životom.

To je vrlo teško učiniti. Teškoća se sastoji u tome što je potrebno zameniti šablon doživljavanja sveta. To je svojevrsni kliše koji je utisnut u razum i koji ne može da se izbriše ili ispravi. Može samo da se oblikuje novi, dodatni, ali za to je potrebno prvo osloboditi, otrgnuti razum od prethodnog šablona. Razum kida vezu sa svim šablonima kada se nalazi u izmenjenom stanju svesti, koje nastaje tokom sna ili pod uticajem psihotropnih supstanci.

U uobičajenom stanju svesti duša i razum su sinhrono podešeni na realizovani sektor prostranstva varijanti. Razum posmatra materijalnu stvarnost kao da gleda kroz prozor. U stanju alkoholizma, ili pod dejstvom narkotika, razum slabi svoju kontrolu, narušava se sinhronizovanost i duša se udaljava u nerealizovano područje prostranstva varijanti. Kao rezultat toga čovek, živeći u realnom svetu, počinje da ga doživljava sasvim drugačije, u zavisnosti od stepena odstupanja.

Jednostavnije rečeno, pijana osoba može da vidi svoju dobro znanu kuću ili ulicu u neobičnoj formi, kao što se to događa u snu. Njen razum registruje sliku iz poznatih nerealizovanih sektora prostranstva u kojima je scenografija već promenjena. A tamo može da se nalazi svašta. Na primer, čovek nikako ne može da pronađe vrata zato što ih ne vidi na uobičajenom mestu. Situacija može da izgleda zastrašujuće, kao u toku generalnog remonta stana, zbog čega ga je skoro nemoguće prepoznati. Poznanici takođe mogu da mu izgledaju sasvim drugačije. U stvarnosti je sve ostalo kao pre, ali čovek vidi nerealnu scenografiju u zato što njegova percepcija „gleda” u drugu oblast prostranstva varijanti.

U nesvesnom snu kontrola razuma još više slabi i zato se događa da duša odleće u

vrlo udaljene sektore, gde su scenario i scenografija nešto što se ne može ni za-misliti. Tamo je sve moguće, počevši od oblačnog raja pa sve do takvog pakla koji je u poređenju sa onim gde su đavoli u kotlovima – običan sanatorijum. Snevač može da se nađe u tehnogenom svetu prepunom ogromnih zvekećućih mehanizama. A može da se nađe u svetu koji podseća na klanicu, gde nema ničega osim prljavštine i deponije sirovog mesa. Može da se nađe u nepoznatom gradu, gde mu preostaje samo da očajno luta nepoznatim ulicama, ne znajući kako je tu dospelo i gde dalje da ide. U tim oblastima ljudi mogu da budu jurodivi i ludi, a životinje podivljale. Probudivši se nakon takvog sna čovek oseća neopisivo olakšanje: Bože, kakva sreća što je to samo san! Da, to je san, ali ne iluzija u uobičajenom smislu reči, već nerealizovana metafizička stvarnost. U njoj je najstrašnije to što snevač može da vidi sve te virtuelne likove i oni mogu da mu urade bila šta, u skladu s njegovim bojaznima i oče-kivanjima. Ne daj Bože obresti se u takvoj stvarnosti.

Uzged, kad se nalaze u orbiti, astronauti takođe sanjaju potpuno nezemaljske snove. Genadij Strekalov je, na primer, u svojim objavljenim dnevnicima napisao: „Sanjao sam neke čudne snove. Ponekad se pitam odakle motiv i veza. Biće da mozak, kao najsloženiji kompu-ter, posustaje od iscrpljenosti, ili je u njega iz spoljašnjeg sveta pristigla informacija, odnosno iz svetskog informacionog polja, gde je sve zapisano i večno se čuva”. Posle takvih snova, koji nisu mogli da nastanu u okvirima uobičajene ljudske svesti, astronauti očigledno neće biti začuđeni postulatom Transurfinga o postojanju prostranstva varijanti.

Model ljudske percepcije lepo je izložen u knjigama Karlosa Kastanede i Teuna Mareza. U njima je opisano kako su to videli Tolteci – poslednji imigranti iz Atlantide. U skladu s njihovim učenjem, čoveka okružuje svetlosna energetska čaura, koja se sastoji od mnoštva vlakana. Negde u nivou lopatica sva vlakna se sprežu u jedan fokus koji se naziva tačka spajanja. Položaj ove tačke određuje smer percepcije.

Ako ovaj model uporedimo sa modelom koncepcije Transurfinga, ispada da pri normalnom položaju tačke spajanja čovek percipira uobičajenu stvarnost. U takvom položaju se realizovana stvarnost preklapa sa odgovarajućim sektorom prostranstva varijanti. Ako se tačka pomeri u stranu, onda je sinhronizacija poremećena i čovek može da percipira nerealizovane oblasti. Kod običnih ljudi je položaj tačke spajanja čvršće fiksiran. Ponekad

se, iz nekih razloga, fiksacija narušava i tačka počinje da „šeta”, a čovek dobija vidovnjačke sposobnosti. I naravno, snovi su uslovljeni upravo premeštanjem tačke spajanja. Bitno je ne samo da se fokus percepcije ne pomera u stranu, već i da se vraća obratno. U suprotnom, ukoliko se zaglavi u neprirodnom položaju, sa psihom će se dogoditi ono što nazivamo ludilom.

Onaj koji ume svesno da premešta svoju tačku spajanja, može da upravlja stvarnošću kao svesnim snom. Takva sposobnost se pojavljuje sama od sebe ako uspe-mo da vratimo uporište u odnosu na stvarnost, to jest ako osvestimo ko smo zapravo. To nije lak zadatak. Na prste jedne ruke možemo da izbrojimo poznate ličnosti koje su dostigle prosvetljenje. Prosvetljenje je kao kad beznadežno lutaš po uskim i zapetljanim uličicama nepoznatog grada, a zatim uzletiš na nebo i iz ptičije perspektive razgledaš ceo krajolik kao na dlanu. Tada odjednom put ka cilju postaje vidljiv.

Transurfing vas neće podići na visinu ptičjeg leta, ali će vam pokazati maršrutu kojom možete da se krećete čak i zatvorenih očiju. Da biste se probudili u snu potrebna vam je polazna tačka. Kad shvatite da je to san i kad se setite da postoji druga stvarnost – znaćete da je ona prava. Kao polazna tačka može da vam posluži spoznaja kako se u životu možete uzdići ako ne za stepenik, onda bar za pola stepenika svesnosti, a to uopšte nije malo.

Na primer, dok hodate ulicom, s nekim razgovarate ili se bavite svakodnevnim poslom, probudite se! Osvrnite se oko sebe i trezveno pogledajte ono šta se događa. Svojom namerom možete da usmerite sopstveni svet ka željenom toku. Možete da upravljate svojom stvarnošću. To neće biti slično onome što se događa u snu, gde se sadržaj plastično menja i potčinjava najmanjim oscilacijama vaše volje. Materijalna realizacija je inertna, poput smole, ali i njome možemo da upravljamo ako koristimo principe Transurfinga. I prvo što je potrebno da učinimo je da se – probudimo.

Osvestite stvarnost kao san. Jedino u svesnom snu možete istinski da kontrolišete situaciju. Kad spavate na javi, vi ne kontrolišete situaciju, već se borite s klatnima. Uđite među publiku i posmatrajte. Budite nevezani, dajte sebe u najam i ostanite posmatrač.

Da biste održali nivo svesnosti, neophodno je da stal-no kontrolišete tok svojih misli. Kad vam to pređe u naviku, nadalje će se to odvijati automatski, bez napora. Jer, kad ste se probudili u svom snu, više ne treba da ulažete napor da održite svest o tome da se radi

samo o snu. Isto tako i na javi možete naučiti da kontrolišete tok svojih misli. Za to ćete, bar u početku, sistematski morati da terate sebe da se „budite”, kako biste stekli naviku.

Kad se na javi setite da morate biti nevezani, osvestićete, tj. spustićete se sa scene među publiku, ili ćete ostati na sceni kao aktivan gledalac. Upravo su to polustepenovi svesti koji su već dovoljni da ostvarite ostale principe Transurfinga, među kojima su najvažniji, kao što je već poznato iz prethodnih knjiga, sledeći: smanjenje nivoa sopstvene važnosti, kretanje po tokovima varijanti i koordinacija. Ovi principi pružaju mogućnost da se čak i naslepo bezbedno krećete u lavirintu životnih situacija izbegavajući najrazličitije neprijatnosti. Tokom daljeg izlaganja upoznaćete se sa sledećim moćnim instrumentom za upravljanje stvarnošću – dvostranim ogledalom.

Na kraju ovog poglavlja možemo da postavimo još jed-no pitanje: ako negde u prostranstvu varijanti postoji tačka oslonca za naredni život, naspram koje stvarnost možemo da smatramo snom, šta će nam poslužiti kao polazna tačka za odbrojavanje? Očigledno sam Gospod Bog. Duša svakog živog bića je deo Boga. A svaki život je Njegov san. Možemo i dalje da se pitamo: a da li Bog ima tačku oslonca?

Neka se nad tim pitanjem muče oni koji gaje nadu. Na isti način se možemo zapitati: da li postoji nešto izvan granica vidljive Vasion? To nećemo saznati isto kao što ni leptiri koji sakupljaju nektar u Africi neće saznati da postoji i Amerika i da u njoj takođe raste cveće. Zar ovaj svet ionako nije dovoljno lep? Zašto je potrebno da od njega zahtevamo sva objašnjenja? Možemo jednostavno da uživamo u nektaru cveća koje nam je dostupno.

Božja deca

Od pradavnih vremena snažno se ukorenila sveopšta navika da se vernicima pripisuju isključivo pozitivne osobine, a da se bezbožnici okrivljuju za najrazličitije grehe. Tačnije, pobožni ljudi su sami za sebe izumeli taj stereotip, a usput i za sve ostale, kao neku vrstu pretpostavke svoje nevinosti. I pri svemu tome su u ime Boga vršili i nastavljaju da vrše mo-n-struozne zločine, sa ciljem koji je navodno ugodan Bogu – progon onih koji drugačije razmišljaju. Sama vera ne čini čoveka pravednim.

Odakle sledbenicima religije takva uverenost u sopstvenu nepogrešivost, ili, tačnije, pravednost, da su čak i ateisti skloni da se s tim ponizno slože? Kažu: mi verujemo, posećujemo crkvu, molimo se i zato smo centar svega duhovnog i dobrog, a vi ste bezbožnici, što znači da ste ogrezli u greh. Mi smo pošteni, a vi ste nepošteni.

Izvor takve sigurnosti je oslonac koji čovek dobija u klatnu religije. U njemu se nalazi sve: i nada u milost Go-spada koji oprašta grehe, i izbavljenje od osećaja krivice kroz pokajanje, i vera u Carstvo Božje, kao i nada u Božju pomoć i osećaj jedinstva s pripadnicima iste vere. U tom smislu je ateistima daleko teže da žive – oni računaju samo na sopstvenu snagu, a nemaju gde ni da se denu sa osećajem krivice.

Ali zašto ka Bogu teže oni koji sebe inicijalno smatraju pravednim? U mnogim slučajevima ljubav prema Svevišnjem uopšte nije ono što vernike okreće ka Bogu, već su to strah i nesigurnost. Postoje ljudi koji veruju da su celim bićem okrenuti ka Bogu, ali je to iluzija. Zapravo, oni samo pokušavaju da pobegnu od svog ega. U egu nema ništa loše i on ne smeta sve dok ne bude uvređen. To uzrokuje zavist, kad čovek, upoređujući sebe s drugima, otkriva da je daleko od savršenstva.

Jedini cilj ega je da potvrdi sopstve-nu važnost. Ako ne dobije tu potvrdu, čovek se ljuti i oseća duševnu tegobu od koje pokušava da se oslobodi. A ka-ko će to učiniti? Ako sa prenaplašenom važnošću ne ide, ostaju mu samo dva načina: da popusti uzde kako bi ego pojurio galopom ili da ga potpuno uguši. Oni koji su izabrali prvi način pretvaraju se u egoiste, a oni koji su izabrali drugi u – altru-iste.

Često, kako bi se oslobodio neugodnosti da bude sam sa sobom, ego se odlučuje na očajnički korak – počinje da se odriče samog sebe. Tad on obznanjuje da je loše vo-leti sebe

i da treba voleti druge. Čovek se okreće od svoje duše i teži ka Bogu i ljudima kako bi svoj život posvetio nekome, ili bilo čemu, samo zarad toga da bi dobio uporište. A događa se i obrnuto: ego postaje agresivan i tada nastaju zločinci, nitkovi i cinici. Na taj način, isto kao i one istinski duhovne, tako i posrnule ličnosti, proizvod su ega, samo im je polaritet suprotan.

Možda vam se čini da ćete se okretanjem Bogu osloboditi ega. Ali paradoks je u tome da vas upravo ego gura ka Njemu. A Bog uopšte nije spolja, nego je unutar vas! Čestica Boga je u svakom živom biću i na taj način On upravlja celim svetom. Ego se klanja nekom apstraktnom simbolu, a okreće se od svoje duše, tj. od istinskog Boga. Hristos, Muhamed, Buda i Krišna su više manifestacije Gospoda. Običan čovek, iako nije viša, svejedno je ista ova manifestacija. Proizilazi da se jedna manifestacija klanja drugoj? Kome je to potrebno?

Težnja ka Bogu, s ciljem oslobađanja od ega, put je unu-trašnje važnosti. Osećaj unutrašnje važnosti se ispoljava samo u slučaju da sebe izlažete tuđem sudu. Povratak ka sebi, bez obaziranja na druge, istinski je put ka Bogu. Ako se oslobađam potrebe da se obazirem na mišljenje drugih ljudi, tada sam dovoljan sam sebi i moj ego prestaje da postoji, a ostaje samo celovita ličnost. Ne slušajte one koji vas pozivaju da se promenite i da sebe oblikujete u nešto što odgovara tuđim standardima. Oni vas teraju da se promenite, da se okrenete od svoje duše i pratite pravilo klatna „Radi kao ja!“. Okrenite se ka sebi, prihvatite sebe onakvim kakvi jeste, dozvolite sebi da budete ono što jeste, iskoristite svoje pravo da budete u pra-vu. Potpuno se posvetiti služenju nekom apstraktnom Bogu znači okrenuti se od svoje duše. To nije ništa drugo do predanost klatnu religije.

Takva je teozofija Transurfinga koja se, uostalom, nikome ne nameće. Ne proglašavam apsolutne istine, već samo pokušavam da ukažem na neke zakonitosti. Svako je slobodan da donese svoje zaključ-ke.

Naravno, religioznim osoba-ma se neće svideti slična razmišljanja iako se i među njima susreću ličnosti s različitim uverenjima. Revnosne pristalice klatna religije se od istinskih sveštenika razlikuju samo time što svoje dogme žestoko suprotstavljaju svemu ostalom. Taj agresivni pritisak odmah odaje sledbenika klatna. Na sreću, prošla su vremena kad su oni mogli da spaljuju na lomači ljude koji drugači-je misle. Ali razdor na verskoj osnovi se i dalje zadržao i neće mu biti kraja budući da niko neće ukinuti prvi za-kon klatna.

Religija je u suštini komunikacija s Bogom putem posrednika. Rituali krštenja, venčanja i sahrane ne mogu da prođu bez sveštenika. Ali to i nije tako obavezno. Zar Bog neće prihvatiti svoje dete ako ga na vreme nisu kr-stili? Ukoliko je u svakome od nas delić Stvoritelja, zar nismo onda svi Njegova deca? Da li su vam potrebni posrednici u odnosu sa ocem i majkom? Ovo pitanje svako treba da reši sam sa sobom.

Religija je prema svojim sledbenicima naročito okrut-no klatno koje poziva na odricanje od svih svetovnih bla-ga. Svaki duhovni put se uobičajeno povezuje sa asketskim načinom života. O „prosvetljenju” vlada mišljenje da ako čovek dostigne visine na putu duhovnog usavršavanja, tad će sve zemaljske vrednosti prestati da ga interesuju. Ne nasedajte na ovu zamku. Svako može i treba da bude zainteresovan za svoj materijalni prosperitet, komfor i blagostanje. Ako ne bi bilo tako, značilo bi da se čovek u potpunosti nalazi pod vlašću neke ideje. Ta ideja najčešće pripada jednom od klatana: religioznom, filozofskom ili nekom „duhovnom”.

Klatna se, u skladu sa svojim drugim zakonom, trude da nateraju svog sledbenika da se u potpunosti preda interesima strukture. Ako se čovek čvrsto zakačio za ovu udicu, on zaista prestaje da se interesuje za bilo šta drugo, te otud može da bude pod uticajem iluzije da se bavi isključivo svojom dušom, ili da „razgovara s Bogom”. Zapravo, duša takve „prosvetljene” osobe ugurana je u praznu futrolu i ne može ni da izrazi svoje potrebe.

Zašto je duša došla u materijalni svet? Da bi se pripremila za nezemaljski život na nebesima? To je potpuna besmislica! Ako je duša i došla u ovaj svet sa nebesa, zaš-to joj je onda potrebno da se ponovo priprema za nebeski život? I da li je to moguće ovde, na zemlji? Ovaj svetovni život je duši jedinstvena šansa. Ona je i došla iz duhovnog sveta da bi spoznala lepote materijalnog sveta. Za duhovni svet ona uvek ima vremena. Koji je smisao lišavati je svega što joj pruža taj predivan, čudesan i veličanstveni svet u kome ima toliko lepih iskušenja?

U potpunosti se predajući služenju Bogu, vi se zapravo udaljavate od Njega. Bog tvori mnoštvo stvarnosti pomoću živih bića kao svojih otelotvorenja. Njegova namera je da proveriti sve granice stvarnosti koju tvori. Upravo zbog toga On i šalje svoju decu u materijalni svet. Bog vam je dao slobodu delovanja, pa uživajte u njoj! Nije potrebno da se zatvarate u kelije i provodite duge sate u molitvama. To nije služenje Bogu, nego lišavanje

Boga ra-dosti koju možete da dobijete od punovrednog života. To je isto kao kad ne puštate dete da šeta, već ga sve vre-me prisiljavate da buba napamet.

Sledbenici klatna religije će vam nametati ideju da vi ni za šta niste sposobni, jer je Bog svemoguć. Strukturi ne odgovaraju vaša sloboda i snaga – potrebni su joj isprav-ni zupčanici. Klatna su već puno postigla u procesu porobljavanja čovekove volje. Ostaje nam da se divimo koliko veliki mora da bude uticaj klatna da bi Božja deca izgubila svaku predstavu o ličnoj moći.

Čoveku je inicijalno data vlast da oblikuje sloj svog sveta pomoću inkarnacija potencijalnih varijanti iz metafizičkog prostranstva u materijalnu stvarnost. Klatna su uspela ne samo da ljudima oduzmu uvid u lične sposobnosti, već i da iskrive smisao samog života, zamenivši služenje Bogu klanjanjem.

Teško da je Bogu potrebno klanjanje. Da li imate potrebu za tim da vam se klanjaju vaša deca? Verovatno biste pre voleli da u njima vidite dobre prijatelje. Zapravo, životni cilj, kao i samo služenje Bogu, sadrži se u su-stvaranju, tj. stvaranju zajedno s Njim.

Mnogi ljudi smatraju da je vera u Boga sve što se od njih traži. Oni veruju u Njegovo postojanje i moć. Da. I šta s tim? Jer, oni ne razumeju Boga. On je za njih neki apstraktan, nedostižan i često zastrašujući idol. Nametnuta im je ideja da se treba klanjati Bogu, da treba poštovati zapovesti i pravednim životom se pripremati za nešto što niko ne može rečima da objasni.

Ali vera nije razumevanje. Molitva nije opštenje s Bo-gom. Jezik Boga je stvaranje. Ovo uverenje možete da pri-hvatite ili ne, a raspravljati na tu temu nema smisla. To nije filozofski problem, već pitanje izbora. Zbog toga ovde više nema šta da se doda.

Oblikujući svoj sloj sveta, svoju stvarnost, vi komunicirate s Bogom. Kad se radujete svojoj kreaciji, Bog se raduje zajedno s vama. U tome se i sastoji istinsko služenje Bogu. A vera u Boga je pre svega vera u sebe, u snagu svo-jih mogućnosti kao tvorca. Čestica Tvorca se nalazi u svakome čoveku. Pružite radost svom Ocu. Koliko budete verovali u svoje mogućnosti, toliko ćete verovati u Boga i time ćete ostvariti novozavetne reči: „Po veri vašoj neka vam bude”. (*Sveto Jevanđelje po Mateju 9:29*)

Pozorište snova

Kao što smo već govorili na početku knjige, prvobitan motiv, koji se nalazi u osnovi ponašanja svih bića, potreba je da bar u određenoj meri samostalno raspoložemo svojim životom. Svaka aktivnost, ili proces, koji ima određeni cilj, najuopštenije možemo da okarakterišemo kao upravljanje stvarnošću. Bez obzira na to šta se događalo u životu ili postojanju, ma šta to bilo, sve se na kraju svodi na jedan te isti zadatak: potčiniti stvarnost oko sebe svojoj kontroli u određenoj meri.

A čime se bavi Bog? Na to pitanje je odgovor očigledan i nije mu potreban dokaz. Stvaranje i upravljanje stvarnošću je cilj i smisao svakog života. Upravljajuća funkcija Boga ne izaziva sumnjičavost, pitanje je samo kako je On ostvaruje.

Od trenutka kad su klatna religije izobličila sam po-jam Boga, sve što je povezano s Njim obavijeno je nekom čudnom i protivrečnom tajnom. Čini se da Bog postoji, ali ga istovremeno niko nije video. S jedne strane Bog upravlja svetom, a s druge – Njegova aktivnost nije očigledna. Evo šta imamo: On postoji, ali Ga nema; Nema ga, ali On postoji. Takva paradoksalna situacija omogućava klatnima da tumače i koriste pojam Boga kako im odgovara.

Ako se ne udubimo u detalje, glavni uzrok iskrivljene suštine Boga je niz podmetanja za koja su zadužene religije. Služenje Bogu su pretvorilo u poklonjenje, a očiglednost Njegovog postojanja je zamenjena slepom ve-rom. Klatna su čoveka proglasila bespomoćnim i suprotstavila su mu Božju svemoćnost, a njegovu iskonsku božansku suštinu su u potpunosti anulirala, uništavajući na taj način njegovo pređašnje jedinstvo sa Stvoriteljem.

Tako je čovek, kao oteto dete, lišen veze s Roditeljem i nateran da zaboravi na svoje istinsko poreklo, kao i na predodređenost. Zbog toga je on izgubio svaki pojam o svojoj sposobnosti i moći da bude u ulozi tvorca zajedno sa Svevišnjim. Božjem sinu je nametnuto gledište da ne može raspolagati svojom sudbinom, da je obavezan da poštuje svog Oca i klanja Mu se kao idolu. Dete navodno ni za šta nije sposobno i nema nikakvo prava – ceo njegov život se nalazi u rukama despotskog Roditelja, koji je milostiv samo pod uslovom da mu se bespogovorno pokoravaju, pognute glave.

Pošto je podlegao uticaju klatna, čovek biva odstranjen sa dostojne službe i postaje sluga. Nije reč samo o klatnima religije. Ateizam je takođe svojevrsna religija, samo obrnuta. Vera se ovde pretvara u neznanje – u negiranje, a negiranje u aktivno odbacivanje. Ali, ma kakav pogled na svet da odabere, čovekov položaj se po svojoj suštini ne menja: religiozno klatno predaje sudbinu u Božje ruke, a ateizam u ruke nekog Proviđenja, ili pod vlast okolnosti, s kojima se treba boriti.

I u jednom i u drugom slučaju čoveku sleduje nezavidna uloga marionete: da se moli i čeka milost Gospoda, ili da uđe u borbu s preprekama, budući da se ništa ne dobija besplatno. Ipak, ma šta radio i koliko god se otimao, on ostaje pod vlašću klatna i okolnosti sve dok njegova postupanja ne izađu iz okvira unutrašnje namere. Uvek dobijemo ono što izaberemo. Ako mislimo da nam je sudbina da lutamo po gustoj šumi, znači da ćemo morati da se probijamo preko oborenih stabala. A ako sebi dopustimo odvažnu misao da smo sposobni da se uzdignemo na nebo, onda ćemo lebdeti iznad šume i slobodno leteti. Niko nas, osim samih sebe, ne zadržava.

Međutim, čovek ne može da poveruje kako može sve da dobije tek tako, bez ikakvih uslova, samo pomoću spoljašnje namere ako nije svestan i ne prihvata svoju božan-sku suštinu. To nije lako učiniti zato što je suština samog Boga iskrivljena do krajnjih granica: Tvorca su pretvorili u Vladara koji zahteva poklonjenje. A šta radi vladar? Preuzima ulogu sudije, sprovodi pravdu, kažnjava, nagrađuje po zaslugama, upravlja, i, konačno, brine o svojim podanicima i štiti ih.

Ali mi ništa od svega toga ne vidimo. U stvarnosti vla-da potpuna samovolja i bezakonje. Pravednici stradaju, a grešnici nekažnjeno čine rđava dela i prolaze nekažnjeno. Pravda „trijumfuje” samo uz tešku muku. Molbe i molitve ne donose očekivani rezultat, iako, reklo bi se, šta košta Boga da ispuni molbu i uspostavi pravdu, budući da je svemoguć?

Da bi objasnili takav očigledan nesklad, poklonici klatna pokušavaju da na određeni način interpretiraju ono što se događa, kako bi prilagodili scenario ulozi koju su oni pripisali Bogu. S tim dolaze i raznorazne dovitljivosti i izmišljotine poput: „To je Božja volja” ili „Svi će do-biti po zaslugama kad dođu pred Boga”. Ispada kao da su ljudi neki pokvarenjaci koji su pobjegli od svojih nastavnika i zato mogu da prave svakojake ispade, ali kada ih uhvate, onda će ih strogo kazniti.

Ako odbacimo sve ove izmišljotine, u čemu se zaista sastoji Božja namera? Da bismo odgovorili na ovo pitanje nećemo da spekuliramo ili filozofiramo, već ćemo još jednom konstatovati jednostavnu činjenicu da se namera svega živog, na jedan ili drugi način, svodi na upravljanje stvarnošću. Ne svodi se na izvršenje pravde i pravednosti, na ispunjavanje želja i molbi, na nagrađivanje po zaslugama i na kažnjavanje, već na upravljanje stvarnošću – to je ono što se uistinu dešava.

Nikome nije dato da čini ono što Bog ne želi. Sve je zaista pod Njegovom kontrolom. Jedino što On ne upravlja centralizovano, sedeći na tronu, već posredstvom svih živih bića. Zar Bog može da upravlja svetom nalazeći se izvan njega? Svako biće u sebi nosi delić Boga i zato namera pojedinačnog bića ne može a da se ne podudara s Njegovom Namerom.

Udahnuvši dušu kao deo sebe u svako živo biće, Bog im je podario sposobnost da upravljaju stvarnošću u skla-du sa svojom osvešćenošću. Svest u različitoj meri poseduje svako živo biće, počev od čoveka i završavajući s mineralima. Naravno, čovek se nalazi na najvišem stepenu svesti, ali iz toga ne proizilazi da kamenje ne živi svojim životom – jedino što se njihovo postojanje odvija u drugoj dimenziji vremena. Sve što postoji u realnosti ima svoj udeo u upravljanju njome. Reke krče put za svoje korito, planine izrastaju usred ravnica, pustinja i šuma, zemlje i mora otimaju teritoriju jedni od drugih, sve poseduju određeni deo svesti i na specifičan način teži da upravlja svojom stvarnošću. I što je veći nivo svesti, time postoji više mogućnosti upravljanja.

Kao primer ćemo uzeti biljke. One su obične, a istovremeno su i zagonetne. Niko ne negira da su one žive, ali nikome neće pasti na pamet da ih smatra živim u punom smislu te reči. Čovek posmatra biljke kao bezdušni biološki materijal, koji nije sposoban da oseća i bude svestan sebe i drugih. U tome se krije velika greška. Biljke imaju specifičnu vrstu nervnog sistema – njihove ćelije međusobno razmenjuju električne potencijale. Ta zadivljujuća bića umeju da na svoj način vide, čuju, dodirnu, osećaju ukus i miris. I više od toga, ona mogu međusobno da komuniciraju, da pamte, analiziraju, pa čak i da budu uznemirene.

Američki istraživač Kliv Bakster jednom prilikom je izveo eksperiment u kome je na detektor laži priključio biljke. U testu su učestvovala dve osobe: jedna je biljka-ma kidala

grančice i lišće, a druga ih je negovala i nežno razgovarala s njima. I tako, biljke su naučile da ih razlikuju. Kada bi u prostoriju ulazila „zla” osoba, biljke su „vrištale” i snimač zvuka je registrovao talas, a kada se približavala „dobra” osoba, on se smirivao. Zahvaljujući svojim eksperimentima, Bakster je došao do zaključka da biljke mo-gu da hvataju elektromagnet-ne vibracije čak i misli! Ukoliko bi učesnik u eksperimentu samo pomislio na kidanje lišća, biljke bi odmah počele da reaguju. Baksterova istraživanja su višekratno proverili i drugi naučnici i rezultat je bio isti.

U jednoj laboratoriji, gde su se obavljali slični eksperimenti, sobna biljka je ispoljavala vidljive znake osećanja koje nazivamo ljubav. Laborantkinja, koja je snimala encefalogram cveta, primetila je kako on „mrmlja” dok ga ona zaliva i nežno razgovara s njim. Čim je ulazila u prostoriju, cvet je pokazivao veliko oduševljenje, dok na dru-ge ljude uopšte nije reagovao. Koliko su istraživači bili iznenađeni kada je cvetić počeo da pokazuje znake ljubomore! Samo je bilo potrebno da predmet njegove ljubavi počne da flertuje sa osobom suprotnog pola, i cvetić je padao u stanje koje se ne može nazvati nikako drugačije sem depresija.

I ne samo biljke! Istraživanja su potvrdila da se čak i u DNK otkrivaju znaci primitivne reakcije. Kad se postavi u spektrometar, zračenje molekula DNK nosi informaciju ne samo o njegovom sastavu, već, ono što je poražavajuće, o njegovom „subjektivnom osećaju”. Kada se molekuli osećaju dobro, zračenje je uravnoteženo. Prilikom zagrevanja kamere spektrometra, oni počinju da „vrište”, reagujući na preteranu toplotu. Pri određenoj temperaturi molekuli se razaraju i propadaju. Ali najzanimljivije od svega je to da čak i u praznoj kameri, u kojoj su uništeni molekuli DNK, još u narednih četrdeset dana se čuju njihovi „samrtnički krici” – spektrometar registruje fantomsko zračenje nastradalih molekula, kojih fizički tamo više nema. Te rezultate je prvi put sredinom 80-ih godina prošlog veka dobio ruski naučnik Petar Garjaev, koji je u to vreme radio u Institutu za fizičko-tehničke probleme SSSR. Iako treba zapaziti da se, kao što je i za očekivati, nauka prema svim tim istraživanjima odnosi vrlo skeptično.

Biljke ne mogu da viču na sav glas, ne mogu da izraze svoja prava osećanja i sve ono što proživljavaju. Ali one imaju dušu i takođe mogu da pate i da se raduju. Samo što biljke, u poređenju s čovekom, prebivaju u dubokom snu. Slične su uspavanom čoveku koji

se osmehuje kada kroz san prepozna prijatan i nežan glas i mršti se kada čuje neprijateljsku viku. Ovi predivni snevači su izvor našeg života. Oni ulepšavaju naš svet, pružaju nam sve, započinjući od šolje lekovitog napitka, pa sve do hlada koji nam pružaju u vrućim popodnevnim satima. I pri svemu tome nas ničim ne uznemiravaju i ništa od nas ne očekuju.

Biljke mogu, iako nejasno, da osećaju isto ono što možemo i mi. Vole nas ako se brinemo o njima i trude se da nam zahvale svojim plodovima. Ali šta osećaju kada ih vređamo, sramno je čak i zamisliti. Šta može da oseća drvo kad pored njega prolazi „visokorazvijeniji”, ali bezosećajni dvonogi, i tek tako mu, iz čista mira, lomi grane? Strah, bol, ogorčenost? Da li se može preneti užas koji zahvata ovo bespomoćno biće kada mu dvonogi prilazi sa sekirom? Teško je zamisliti kakve jezive emocije proživljava drvo kad se u njegovo telo urezuje se-kira, a život ga polako i neumitno napušta.

Nikada nećemo saznati osećanja biljaka, tih nemih sve-doka čovekove grubosti, koji se prema njima odnosi kao prema biološkom materijalu. Preostaje nam da se nadamo da biljke spavaju dovoljno čvrstim snom i ne osećaju tako očigledno bol, kao što je slučaj s bićima na višem stepenu svesti. Ništa se ne može učiniti, svet je surov i sazdan je tako da jedan život postoji na račun drugog. Ali to čoveku ne daje moralno pravo da smatra kako u ovom svetu snevača samo on poseduje dušu i svest, te da se prema svima ostalim može odnositi sa prezrenjem.

Nije besmisleno to što su narodi, predstavnici civilizacija koje još nisu iskvarila klatna, imali običaj da pre nego što ubiju životinju, ili iseku drvo, zamole ih za oprostaj. Sledbenici budizma, na primer, uvek gledaju pod noge da slučajno ne bi zgazili insekta, a takođe ne gaze bezrazložno travu ako mogu da prođu stazom. Sva živa bića su dostojna poštovanja i svi na ovom svetu imaju ista prava. Ako se čovek ne pridržava takvog mišljenja, čega je onda vredan?

U poređenju sa svim drugim stanovnicima planete, čovek je samo relativno „probuđen” i ništa više od toga. Jer, život je svojevrsan san. Okružuje nas predivan svet koji su naselila uspavana bića. I svako živi u svom snu i sve vreme nešto želi, nečemu teži i ima svoje pravo, kao i cilj. Upravo svoj cilj ima svako živo biće. „Ali zašto je to tako? Zašto?”, pitaće čovek koji je umislio da je vrhunac savršenstva. Zato što je proces dostizanja cilja pokretač evolucije. Evolucija je način oblikovanja stvarnosti koji je Bog izabrao.

Ideja o evoluciji se pojavila relativno skoro. Ranije se smatralo da svet nije podvrgnut principijelnim promenama i da postoji u onoj formi kako ga je u početku stvorio Bog. Suština evolucije se ukratko može okarakterisati kao proces neprekidnih kvantitativnih promena koje postepeno prelaze u kvalitativne. Prvi je tu ideju uverljivo demonstrirao Čarls Darwin u njenom odvojenom biološkom aspektu. Prema Darwinu, pokretačke sile evolucije su sledeće: nasledna prilagodljivost i prirodna selekcija. Raznolikost je osnova nastajanja novih osobina u građi i funkcijama organizama, a nasleđe učvršćuje te osobine. Kao posledica borbe za opstanak dolazi do preživljavanja najsposobnijih jedinki.

U Darwinovoj teoriji je sve tačno, ali je ispušten iz vida jedan bitan moment: čime je zapravo uslovljena prilagodljivost? Prirodna selekcija i genetika fiksiraju ili uklanjaju osobine kao da su one svršen čin. Ali kako onda nastaju te osobine i šta uslovljava njihovo pojavljivanje? Zašto izrastaju peraja, krila, kandže, dlaka, rogovi, i tome slično, kod vrsta koje ništa od toga nisu posedovale?

U evoluciji se primećuju skokovi, zastoji, nazadovanja i nastanak potpuno novih oblika, koji se ne mogu objasniti s tačke gledišta uređene evolucije. Na primer, ispostavilo se da je nemoguće utvrditi nit pojave i razvoja organa vida. Kako se uopšte pojavio i nastao vid? Jer, to je kvalitativan skok, bitna promena koja nije mogla da nastane slučajno. A šta se može reći o poreklu života? Ispa-da da je jednom „slučajno” nastao genetski kod života.

Iz modela Transurfinga sledi očigledan zaključak: namera formira varijabilnost. Svako živo biće formira sloj svog sveta, uključujući i sebe. Težnja da se upravlja stvarnošću je nastavak cilja – činiti to što je moguće bolje, za šta je neophodno promeniti se na odgovarajući način i uklopiti u okruženje. Namera svega što je živo, otpočinjući od jednoćelijskih organizama, pa do čoveka, može da se okarakteriše opštom formulacijom: trudim se da delujem i budem takav da bih efikasno upravljao stvarnošću. Upravo ta namera i materijalizuje sektore prostranstva varijanti, što rezultira pojavom novih znakova.

Na primer, poznato je da su najdrevnije ptice na krilima imale kandže kako bi mogle da se uspinju po drveću. Verovatno, pre nego što su naučile da lete morale su da se domognu vrhova lebdenjem. Forma upravljanja stvarnošću poput: „Uspinjem se po drveću” nije naročito efikasna. Ne bi bilo loše dodati tome još jednu funkciju „Mogu da lebdeći uspešno ateriram na zemlju”. Ali je još bolje: „Slobodno letim.” Namera da se slobodno leti

po-ste-peno se otelotvoruje u sve novije varijante, od kojih je svaka bolja od prethodne. Posledično tome, tokom dugog vremena i smene mnogih pokolenja, materijalizuju se sektori u kojima krila dobijaju sve savršeniiji oblik.

Uporedo sa stvaralačkim, u evoluciji postoje i razarajući procesi. U njima deluju prvi i drugi zakon klatna. Klatna tokom evolucije vrše destruktivnu i stabilizujuću funkciju. Njihova neprekidna borba dovodi do istiskivanja jednih vrsta drugim ili do potpunog nestanka. Ali s druge strane, klatna sinhronizuju nameru pojedinih ži-vih bića. Kako bi se, u suprotnom, na širokom životnom prostranstvu, razvijale iste osobine kod određene vrste?

Kao rezultat povezivanja unutrašnjih i spoljašnjih faktora, kao što su težnja pojedinačnih bića i delovanja klatna, dešava se razvoj u materijalnom svetu. Na taj na-čin Bog kreira stvarnost i upravlja njome pomoću namere svega što postoji. Zajedno s dušom On je u svako živo biće udahnuo deo svoje namere i poslao ga je u san – život.

Naš svet je pozorište snova, gde se Bog istovremeno nalazi u ulozi posmatrača, scenariste, režisera i glumca. Kao gledalac, On posmatra predstavu koja se odigrava na sceni pod nazivom svet. Kao glumac, On proživljava i oseća sve ono što i biće koje glumi. Biće da se u tome i sastoji uloga Boga – da doživi sve što je moguće u ovom šarolikom kaleidoskopu sna. Ali zašto u predstavi postoje samo bol i nepravda? Da li On sve to dopušta? Da li i klatna kao svetsko zlo – postoje uz Njegovo dopuštenje?

Na ova pitanja nema odgovora. Motivi Boga su poznati jedino Njemu samom. Mi možemo da konstatuje-mo činjenicu: kao režiser i scenarista On predstavi pruža mogućnost da se slobodno razvija, u skladu s namerom svih učesnika. Svako daje svoj doprinos u oblikovanju stvarnosti nakon čega nastaje opšta slika – san Boga, koji je satkan od mnoštva snova – Njegovih zasebnih manifestacija, odnosno života svih bića.

Pitanja na koja ne možemo da odgovorimo generalno i nisu od značaja. Važan je samo jedan, glavni, zaključak koji proizilazi iz svega rečenog: Bog je svakom živom biću pružio slobodu i moć da oblikuje sopstvenu stvarnost u skladu sa nivoom svesnosti. U zavisnosti od stepena te svesti život se pretvara u nesvestan san, u kome je snevač bespomoćan i nalazi se pod vlašću okolnosti, ili u svesno spavanje, koje može da se kontroliše i usmerava pomoću sile namere.

Svima je data sloboda izbora, samo što ne koriste svi ovu privilegiju. Na kraju

krajeva, zašto proces evolucije traje tako dugo ako namera može da realizuje neophodni sektor prostranstva varijanti? Zato što živa bića ne koriste nameru svesno i s ciljem. Prebivajući u nesvesnom snu, ona kao da maglovito nešto žele, zapravo ne razumevajući šta. Namera postaje neodređena, nejasna i neprecizna.

Čovek u tom pogledu nije odmakao dalje od životinja. Kako smo već govorili, klatna su mu oduzela ne samo sposobnost da upravlja stvarnošću snagom misli, već i znanje o tome da je tako nešto i moguće. Uvučen u destruktivne igre klatna, čovek se zadovoljava samo obrnutim delovanjem spoljašnje namere dok mu pristiže realizacija negativnosti i najcrnijih očekivanja. U svemu ostalom, uz veliku muku, on mora da dostiže svoje ciljeve samo u uskim granicama unutrašnje namere.

Ali čovek ipak ima dovoljno visok nivo svesti, sposoban je da se iščupa iz tog kruga i svoj život pretvori u osvešćen san u kome se stvarnost potčinjava ne samo direktnom delovanju, već i volji. Ukoliko se čestica Boga nalazi u svakom od nas, znači da je naša namera ujedno i namera Boga. Oblikujući svoju stvarnost snagom namere, mi ispunjavamo Božju volju. Ako izražavate nameru, smatrajte da je to namera Boga. Kako možete i sumnjati da će ona biti ispunjena? Za to je potrebno samo da sebi date pravo.

Nemojte da molite, zahtevate i tražite, već stvarajte. Oblikujte svoju stvarnost pomoću svesne namere. Zar Bog može da moli samog sebe? Zar postoji neko od koga Bog može nešto da traži za sebe? On će ionako uzeti sve što poželi.

Kad se molite Bogu, to je isto kao da se Bog moli samom sebi. Kad nešto tražite od Boga, to je isto kao kada bi Bog tražio nešto od samog sebe. To možemo i obrnuto da shvatimo: da se molimo samima sebi i tražimo od sebe.

Ako je vaša namera – namera Boga, čiji su onda vaši strahovi i sumnje? On vam je dao slobodu izbora. Vaša volja je da izaberete ono što želite. Birajući teži put, s naporom ćete postići cilj savladavajući najrazličitije prepreke. Zar je moguće da bude drugačije? Uve-reni ste da vam ništa ne pristiže tek tako, pa isto i dobijate u skladu sa vašom verom.

Zar je Bog tako bespomoćan da mora nešto da postiže? On nema potrebu da troši snagu na borbu sa nepokornom stvarnošću. On ima moć da tvori novu realnost onako kako želi. Isto je sposoban da učini i čovek ako shvati da je to moguće. Elem, zašto se onda ne bismo probudili u snu i iskoristili svoju negdašnju privilegiju? Ako ste spremni, tada je sve

ostalo stvar tehnike. U sledećoj knjizi ćete saznati kako da to uradite.

Rezime

- Svet je dvostrano ogledalo sa čije se jedne strane nalazi materijalna stvarnost, a s druge metafizičko prostranstvo varijanti.
- Čovek spoznaje stvarnost onako kako je naučen da čini.
- Život je sličan nesvesnom snu na javi zato što čovek nema uporište u odnosu na stvarnost.
- Sidite sa scene u publiku i posmatrajte. Budite nevezani, dajte sebe u najam i ostanite u ulozi posmatrača.
- Snižavanje nivoa važnosti, kretanje po tokovima varijanti i koordinacija pružaju mogućnost da se zatvorenih očiju krećete u snu na javi.
- Život svakog živog bića je Božji san.
- Životni cilj, kao i samo služenje Bogu je u su–stvaranju – stvaranju zajedno s Bogom.
- Proces dostizanja cilja je pokretač evolucije.
- Promenljivost vrsta u procesu evolucije nastaje iz namere.
- Bog kreira stvarnost i upravlja njome pomoću namere svega što postoji.
- Bog je svakom živom biću dao slobodu i vlast da oblikuje sopstvenu realnost u meri u kojoj poseduje svest.
- Ako objavite nameru, smatrajte da je to Božja name-ra. Kako možete da sumnjate u to da će biti ispunjena?
- Ne molite, ne zahtevajte i ne tražite, nego stvarajte.

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karma

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.
(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja”)
2. Čista karma – knjiga 2. – I deo
3. Čista karma – knjiga 2. – II deo
4. Ljubav – knjiga 3.
5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.
6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.
7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.
8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost
2. Vaspitavanje roditelja – I deo
3. Vaspitavanje roditelja – II deo
4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitavanje roditelja – III deo

6. Vaspitavanje roditelja – IV deo

7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karne (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni,? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštimavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako sprečiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program za izbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs